XXIV. évfolyam. 21. sz.

Ára: 1,80 Ft

1968. május 23.

Ludas Matyi

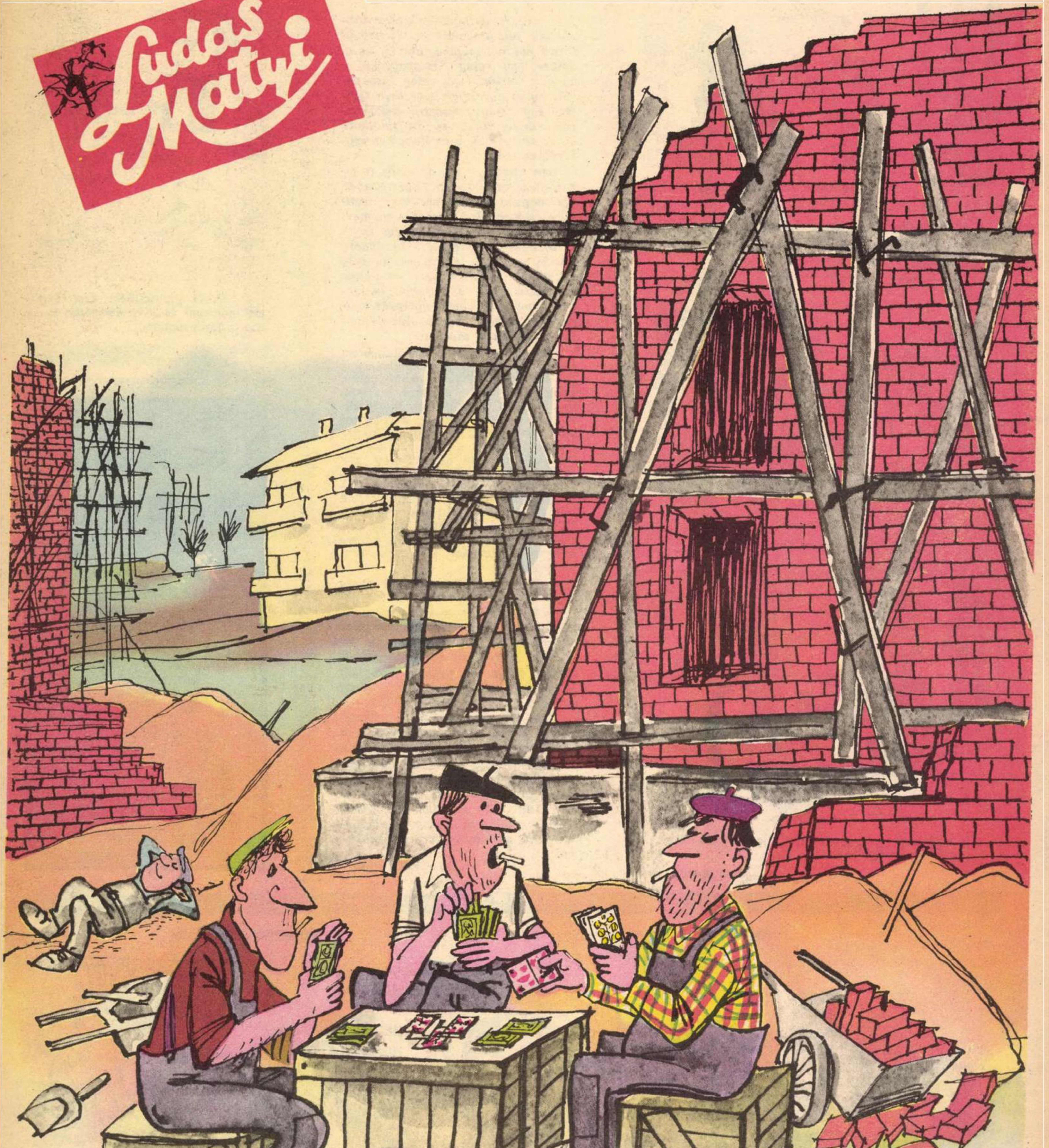

Vasvári Anna rajza

MUNKAIDŐ-CSÖKKENTÉS

— Bizony, szakikám, nemsokára alig lesz időnk zsugázni...

KALANDOZÓ MAGYAROK

VÁM

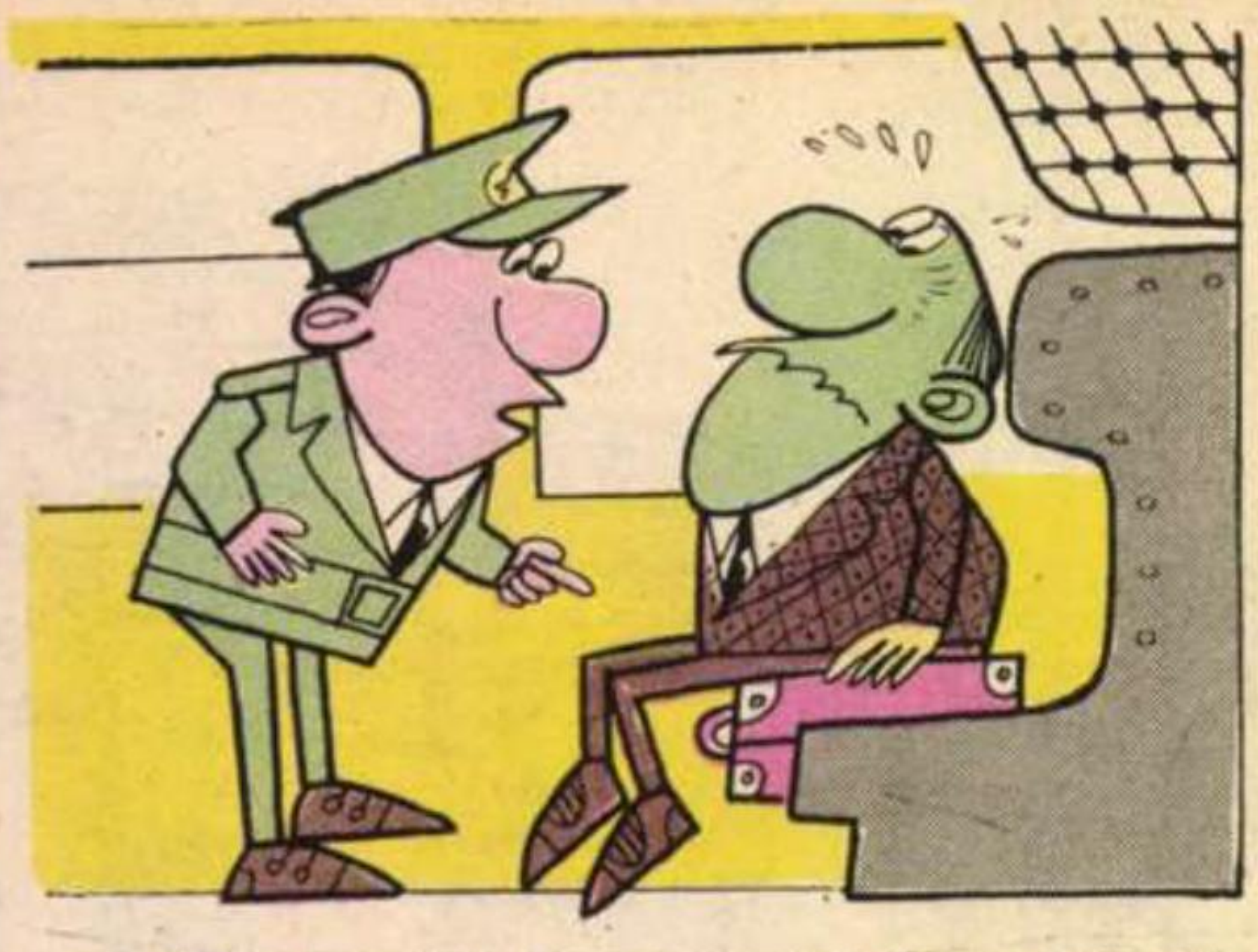

– Szíveskedjék megmutatni, hogy mi van a nyereg alatt ...

LAKOMÁZÓ MAGYAROK SZENT GALLENBAN

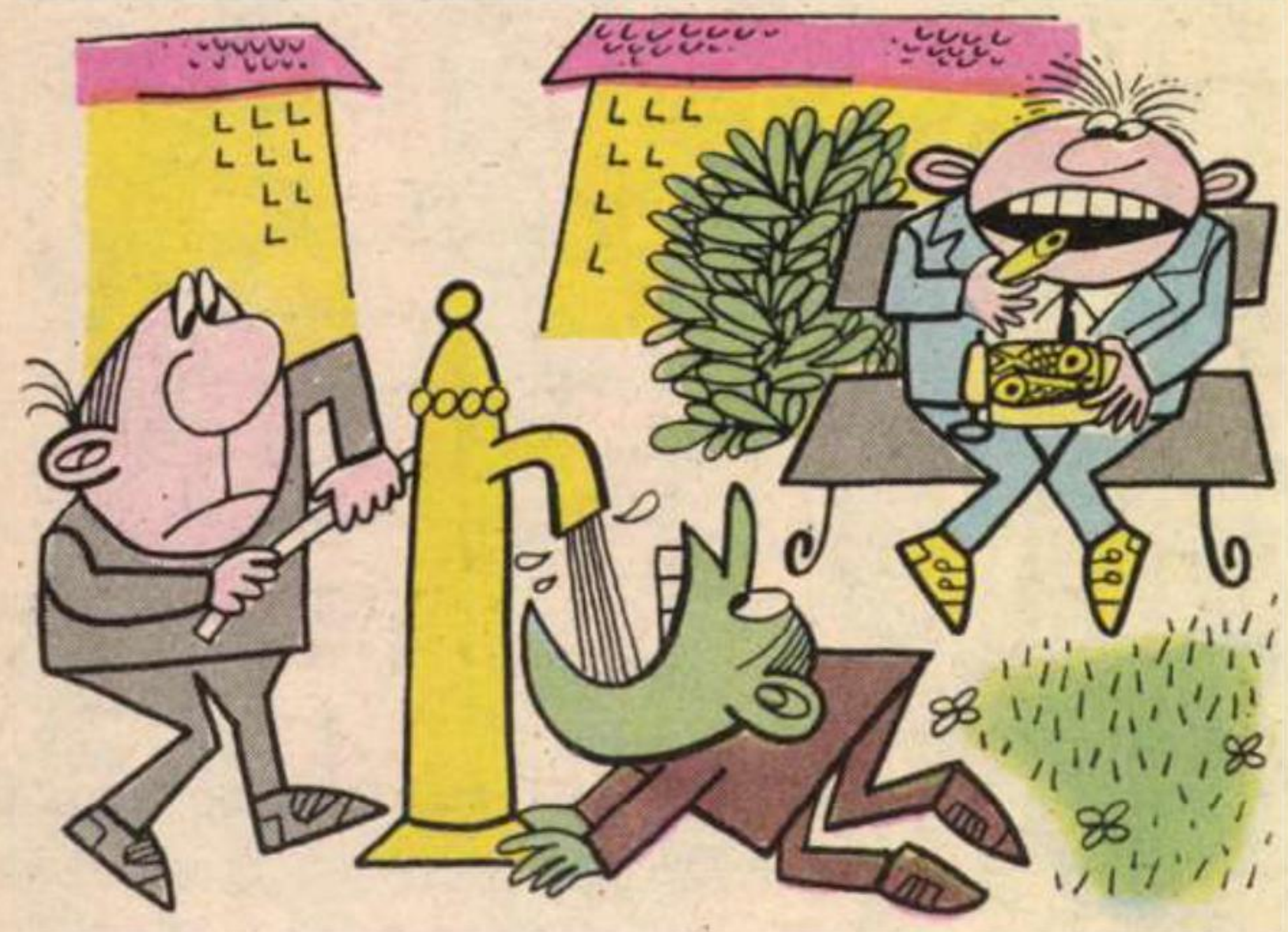

PORTYÁZÓ VITÉZ DILEMMÁJA

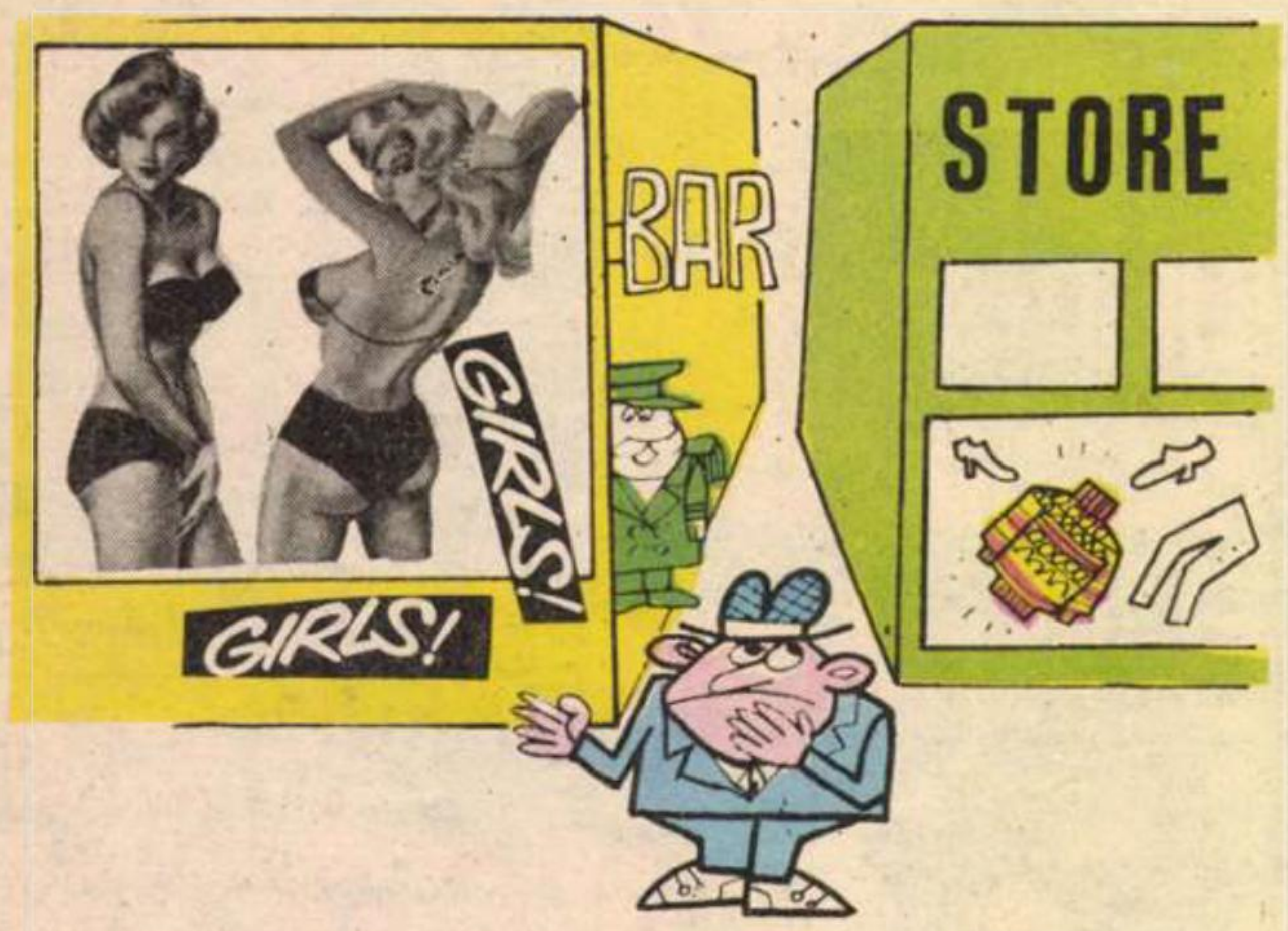
BAR
STORE
GIRLS!
GIRLS!

– Nézzem meg a sztriptízt, vagy vegyem meg a kötött kacagányt?

Fülöp György rajzai

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LIGETI NUDISTÁK

A májusi ajándék-napsütés többünket felcsalogatott a Széchenyi fürdő női napozójába, aholis, ha az ember egy réteg újságpapírral, s az arra terített egy réteg kiszuperált nylon abrosszal, s az arra terített egy réteg pokróccal kellőképpen elhatárolódik az ott található antik szutyoktól, igen kellemes napfürdőzés esik.

Arra viszont, hogy az említett terasz-rész valóban és egyértelműen női napozó lenne, ma már bizonyos események hatására, nem merném esküt tenni. Kétkedésem egyik verőfényes délutánon kezdődött, midőn egy deli férfiú jelent meg közöttünk. Barátságos mosollyal szemlélte végig az elfekvő kollekciót, majd az egyik elképedt hölgyet bíztatóan megpaskolva látszólag elégedetten távozott.

Másnap egy szerelő tett látogatást szerény körünkben, s végigmérve a zuhany alatt állókat, közölte velük, hogy ő itt szok csapokat javítani. Konzervatív neveltetésem miatt kötnek még valamennyire a konvenciók, ezért örültem annyira, hogy a tisztálkodó hölgyek nem voltak ruhátlanok, hanem ellenkezőleg, valamennyinek a fejebúbját szemérmes fürdősapka rejtette a kíváncsi férfiszemek elől. És csak látták volna, milyen lelkesen mászkált ki s be a mi szerelőnk, bizony, példát vehetnének róla azok, akikre sokszor heteket kell várakozni, mint mondják.

A fentiekkel kapcsolatban pedig az alábbiakat javasolnám a fürdőigazgatóságnak: szedjen szerény, de tisztes belépődíjat a női napozó iránt érdeklődő férfiaktól, (csoportos látogatás szervezése esetén árengedmény) és az így begyűlt összegből minden szezon elején ultrás vízzel mosassa fel a követetet.

Vagy vizsgáltassa felül a költségvetést, hátha kitelik a kopoltyúnként leszurkolt hat forintokból is egy kis lúgos felmosóvíz, meg egy nyugdíjas nénike, aki a feljáratnál üldögélve távoltartaná az illetékteleneket. S tán még a csapok szerelgetésére is lehetne alkalmasabb időpontot lelni a délutáni csúcsforgalomnál!

G. Szabó Judit

BÜSZKE FALU

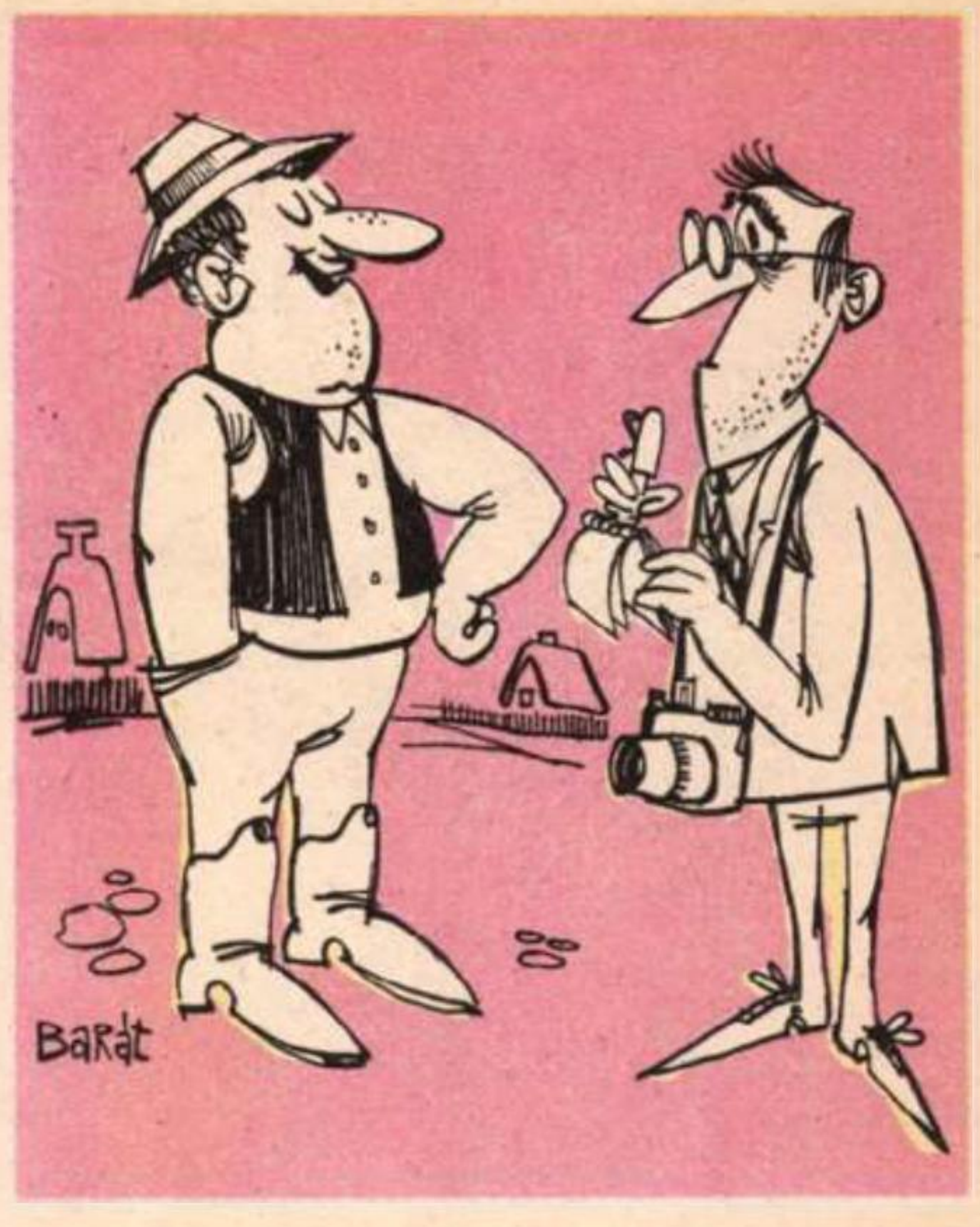

– Hétezer naposcsibénk, ezer választási malacunk és ötven ételmérgezésünk van a gazdaságban ...

SZIGORÚ FŐBÉRLŐ

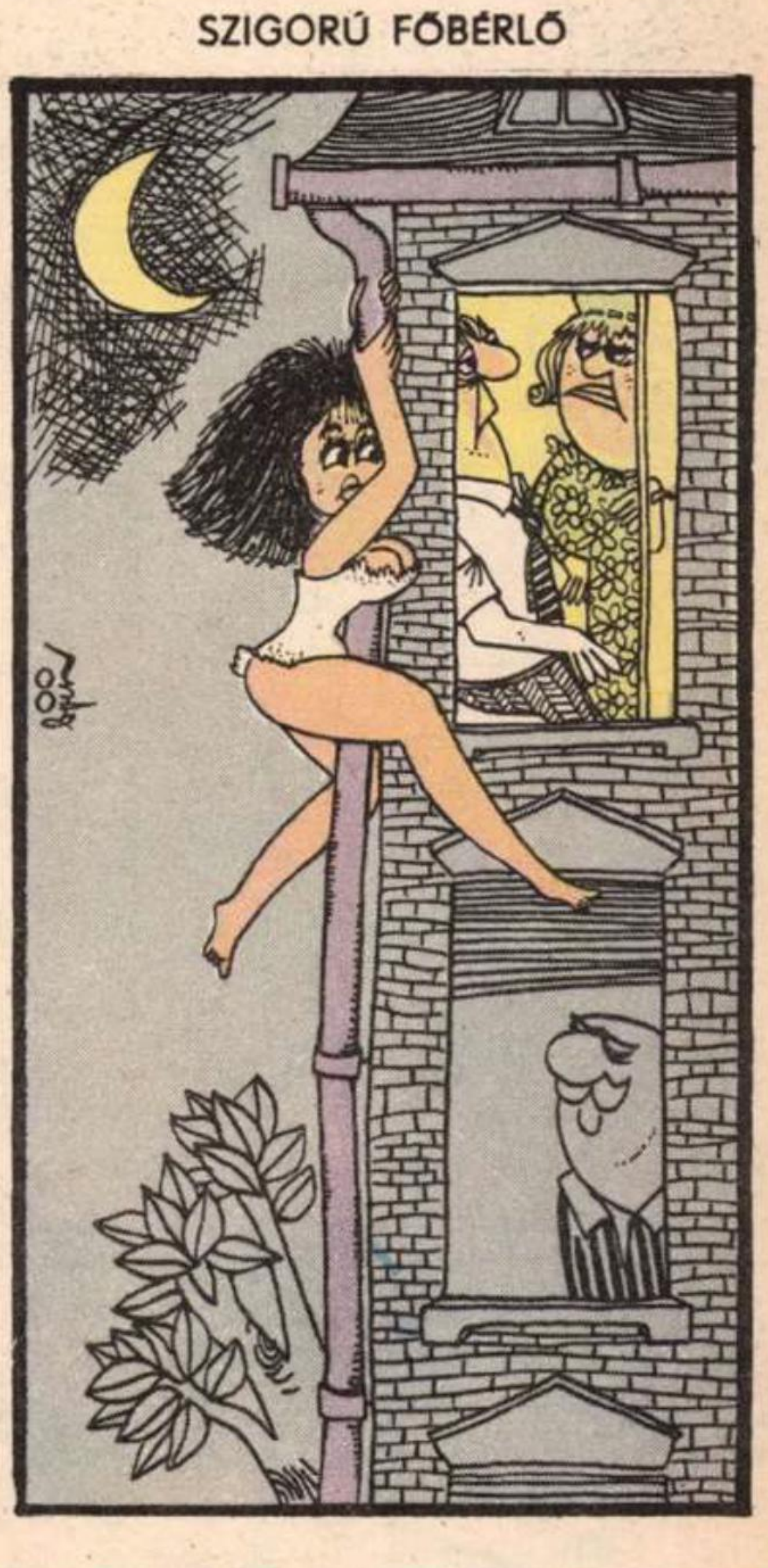

NEMZEDÉKEK

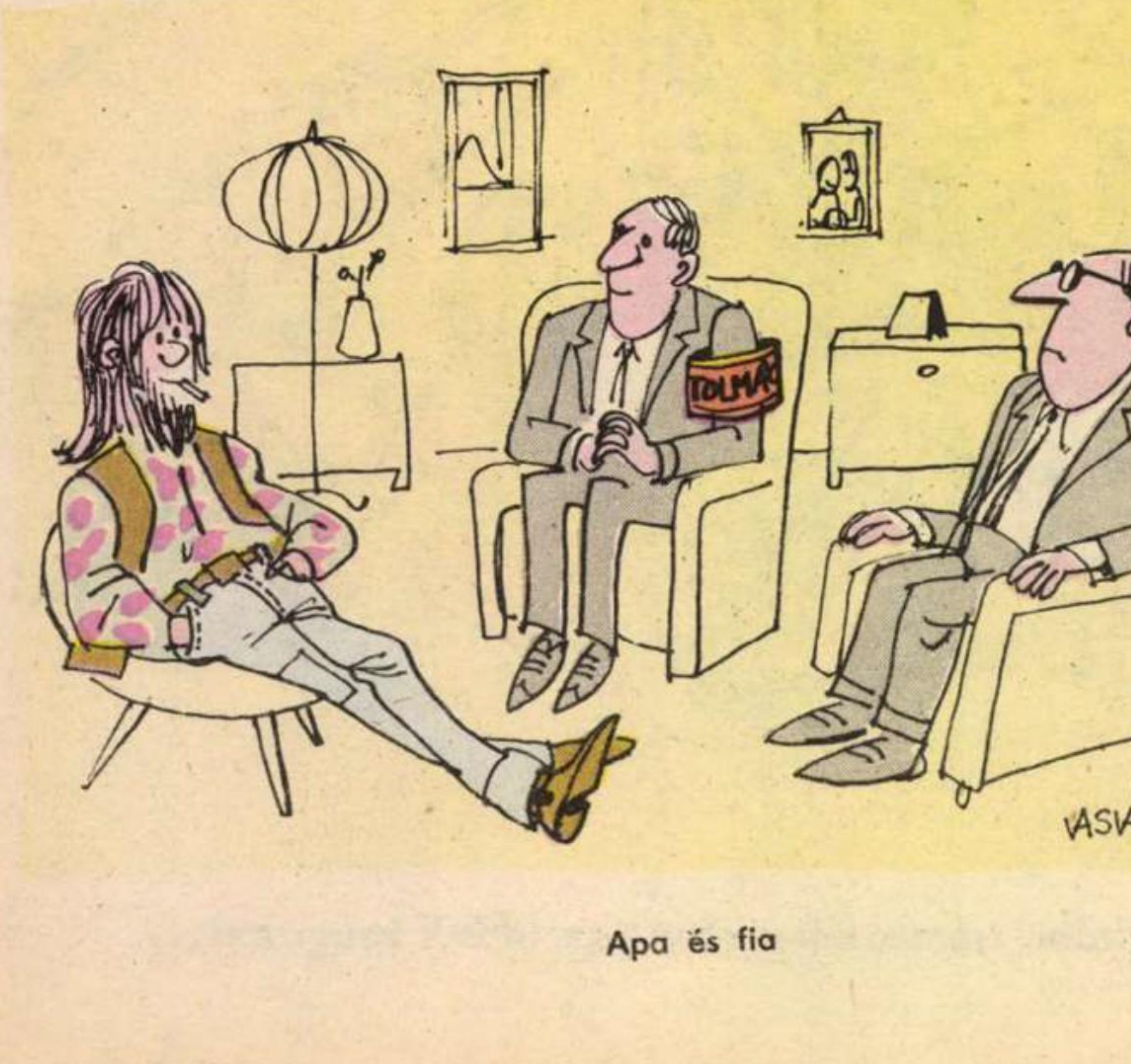

Apa és fia

VEGYIPARI TECHNIKUM

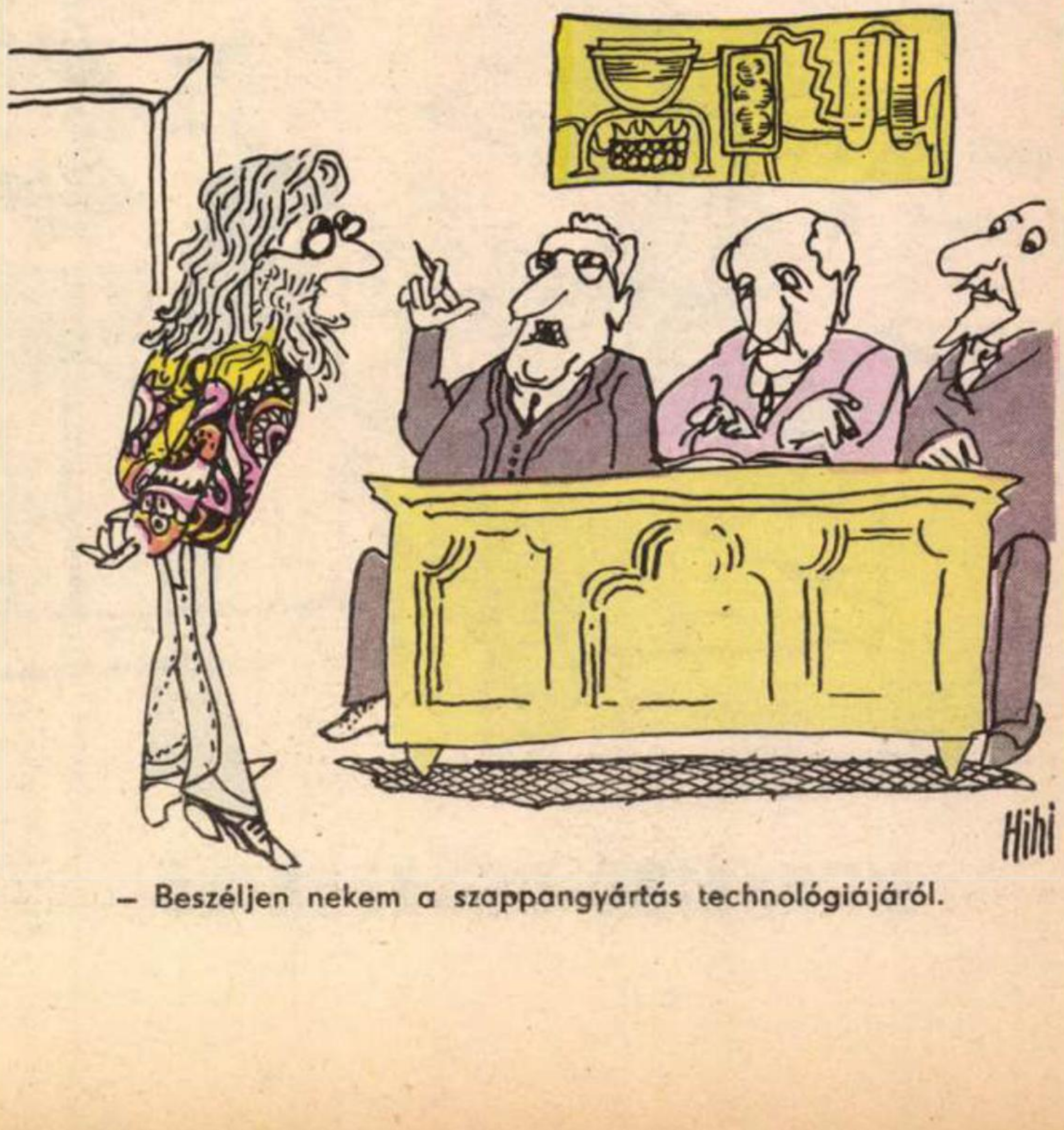

– Beszéljen nekem a szappangyártás technológiájáról.

SZÍVÁTÜLTETÉS PESTEN

Ruszkay György rajza

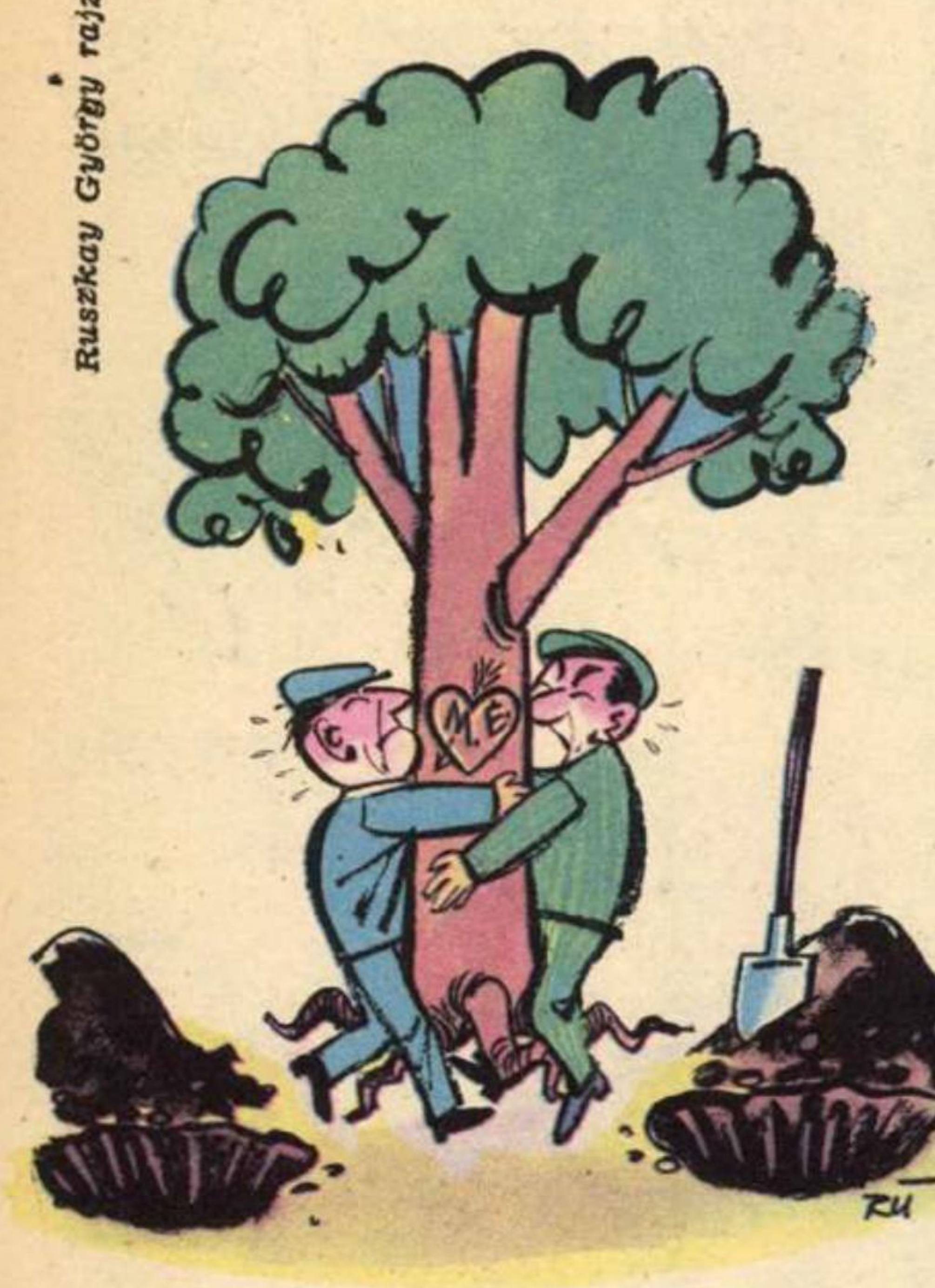

EGY NYUGAT-BERLINI TÜNTETÉSEN

(A bécsi „Die Zeit"-ből)

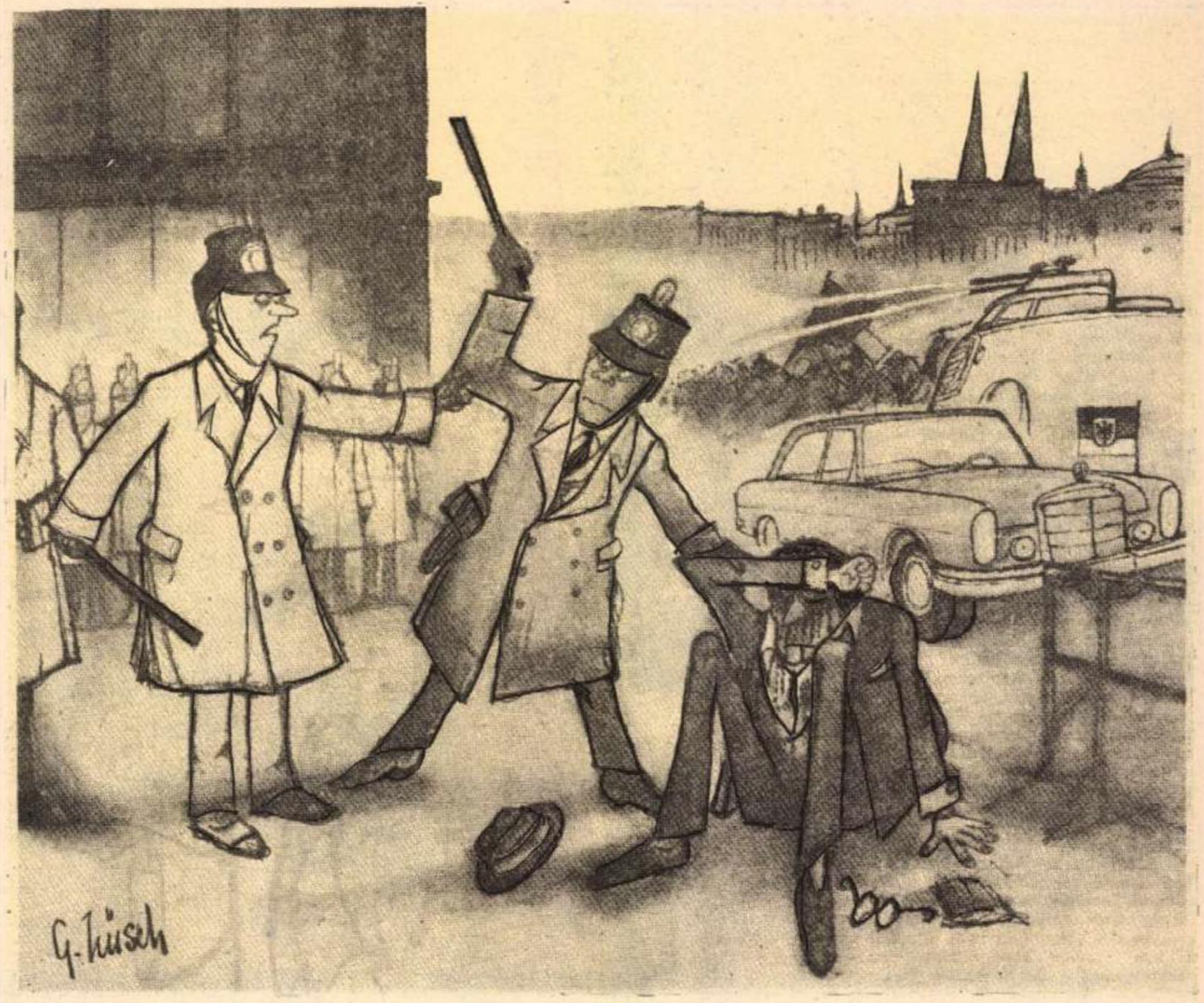

– Várj, ez a kormány embere, szólni akar a tüntetőkhöz...

CSALHATATLAN ASSZONYOK

(Az asszony lakásán. Az asszony és barátnője, kávéznak. Bár a lakásban senki sincsen kettőjükön kívül, mégis igen dekoratívan ülnek: keresztbe vetett lábbal, finoman kortyolgatják a kávét, tartásuk kimért és elegáns.)

AZ ASSZONY: Meséld már!

BARÁTNŐ: De nem fogsz miatta megharagudni rám?

AZ ASSZONY: Hová gondolsz! Nem emlékszel, én is elmondtam neked, amikor a férjed az erkélyen volt és te sem haragudtál meg érte.

BARÁTNŐ: Egy cseppet sem.

AZ ASSZONY: Akkor hát mondjad, mit tudtál meg róla? De siessél! *(órájára pillant)* Mindjárt itthon lesz!

BARÁTNŐ: Motorbiciklin vitt egy szőke nőt. A nő sárga nadrágban ült mögötte, saját anyagából bélelt sportos kabátban.

AZ ASSZONY: Hogyan látszódhatott a bélése?

BARÁTNŐ: Akkor már a földön feküdt, csupa vér volt az arca. Ahogy elvágódtak, a férjed a két kezét ösztönösen maga elé tartotta, így aztán persze rögtön eltörött mind a két karja, a jobb kezefeje több helyen is.

AZ ASSZONY: Istenem, a szerencsétlen! De miért is sajnálom őt, nem is sajnálom!

BARÁTNŐ: Megérdemelné, hogy ne sajnáljad. De én is sajnálom, mi már ilyen hülyék vagyunk. Persze, még rosszabbul is végződhetett volna.

AZ ASSZONY: Hány órakor történt?

BARÁTNŐ *(órájára néz):* Tizenegy óra után volt. A fodrásztól jöttem éppen, ott előtte vágódtak el, majdhogynem az üzlet előtt. Nem tudom, hogy okosan tettem-e, hogy levágattam a hajamat. *(Apró tükröt vesz elő a táskájából és piszkálni kezdi a tincseit.)*

AZ ASSZONY: Nagyon jó a hajad, bár én tudnék ilyen fejet csináltatni. De láttál engem, hogy nézek én ki ilyen rövid hajjal? Mint az őrült! Géza látott téged?

BARÁTNŐ: Nem hiszem, agyrázkódása is volt, mondta a mentő, különben köszönt volna, tudod, hogy ő hozzám mindig udvarias.

AZ ASSZONY: Akkor meg ne mondd neki, hogy láttad. Kíváncsi vagyok, hogy mivel fog előjönni. *(Kulcs fordul kint az előszoba ajtóban.)* Ez ő! Rá se nézz! Beszélgessünk!

A FÉRJ *(belép, vidáman, virággal a kezében):* Helló! Szia lányok! *(Jólfésült, jólöltözött, láthatólag semmi nem történt vele, egy nagy barna papírzacskót hozott a kezében, azt leteszi.)* Szép citromot láttam, vettem két kilót. Jól tettem?

AZ ASSZONY *(csendesen):* Legénykedsz a törött karoddal, te szerencsétlen?

A FÉRJ: Mit beszélsz?

AZ ASSZONY *(egy igazi, tökéletes feleség):* Semmit sem mondtam. Segítek majd levetkőzni, pár napig ágyban maradsz, én nem vagyok egy lelketlen dög, ülj le, segítek levetni a zakódat.

A FÉRJ *(hülyén):* Semmit sem értek! Nem mondanátok meg, mi ez a vicc?

BARÁTNŐ *(megrendülten):* A feleséged nagyon-nagyon rendes asszony, Géza...

AZ ASSZONY *(gyengéden húzza le a férje zakóját):* Nem kell mozgatni a karjaidat. Iszol egy kávét?

A FÉRJ *(idegesen):* Kérek. De mi bajod van a karommal?

AZ ASSZONY: Semmi bajom sincsen vele, láthatod. *(Nyomatékosan.)* Egy szót sem szóltam, vagy szóltam? *(Kitölti a kávét.)* Ne kapkodj a kezeddel. *(Itatni akarja.)* Hagyd a csészét!

A FÉRJ *(kibontakozik az itatásból):* Mi ez a vicc? Mit akarsz a kezeimtől?! *(Mereven előrenyújtja mindkét kezét a felesége orra elé.)*

AZ ASSZONY *(barátnőjéhez):* Az is egy nagy disznóság, hogy nem teszik sínbe ilyenkor.

BARÁTNŐ *(a férjhez, nagy tapintattal):* Tudjuk, hogy eltörted mind a kettőt. A feleséged még csak szóvá se teszi, hát akkor te miért kötekedsz vele?

A FÉRJ *(most már dühös):* Meg vagytok bolondulva? Mi baja van az én kezeinmek? *(Az asztalt veri az ökleivel.)* Az én kezem el van törve? Ez a két kéz? *(A citromokat dobálja a magasba, mint egy zsonglőr)* Emeljem fel az íróasztalt? Vagy téged? *(Felkapja a feleségét és körbe forog vele.)* Honnan veszitek ezt a marhaságot, hogy az én kezeim, a karom...

BARÁTNŐ *(érzékenyen):* Én nem szoktam meg, hogy bolondnak nevezzenek, meg marhaságnak.

AZ ASSZONY *(engesztelően):* Bizonyosan teli van fájdalomcsillapítóval, attól nincsen észnél.

BARÁTNŐ: Beszéljünk másról. Csak még jobban összetöri magát.

A FÉRJ *(ordít):* Még jobban? Mit még jobban?

AZ ASSZONY *(most aztán neki is elfogyott a türelme, „így próbáljon egy feleség tapintatosan viselkedni"):* Hát nem érted, hogy mindent tudunk! Ki volt az a szőke nő, akit motorbiciklin vittél?

A FÉRJ *(hülyén):* Én? Motoron? Én soha életemben nem ültem még motorbiciklin!

AZ ASSZONY: Hát persze. Azért vágódtál el.

A FÉRJ: Én elvágódtam?! Motorbiciklivel?!

BARÁTNŐ *(tapintatosan):* Agyrázkódása is volt, talán csakugyan nem emlékszik.

AZ ASSZONY: Ugyan, tudja ő nagyon is jól, hogy mit beszél. *(Mint egy mártír asszony.)* Hozok egy kis jeget a fejedre, én nem vagyok egy bosszúálló, kárörvendő disznó. Üljél szépen, és igyekezzél nem mozgatni a fejedet.

A FÉRJ *(felugrik):* De nem igyekszem! Sőt, én mozgatni fogom a fejemet, sőt! Én most elrohanok a térre, és fejelni fogok a téren, és dobálni fogom a fejemet és egyenesen egy elmeorvoshoz megyek, mert vagy nekem van rá szükségem, vagy nektek! *(Kirohan, bevágja az ajtót maga után.)*

BARÁTNŐ: Nem haragszom rá. Biztosan nagyon nagy fájdalmai vannak.

AZ ASSZONY: A kedvemért, ne haragudj rá. Csakugyan ne haragudj.

BARÁTNŐ: Ha mondom, elhiheted. Géza nem rossz fiú.

AZ ASSZONY: Tudom. *(Könnyein át mosolyog.)* Látod, hogy mennyire szeret? Láttad? Az ölébe vett! Felemelt, az ölében tartott, a törött karjaival!

Somogyi Pál

AZ AMERIKAI SZABADSÁG-SZOBOR

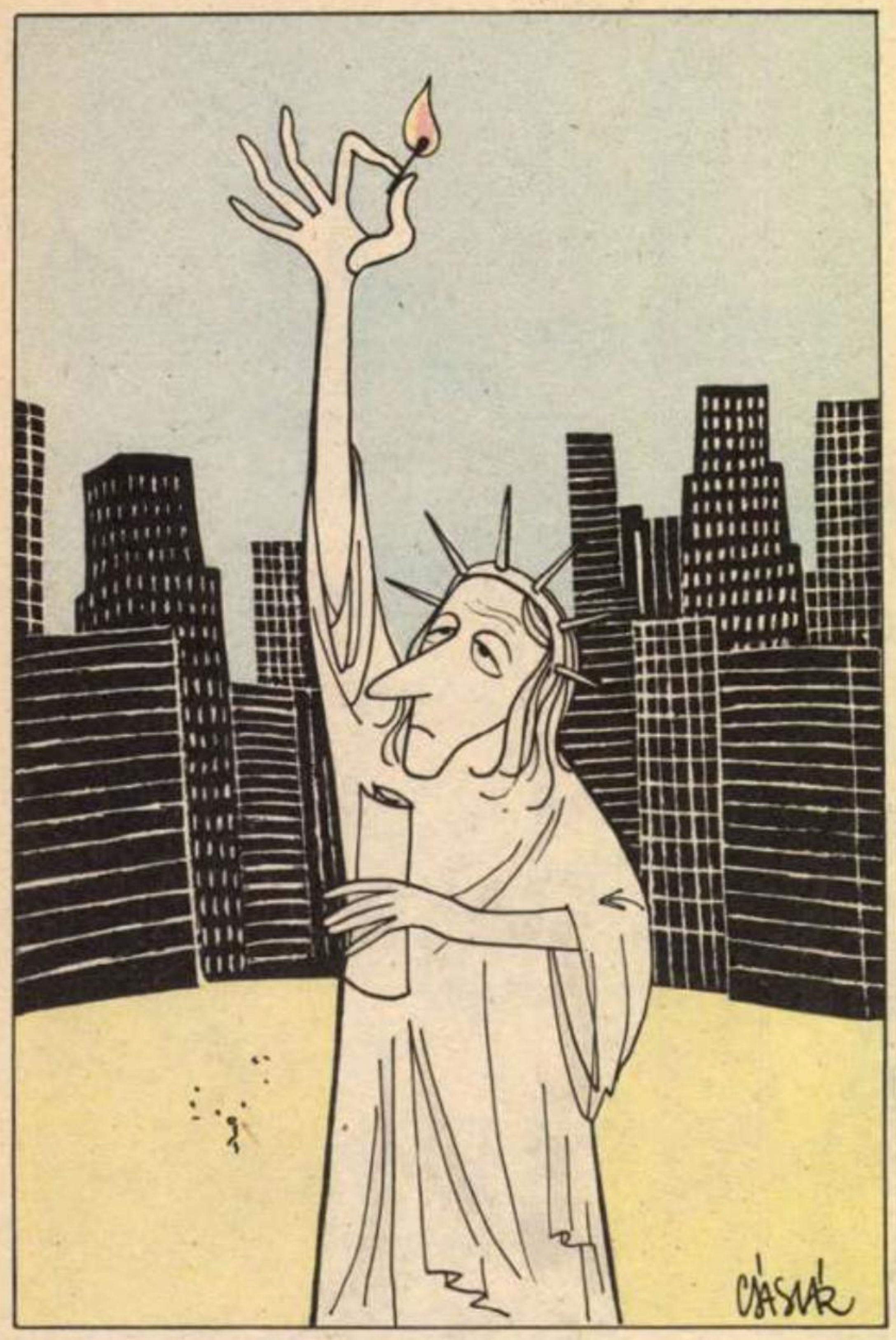

NYUGDIJBAN

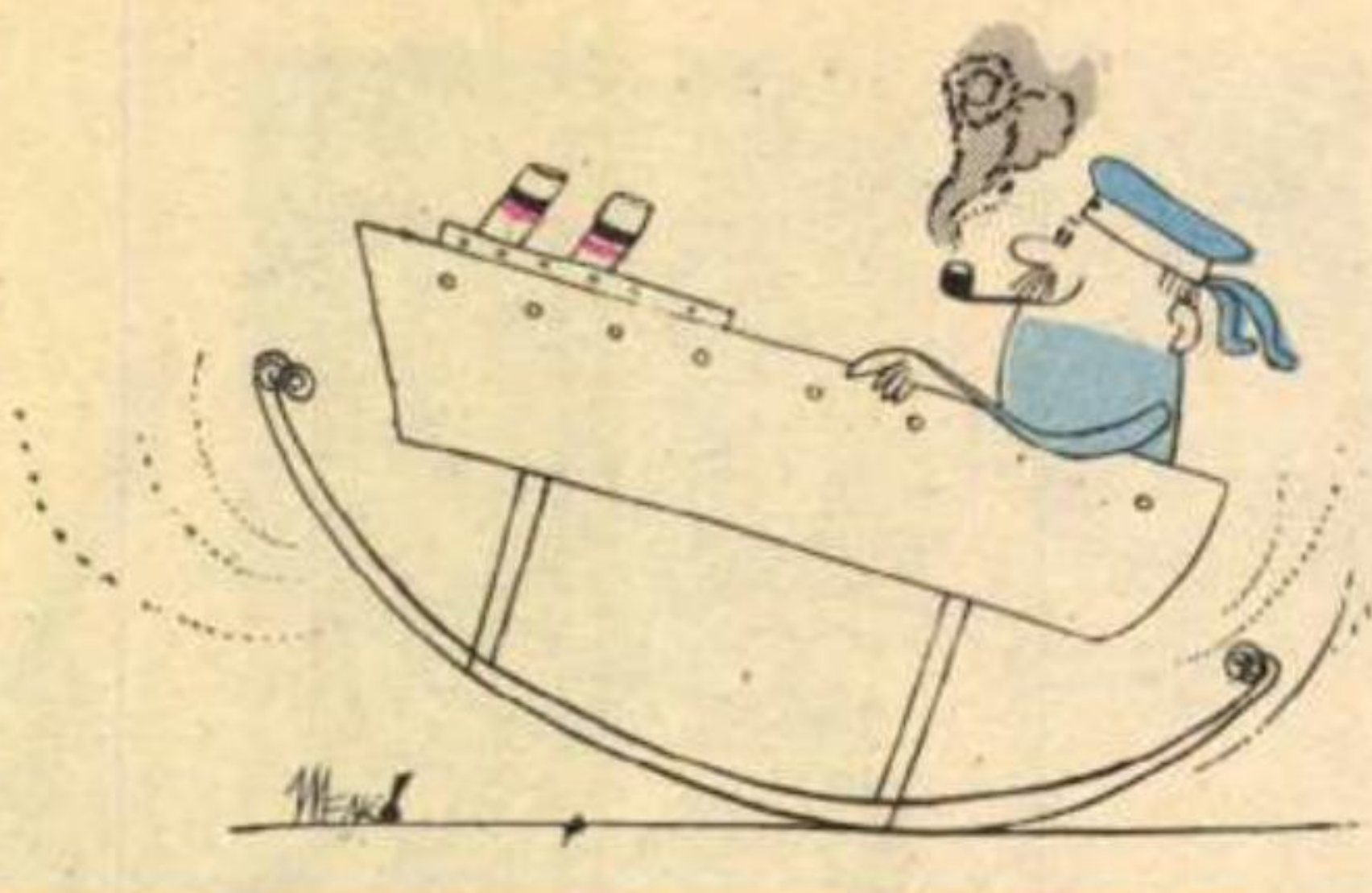

VIZSGAIDŐBEN A FOGÁSZATI KLINIKÁN

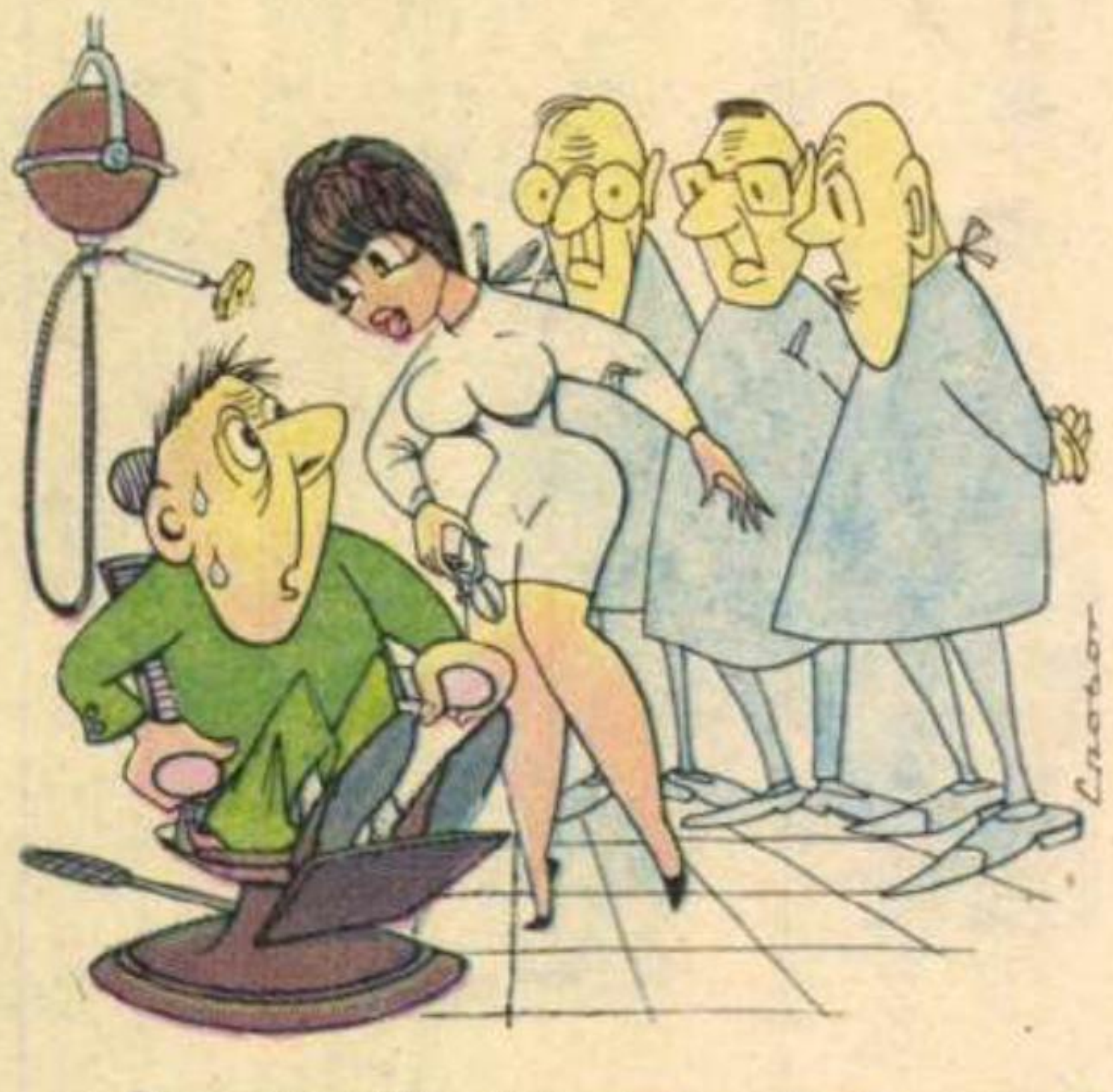

– Ne tessék jajgatni, mert ez a vizsgafoghúzásom . . .

ÍRÁS-ÓRA

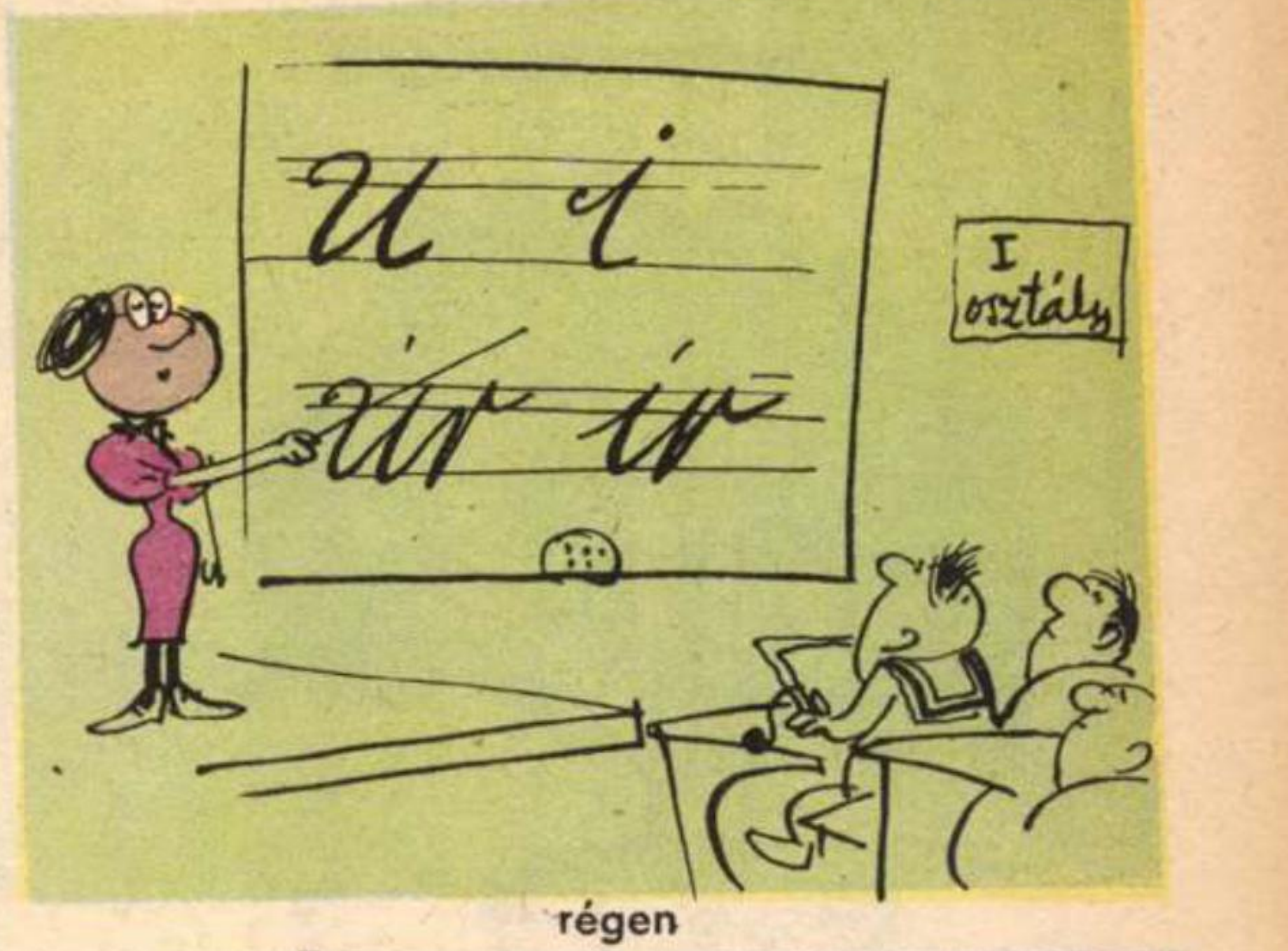

régen

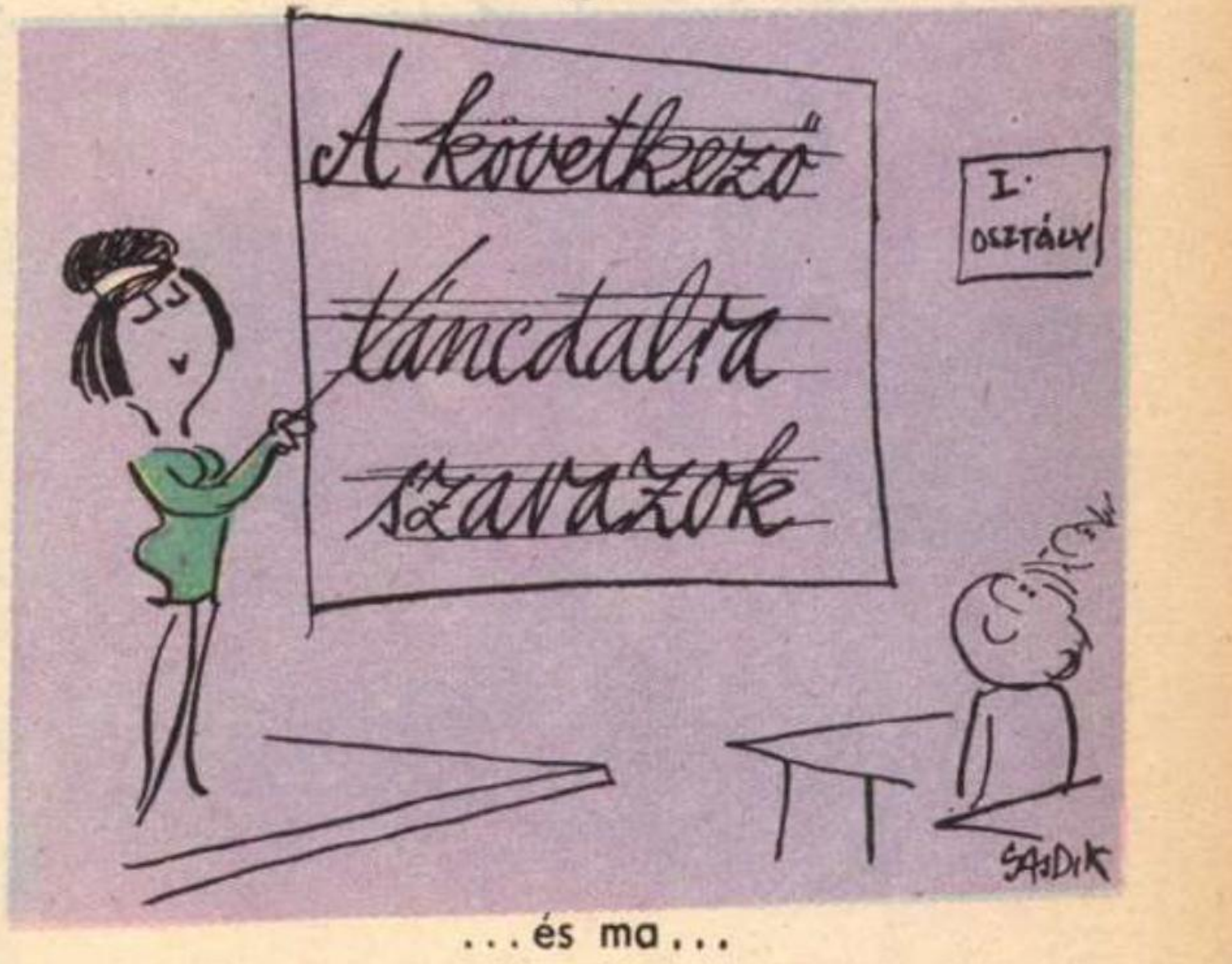

. . . és ma . . .

Fizessen duplán!

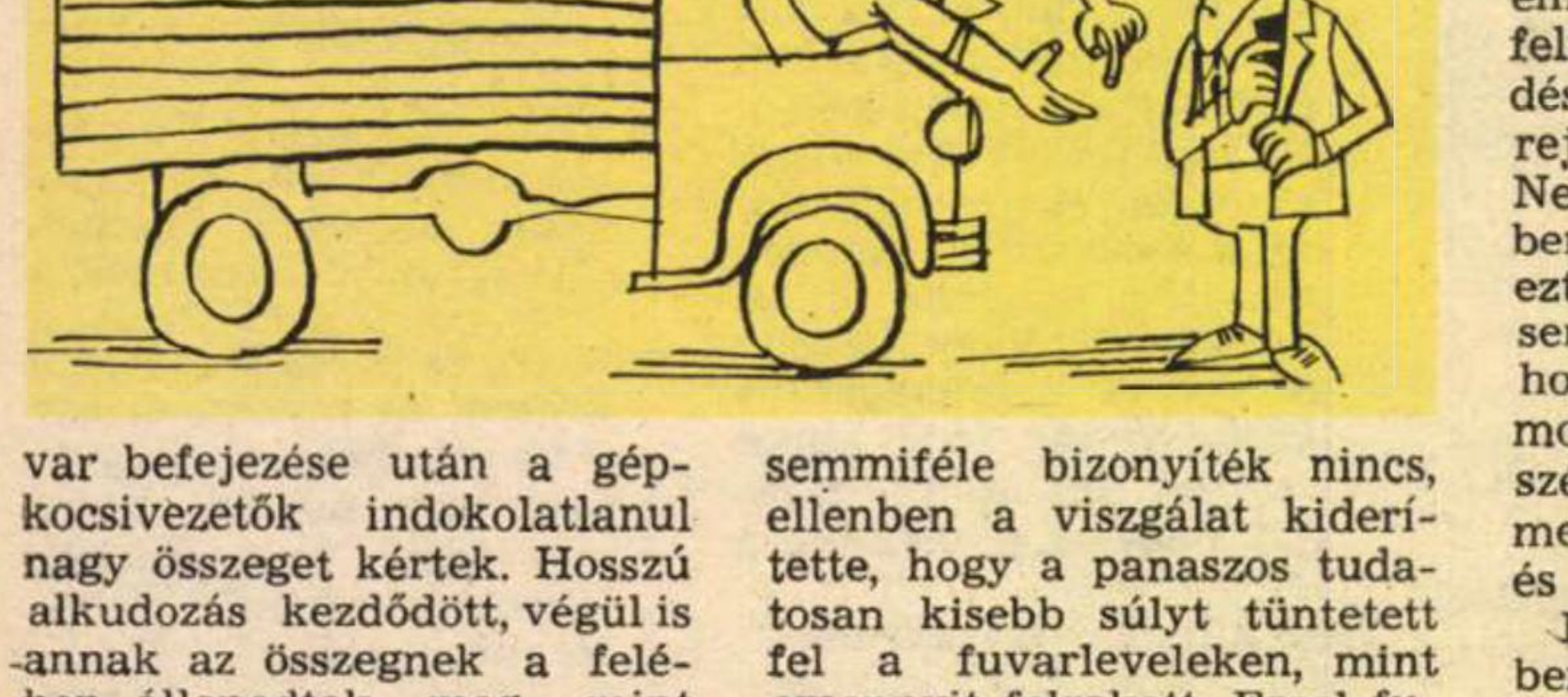

Olvastam a Népszabadságban, hogy egy nagy gyár osztályvezetője, az Autóközlekedési Vállalatnál érvényben levő elszámolási rendszert kifogásolta. Panaszos levelében szóvátette: a gépkocsivezetők visszaélhetnek azzal, hogy a fuvar befejezése után ők állítják ki a fuvarlevelet és ott helyben felveszik a fuvardíjat. Ő például családi házat épített Velencén, és az anyagot az Autóközlekedési Vállalat kocsijaival fuvaroztatta oda. Egy nagyobb fuvar befejezése után a gépkocsivezetők indokolatlanul nagy összeget kértek. Hosszú alkudozás kezdődött, végül is annak az összegnek a felében állapodtak meg, mint amit előzőleg kértek tőle. Az osztályvezető, enyhén szólva, ebből rendellenességekre következtetett, és ezért hívta fel levelében az illetékesek figyelmét.

Azon gondolkoztam, mit tennék én az Autóközlekedési Tröszt helyében — ahová a panaszos levelet továbbították —, ha nekem kellene kivizsgálnom, hogy történt-e visszaélés? Először is értesíteném az osztályvezetőt, hogy a vizsgálatot megindítottam, de a gépkocsivezetők tagadják a vádakat. Egyben értesíteném arról is, hogy meg fogom idézni a fegyelmi tárgyalásra őt is, és ott módjában lesz tanúkkal igazolni állításait. Később írnék egy újabb levelet, amelyben arról értesíteném az osztályvezetőt, hogy a tárgyalást nélküle folytattam le, mert ő az idézésemre nem jelent meg. Közölném továbbá azt is az osztályvezetővel, hogy a gépkocsivezető tagadásával szemben a panaszos levélben foglalt állításokon kívül semmiféle bizonyíték nincs, ellenben a viszgálat kiderítette, hogy a panaszos tudatosan kisebb súlyt tüntetett fel a fuvarleveleken, mint amennyit felrakott. Ezzel fuvardíj-megrövidítést követett el, és ezért nemcsak a fuvarkülönbözetet, hanem annak kétszeresét, mintegy ötezer forintot köteles bírságként megfizetni.

Ezt tenném én az Autóközlekedési Tröszt helyében, dehát a Trösztnek is van annyi esze, mint nekem, és pontosan ugyanezt tette, mint amit én tettem volna. A panaszos tehát elnyerte méltó büntetését.

Én nagyon optimista vagyok, egyrészt azért, mert látom, hogy a Trösztnek ennyi esze van, másrészt azért, mert még mindig akadnak nálunk bátor emberek — mint ez a derék osztályvezető is —, akik fel mernek lépni az észlelt visszás jelenségekkel szemben. A mi osztályvezetőnket remélem legkevésbé sem izgatja a terhére rótt mintegy ötezer forint fuvarkülönbözet, mert nem kapott idézést a tárgyalásra és így azon nem is vehetett részt, továbbá tudja, hogy ő nem csalt, mert ha csalt volna, akkor bizonyára nem jelentette volna fel önmagát.

Én eddig alig tettem hozzá valamit is a Népszabadság említett cikkéhez, viszont felfedeztem az Autóközlekedési Tröszt vizsgálatában rejlő népgazdasági előnyöket. Nem is lenne rossz széltében-hosszában alkalmazni ezt a módszert, hadd fizessenek duplán a panaszosok, hogy előbb-utóbb még hírmondójuk se maradjon! Úgy szép az élet, ha minden jól megy, ha nincsenek hibák és nincsenek panaszosok

Elképzelem, hogy időközben az Autóközlekedési Tröszt felsőbb szervei is megvizsgálják az ügyet és beleavatkoznak. Engem nagyon érdekelne: személy szerint ki az, és milyen beosztásban dolgozik, aki így jár el a panaszos ellen és „Fizessen duplán!" határozatot hoz egy közérdekű bejelentésre? Gondolom, ha nem büntetik — mert ilyen büntetésre emlékezetem szerint még nem volt példa — legalább meg kellene jutalmazni . . .

F. Gy.

LOVAGIAS FÉRFI

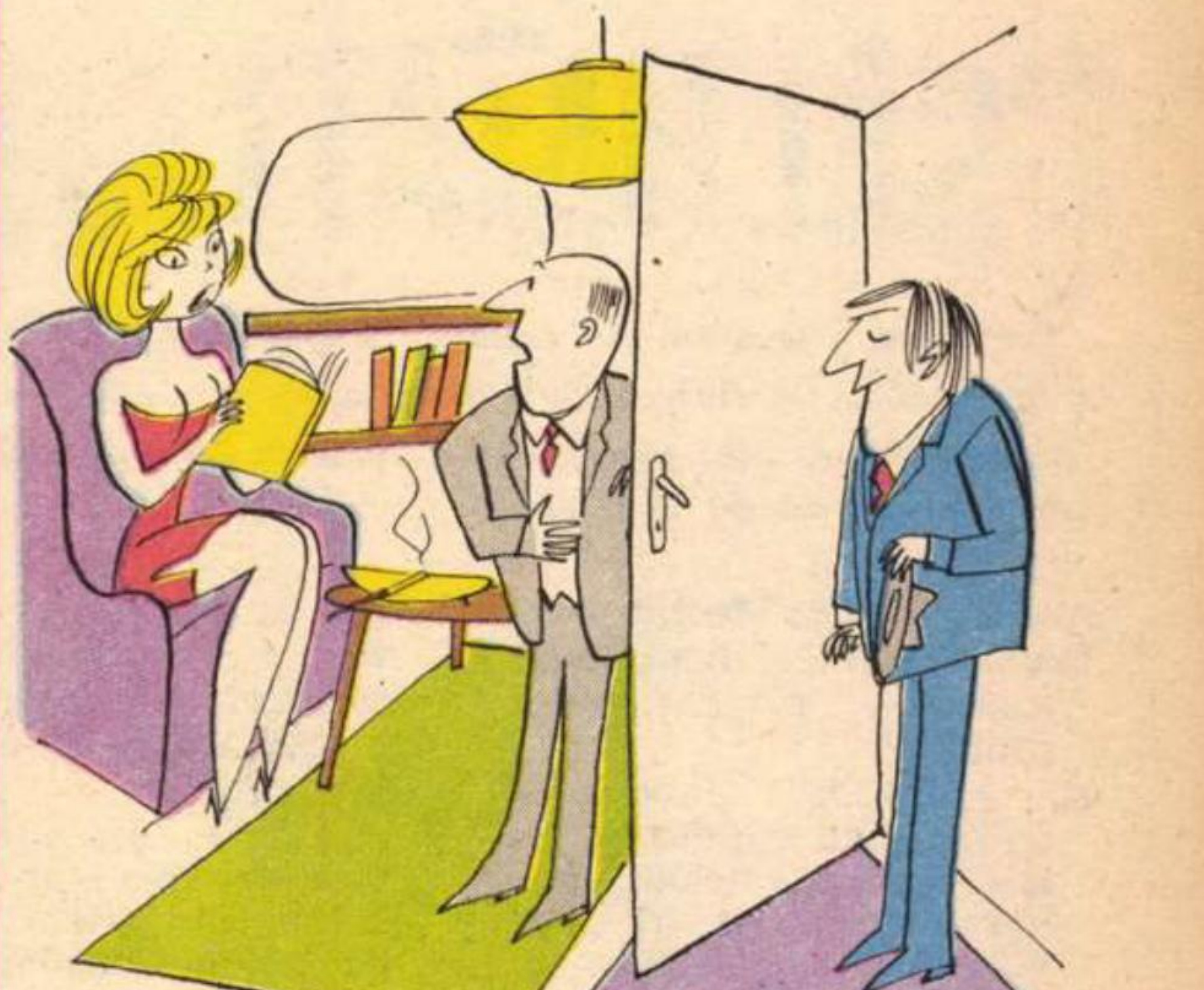

Férj: Valaki keres, anyukám, azt mondja, mégis lemond rólad.

AZ ETYEKI FAISKOLA ÉRETTSÉGI TABLÓJA

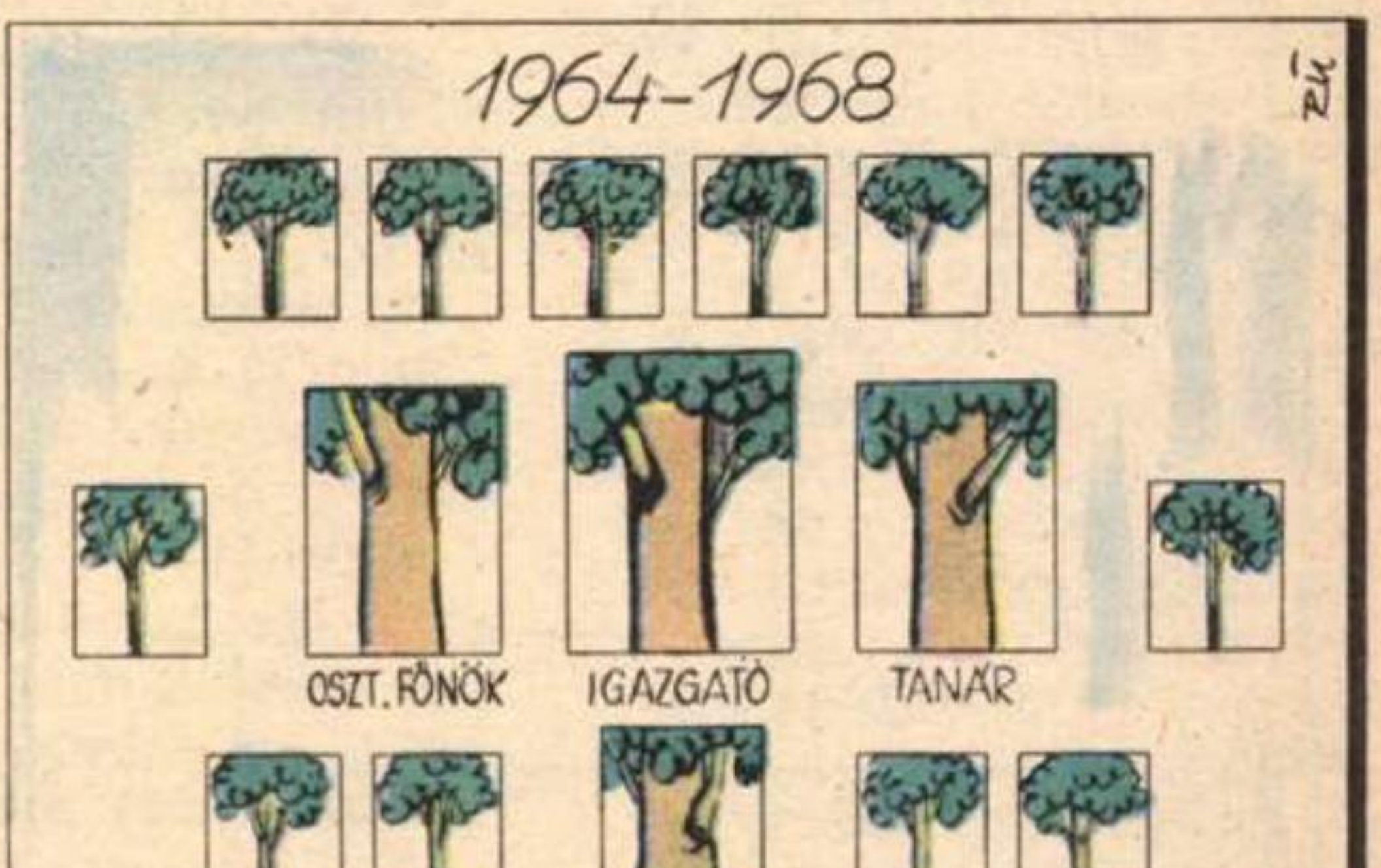

Levelező tagozat

IDÉNYCIKK

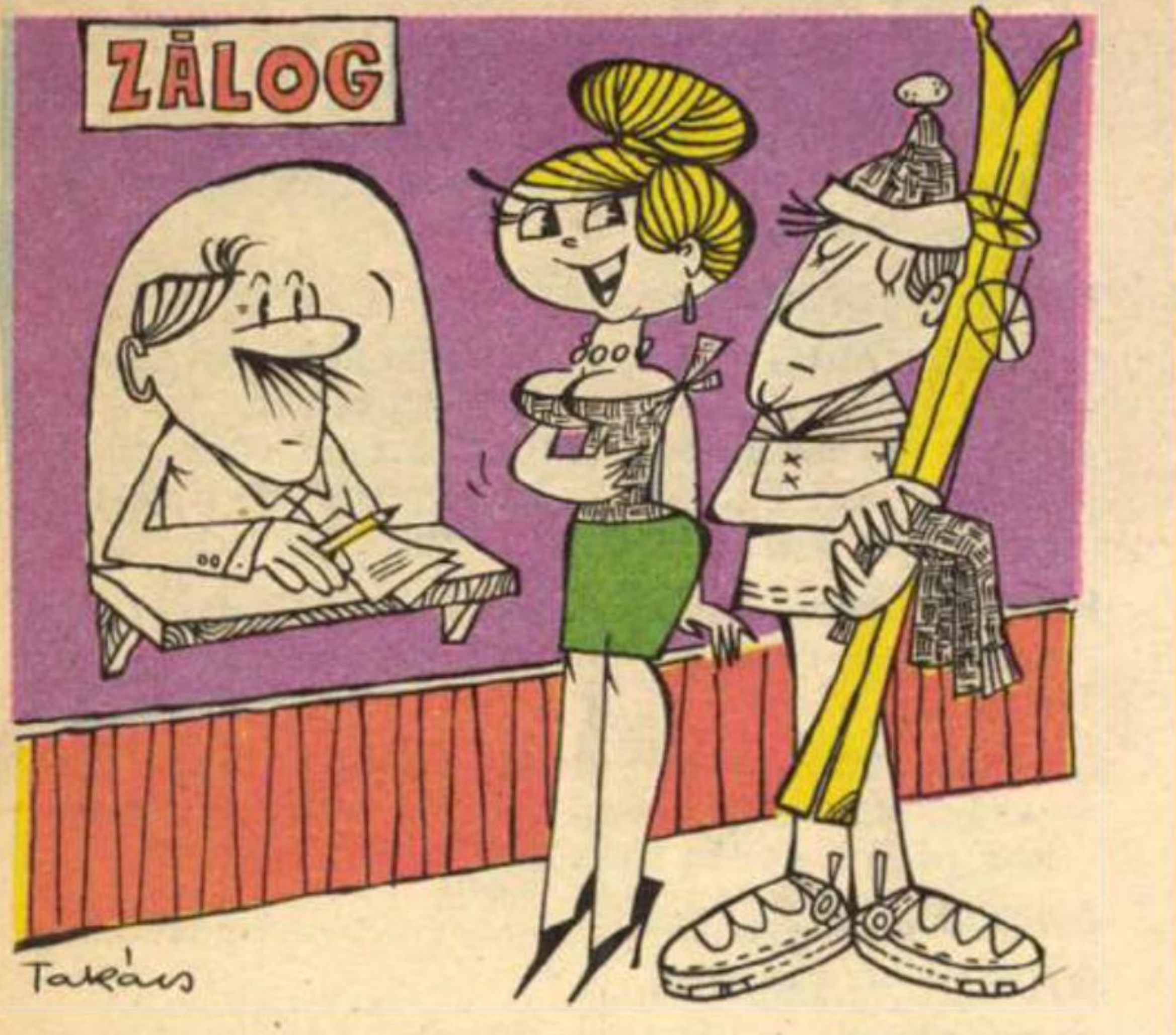

– Nem tehetném be nyárra a síbajnok udvarlómat?

DIVATOS TAKTIKA

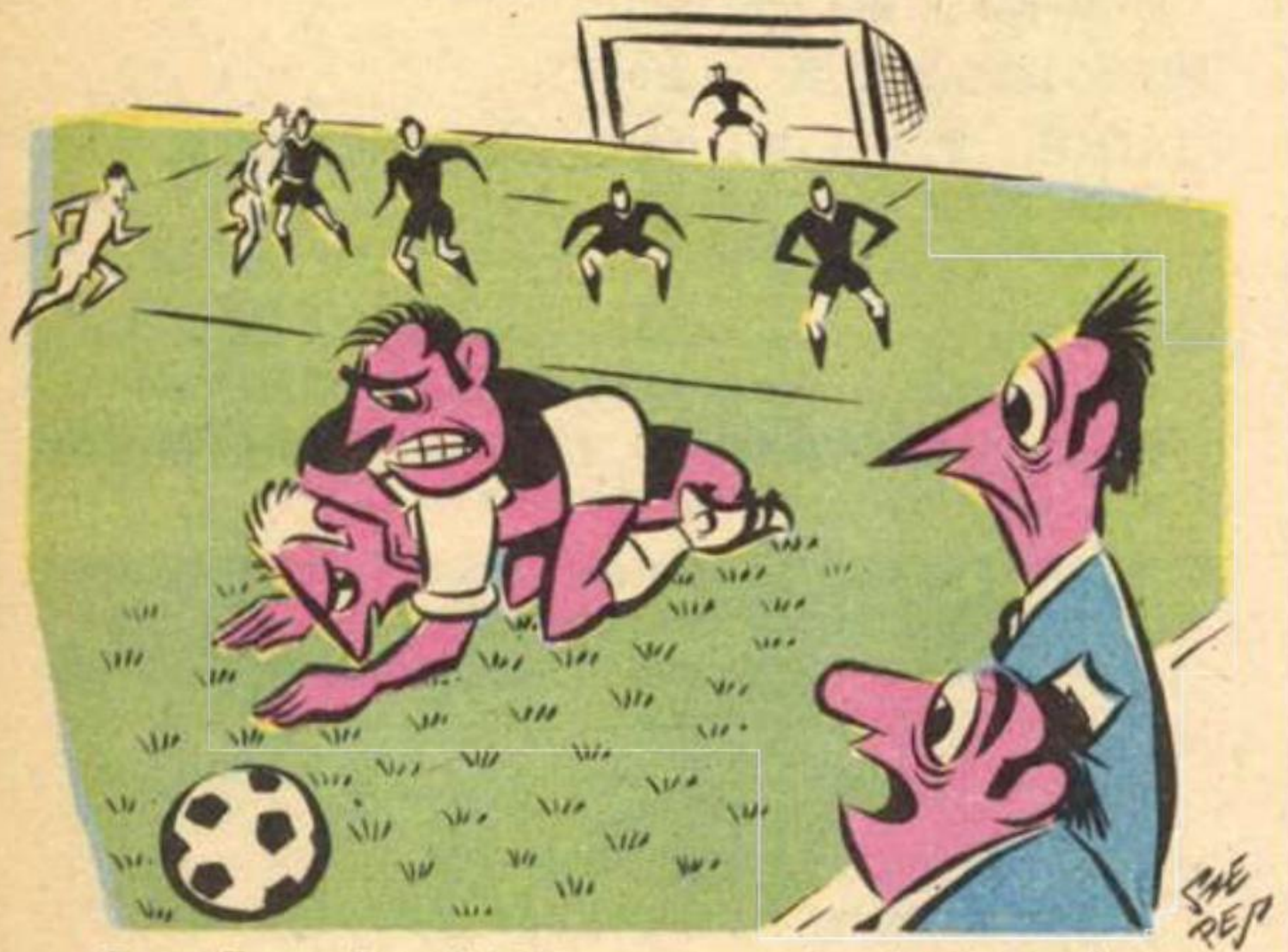

Foci Feri: Egy kicsit szoros emberfogást alkalmaznak!...

NEO-NÁCI Hegedűs István rajza

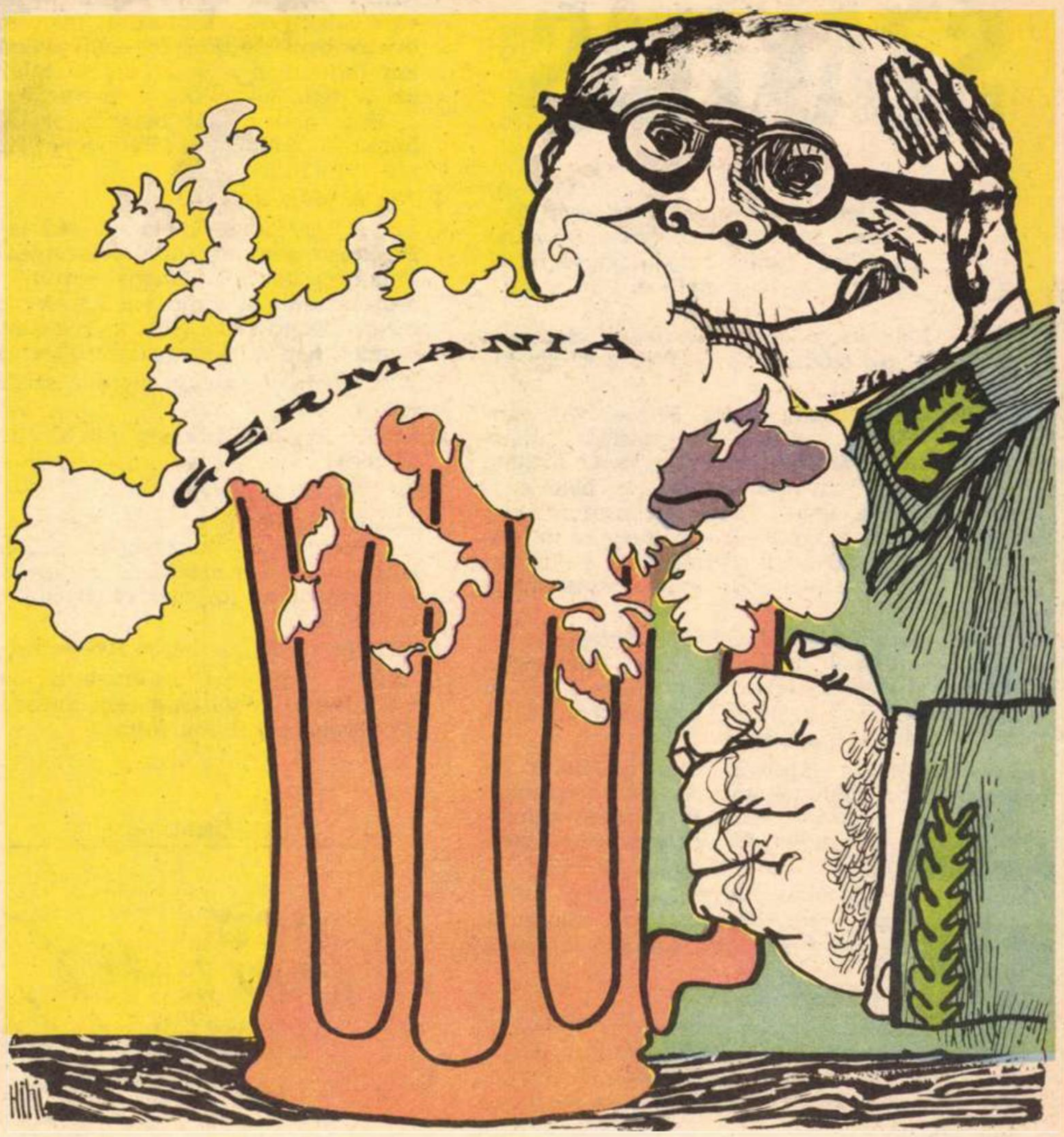

TÖKFŐZELÉK

Stirpák Sándor, a Timsó és Robbanómotorgyár nehéz sorsú vezetője, kerekre nyílt, csodálkozó szemekkel hallgatta Perczegős Norbert főművezető beszámolóját, aztán idegesen cigarettára gyújtott:

— Tehát azt állítja, hogy nálunk ehetetlen a koszt? Ez rendkívül komoly probléma. Nekünk egyáltalán nem mindegy, hogy dolgozóink milyen hangulatban állnak fel az ebédlőasztaltól. Ha átkokat szórnak a szakácsnőnkre, egészen biztos, hogy rossz hangulatuk meglátszik majd a munkájukon is. Őszinte leszek, és ezennel önkritikát gyakorolok: nem ellenőriztem eléggé, milyen minőségű étel kerül dolgozóink asztalára. Én délben hidegkoszton élek. Most lemegyek, együtt ebédelek dolgozóinkkal!

*

Az étkező egyszerű, gyalulatlan faasztalán katonás rendben sorakozott számtalan adag tökfőzelék, fasírozottal. Halk moraj futott végig az ebédlőben, mikor megpillantották Stirpákot. Mari néni, a birkózó termetű, szabadstílusú szakácsnő idegesen fordult a tálaló kislányhoz:

— Itt a diri! Gyorsan feljavítani egy adagot! Fűszert, zsírt, mindent bele! — Ez utóbbi úgy hangzott, mint a szurkolók lelkes biztatása a Népstadionban. A jelenlevők komoran kanalazták magukba a szappan ízű eledelt. Stirpák könnyed mozdulattal leült Stehola mellé, aki ebben a pillanatban akart szemét lehunyva, hozzálátni az ételhez.

— Megengedi? Egy kis ellenőrzés. Majd kérünk magának egy másik adagot — mosolygott kedvesen az igazgató. Aztán hozzálátott az evéshez. Az ebédlőben vésztjósló csend támadt. Minden szem Stirpákra meredt, aki döbbenet, hatalmas falásokkal nyelte a tökfőzeléket fasírozottal. Szemében mohó fények égtek. Hallatlan gyönyörűséggel habzsolta az ételt. Végül kenyérrel tükörsimára mártogatta a tányért. Aztán rimánkodva fordult Mari nénihez, a szakácsnőhöz:

— Kaphatok egy kis repetát?

S több száz ember kereszttüzében, átszellemülten boldog mosollyal kanalazta a tökfőzeléket. Aztán felállt, az ajtóból még udvariasan intett az ámuló társaságnak:

— További jó étvágyat kívánok!

*

Az irodában már izgatottan várta őt Perczegős Norbert:

— Nos, milyen volt az ebéd?

— Kritikán aluli. Borzasztó! Álmomban ne lássam — nyögte sápadtan Stirpák.

— De láttam, milyen jóízűen ette az ételt, — mondta csodálkozva Perczegős.

— Óriási erőfeszítésembe került. De még mindig egyszerűbb megoldásnak találtam, mint, hogy szóljak Mari néninek, a szakácsnőnek. Nagyon érzékeny természetű. A férje pedig a robbanómotorosztály részlegvezetője. Nem kockáztathatom, hogy megsértődjenek. Különben is: Mari néninek már csak tíz éve van a nyugdíjig. Addig majd csak kibírjuk valahogy. Ha dolgozóink látják, hogy én is ott eszem velük és azt, amit ők, egy rossz szót sem szólhatnak majd a kosztra. Az étlapon úgy láttam, a holnapi ebéd túrós tészta. Biztosan jó ragacsos lesz. De azért bevágok vagy két porciót. Hiába, egy igazgatónak olykor nehéz kötelezettségei is vannak — sóhajtott elgondolkozva Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár balsorsú vezetője.

Galambos Szilveszter

Egy kis tánctörténelem

Nagymama a keringőt szerette,
Strausst hallgatott szüntelen,
mire kenyere javát megette,
már változott a lágy ütem.
Jóanyám a simire esküdött,
s vidám táncot foxtrottra járt,
elfújta a háború, a dühödt,
anyám sok régi táncdalát.
Nejem a szambát, mambót imádta,
s lám, lám engem is táncba vitt,
ifjúságunk sok slágere már ma
mind szakállas, mind, mind avitt.
A beatra esküszik már a lányom,
hogy esküszik? ordít, üvölt,
egy-egy jól sikerült házi bálon
úgy táncol, mint egy szélütött.
Kisunokám, ha felnő, remélem,
dédnagyanyjára visszaüt,
s úgy ring, kering a tánc tengerében,
mint egy ringó hajókajüt.
A kisunokám leánya majdan
simit táncol, foxtrottozik,
unokám lányának lánya, ajjaj,
mambóra rakja lábait,
no és az unokám unokája
beattól üvölt majd egykoron,
s hogy kezdi ükunokám lánya
elölről, azt nem kell mondanom

Donkó László

SZAKÍTÁS

Szín: eszpresszó. Két asztal. Az egyiknél Gábor ül, előtte négy üres pohár. Az ötödikből iszik. A másik asztalnál Tamás figyeli, majd feláll, vállára üt, leül melléje.

TAMÁS: Már negyedórája figyellek a szomszéd asztalnál. Az ötödik pohár. Nem sok egy kicsit?

GÁBOR: Még mindig kevés. Pirivel van randevúm. Öregem, a legborzalmasabb hóhérmunka vár rám. Szakítanom kell. Magam sem tudom, hogyan bonyolódtam bele ennyire ebbe az ügybe. Olyan ez, mint az ivás. Ha az ember egyszer elkezdi, nem tudja abbahagyni. De hát nem szeretem ezt a nőt. Érted? Nem szeretem. És most megmondom neki.

TAMÁS: Megőrültél? Egy ilyen érzékeny, finom teremtéssel, ilyen brutálisan akarsz szakítani? Gyógyíthatatlan sebet ejtesz a lelkén. Egy rendes férfi minden körülmények között finom, udvarias, gyengéd.

GÁBOR: Tehát alapítsak vele családot? És majdan, ha dédunokám megkér: dédapuka, meséld el, hogyan vetted el dédnagymamát, mondjam azt: udvarias férfi voltam, édes gyermekem?!

TAMÁS: Ne légy buta. Figyelj! Úgy kell viselkedned, hogy a nő maga akarjon szakítani. Hogy öröm legyen számára, amikor faképnél hagy. Érted?

GÁBOR: De hogyan?

TAMÁS: Mondd azt, hogy nyomorult, sikkasztó, őrült, tolvaj, alkoholista vagy. *(Felnéz, látja, hogy Piri közeledik. Halkan.)* Már itt is van, ne felejtsd! *(Közben Piri az asztalhoz ér.)* Kézcsók, Pirike.

PIRI: Jónapot. *(Kezét nyújtja Gábornak, aki épp csak hogy lagymatagon megfogja és tovább ül mozdulatlanul.)*

PIRI *(csodálkozva néz).*

TAMÁS *(nyomatékkal):* Vigyázzon rá, Pirike. Már megint az ötödik pohár! *(Túlzott aggodalommal csóválja fejét, meghajlik, el, búcsúzóul.)* Vigyázzon erre a szerencsétlen fiúra!

PIRI *(leereszkedik. Csodálkozva):* Valami baj van?

GÁBOR: Baj, istenem…

PIRI: Talán túlságosan megvárakoztattam? Régóta vár?

GÁBOR: Lehet, hogy öt perce, de lehet, hogy egy hete ülök már itt…

PIRI: Nem értem. Nem értem, Gábor.

GÁBOR: Tudja, Piri édes, az időérzékemmel van valami baj. Előfordult már velem, hogy éjjelre bentfelejtkeztem a hivatalban. És amikor hajnalban a bejárónő ott talált, hirtelen azt hittem, hogy kisgyerek vagyok még és ő a Mári néni, a mi bejárónőnk. És kértem: húzza fel a cipőmet. *(Mély sóhaj.)* Atyai örökség.

PIRI: A Mári néni?

GÁBOR: Az időérzék hiánya. Mit is tagadjam, Pirike, szegény atyám közveszélyes őrült volt. Pomázon laktunk. Ahány baromfi csak volt a szomszédban, mindet a legvéresebb módon meggyilkolta. Az volt a rögeszméje, hogy minden nap csirkepaprikást akar enni.

PIRI: Mennyit szenvedhetett szegény édesanyja.

GÁBOR: Egy mártíromság volt az élete. A szent asszony.

PIRI: Oh, be rettenetes.

GÁBOR: Valóban az volt. Képzelje, naponta tisztítani azt a sok szárnyast, kibelezni, megsütni és közben még arra is vigyázni, hogy a szomszédok ne jöjjenek rá. Bármikor kitörhet rajtam is.

PIRI: Ne, ne is gondoljon ilyesmire.

GÁBOR: Tudja Piri mit érzek, ha baromfit látok? Hiába, alma nem esik messze a fájától. Ezt próbálom italba fojtani.

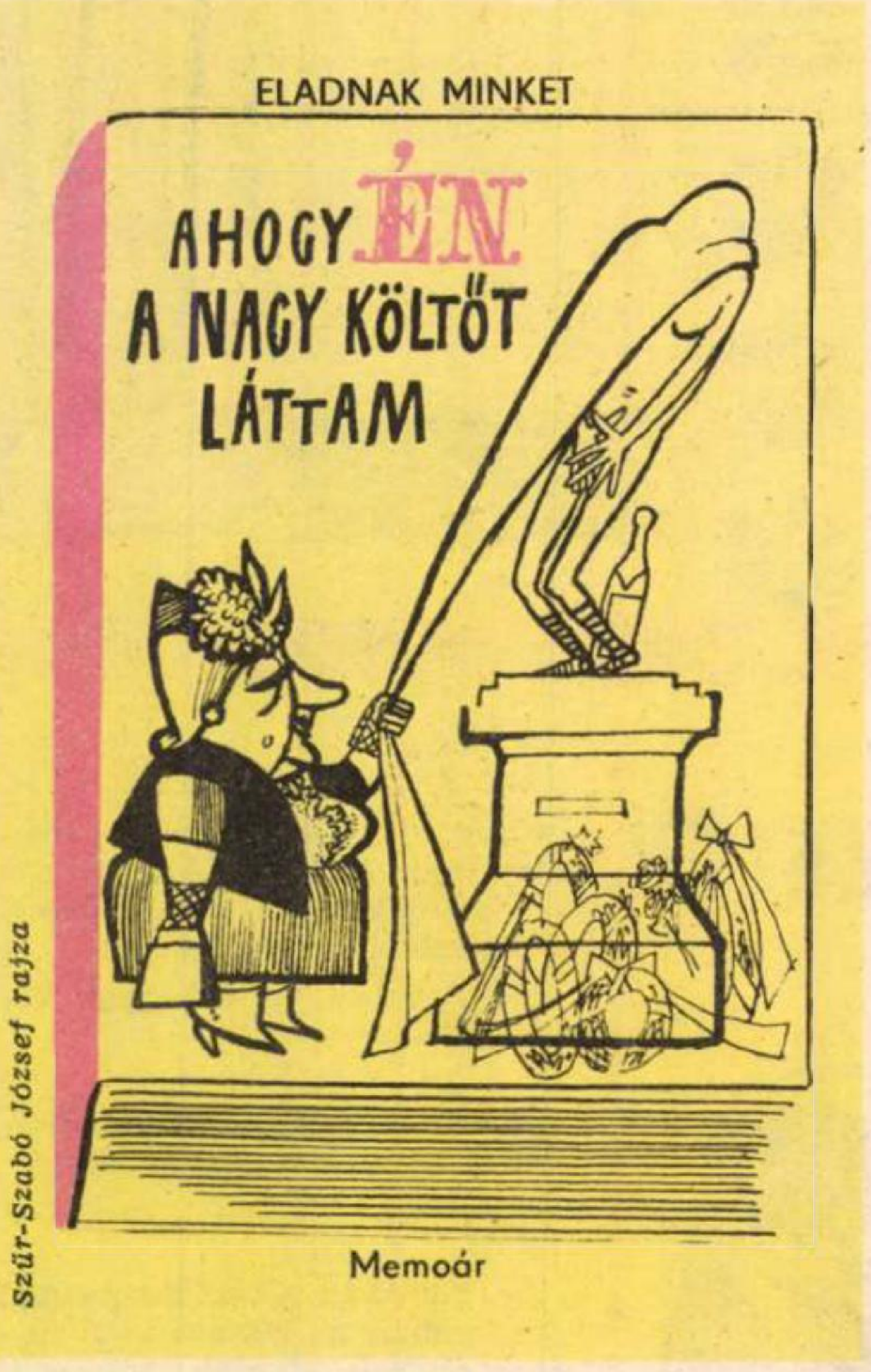
ELADNAK MINKET
AHOGY ÉN A NAGY KÖLTŐT LÁTTAM
Memoár

Szűr-Szabó József rajza

PIRI: Gábor, maga iszik? Nem tudtam.

GÁBOR: No, mert vigyáztam. Csak módjával iszogatok. Arra mindig ügyelek, hogy ne veszítsem el teljesen az eszméletemet. Hogy akár négykézláb is, de hazataláljak. Mármint, ha volna lakásom.

PIRI: Nincs lakása?

GÁBOR: Mit gondol, miért nem kértem eddig, hogy jöjjön fel hozzám? Ugyebár, ha alacsony is nálunk a lakbér, mégis csak jónéhány liter bor telik az árából. Hát sajnos csak felhörpintgetem inkább.

PIRI: Szörnyű. Hónapok óta járunk együtt. De soha egy célzást sem tett ezekre a borzalmakra.

GÁBOR: Hát ittam valaha ennyit a maga társaságában? Ha iszom őszinte vagyok. Ilyenkor még a fehér mákonyt sem röstellem.

PIRI: Fehér mákony?

GÁBOR: A morfium.

PIRI: Morfium injekciót kap?

GÁBOR: Ó, nem arra gondolok. Másra. Nincs csodálatosabb a morfiumkábulatnál. Ilyenkor megfeledkezem szerencsétlen, félresiklott életemről. Arról, hogy horridus afrikanus maximus rágja életem fáját.

PIRI: Istenem, az micsoda?

GÁBOR: Titokzatos keleti kór. Még az orvostudomány sem ismeri.

PIRI: Nem ismeri?

GÁBOR: Izé… az orvostudomány is tehetetlenül áll előtte. Arra kell a bódító fehér méreg, hogy megfeledkezzem az én rossz szívemről.

PIRI: Ó, Gábor, beteg a szíve?

GÁBOR *(felkacag):* Beteg? Szinte nincs is szívem. Időnként több órára megáll! És ha megindul, akkor sincs benne köszönet. Hol késik, hol siet. Minden reményem az üvegszív. De kérdés, mikor áll rá az üveggyár; ha még sörösüveget is külföldről hozunk be, mikor lesz kapacitásunk üvegszívre? Hol leszek én már akkor… és mi lesz ártatlan gyermekeimmel?

PIRI: Gábor, maga már nős volt?

GÁBOR: Ó, nem. Ifjúkori szép, tiszta, romantikus lángolásaim emlékei.

PIRI: Hány gyermeke van?

GÁBOR: Öt. Higgye el, nagy öröm a gyermekáldás, csak hát némi anyagi megterhelést jelent. Na, nem megy el azért minden tartásdíjra. Marad nekem négyszáz forint havonta. Első pillanatra talán nem tűnik valami nagy összegnek. De hát egy ügyes kis asszonyka be tudja osztani. Ha ugyan hozzá akarja kötni az életét, édes Pirikém, egy ilyen halálosan beteg, alkoholista, morfinista, félőrült, sokgyerekes férfihoz.

PIRI *(zsebkendőt vesz elő, szemét törli):* Bevallom, azzal az elhatározással jöttem ma ide, szakítok magával. De most látom, mennyire szüksége van rám. Nem hagyom el… Ásó, kapa sem választ el magától!

Kertész Magda

A szerzőknek most megjelent „De az alma ugye jó volt?!" című kötetéből. (Kossuth Könyvkiadó)

Kedves Ludas!

„A ballagási meghívók küldésével kapcsolatban az a gyakorlat alakult ki, hogy a meghívót küldő tanuló a hallgatók nevei közül a sajátját aláhúzta. A Postaszabályzat ezt a lehetőséget megszüntette. A hivatkozott szabályzat 22. §. (8) bekezdése kizárólag csak külföldi forgalomban ad lehetőséget a szöveg egyes szavainak aláhúzására. Fentiek szerint, amennyiben a ballagási meghívón az azt küldő hallgató (tanuló) a nevét aláhúzza, a meghívó nyomtatvány díjszabással nem küldhető. Nem változtat azonban a küldemény nyomtatvány jellegén, ha a feladó a meghívóra nevét és címét felírja."

Ezt a szó szerinti idézetet abból a körlevélből másoltam ki, amelyet a Szegedi Postaigazgatóság küldött szét, minden oktatási intézmény t. igazgatójának címezve.

Ezek szerint tehát: ha kézzel ráírom a nevemet és teljes lakcímemet, attól a nyomtatvány még nyomtatvány marad. De ha csupán egy vékonyka vonallal aláhúzom a kinyomtatott nevemet, attól már rögtön nem nyomtatvány a nyomtatvány.

Hogy hol ebben a logika? Azt hiszem, hogy azt még a Ludas Matyi keresőszolgálata sem tudná megtalálni!

Vass Ilona
Szeged

Két „virággyermek", magyarul hippi, beszélget:

— Mondd, te milyen virág szeretnél lenni?

— Nem is tudom… Egy bizonyos: kamilla nem! Épp most olvasom az újságban, hogy a dél-alföldi pusztákon fésülik a kamillát…

Róna Viktória
Debrecen

Úgy látszik, visszájára fordult a régi fizikai törvény: a fémek a melegben nem kitágulnak, hanem összehúzódnak. Legalábbis nem találok más magyarázatot arra, hogy miért kisebbek egyre a fagylalt adagok a cukrászdákban, ha nem azért, mert a fémből készült fagylaltadagolók a szokatlan meleg hatására összementek?!

V. B.
Budapest

Érdeklődéssel olvastam az újságokban a hírt, hogy a KIOSZ sok hiánycikket kínált fel a kereskedelemnek. Ha a kereskedelem elfogadja a kisipar ajánlatát, jut majd minden háztartásba cápaszigonypuska, motolla, díszhordó és más, alig nélkülözhető holmi. Engem az döbbentett meg leginkább, hogy ezek között a cikkek között íróasztallá átalakítható gyerekágy is szerepel. Íróasztalból eddig is túl sok volt, s most még több lesz majd belőle? Én egy ágyhiánnyal küzdő gyermekkórház vezetője vagyok, épp ezért jobban örülnék a fordítottjának: a gyermekággyá átalakítható íróasztal feltalálásának!

Dr. Sz. I.
Szeged

Vasgyűjtésre buzdít a MÉH:
Importcikk a hulladék!
Sorsjegyet kap aki gyűjti –
Van belőle épp elég.

Így tudtam meg, az ócskavas
Manapság mily drága kincs.
Ócskavasat gyűjtsön tehát
Akinek egy vasa sincs?

Opauszky László
Kecskemét

MAI VALLOMÁS

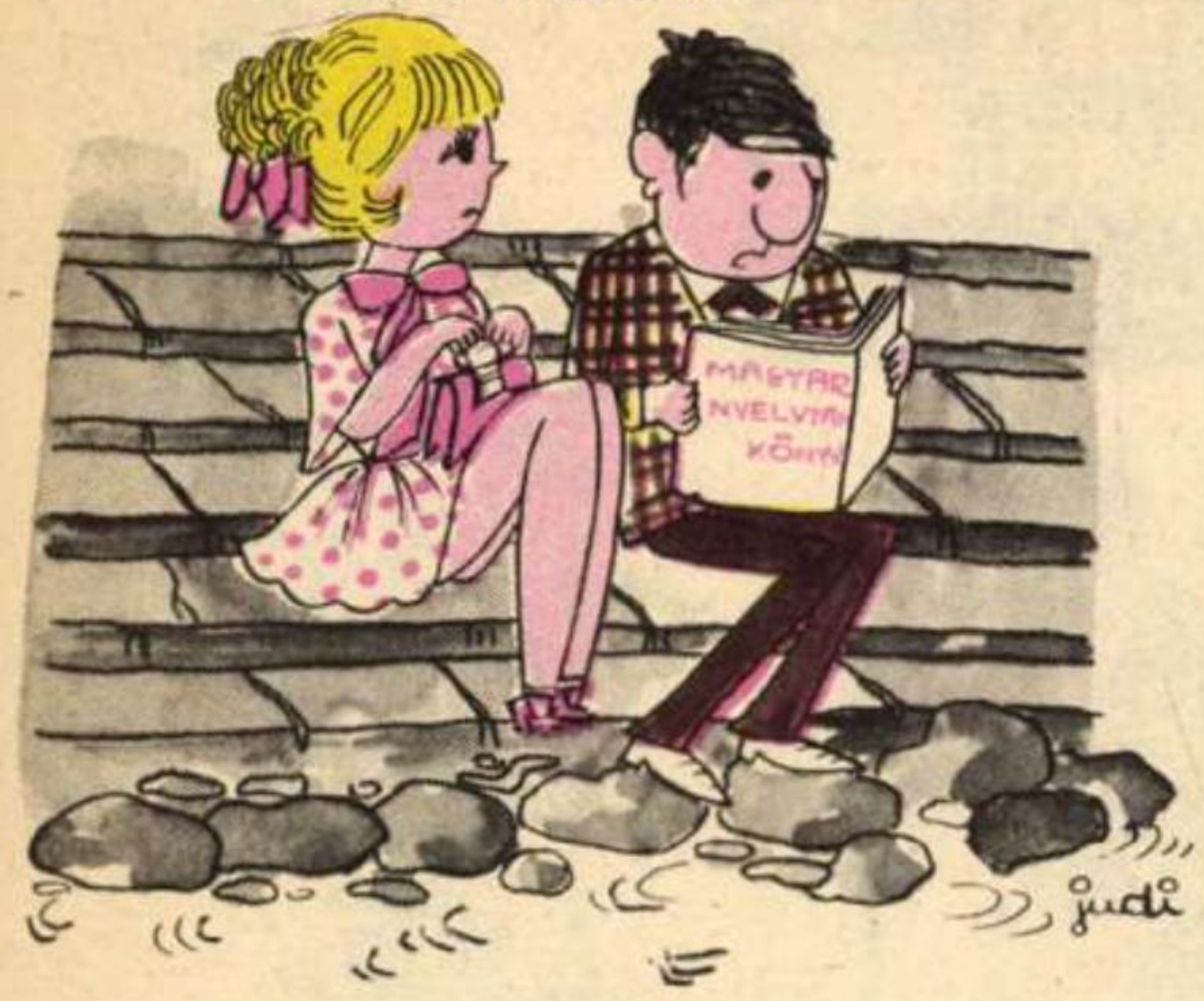

– Klárika, én nem találok szavakat . . .

A JÖVŐ SZÁZAD HORGÁSZA

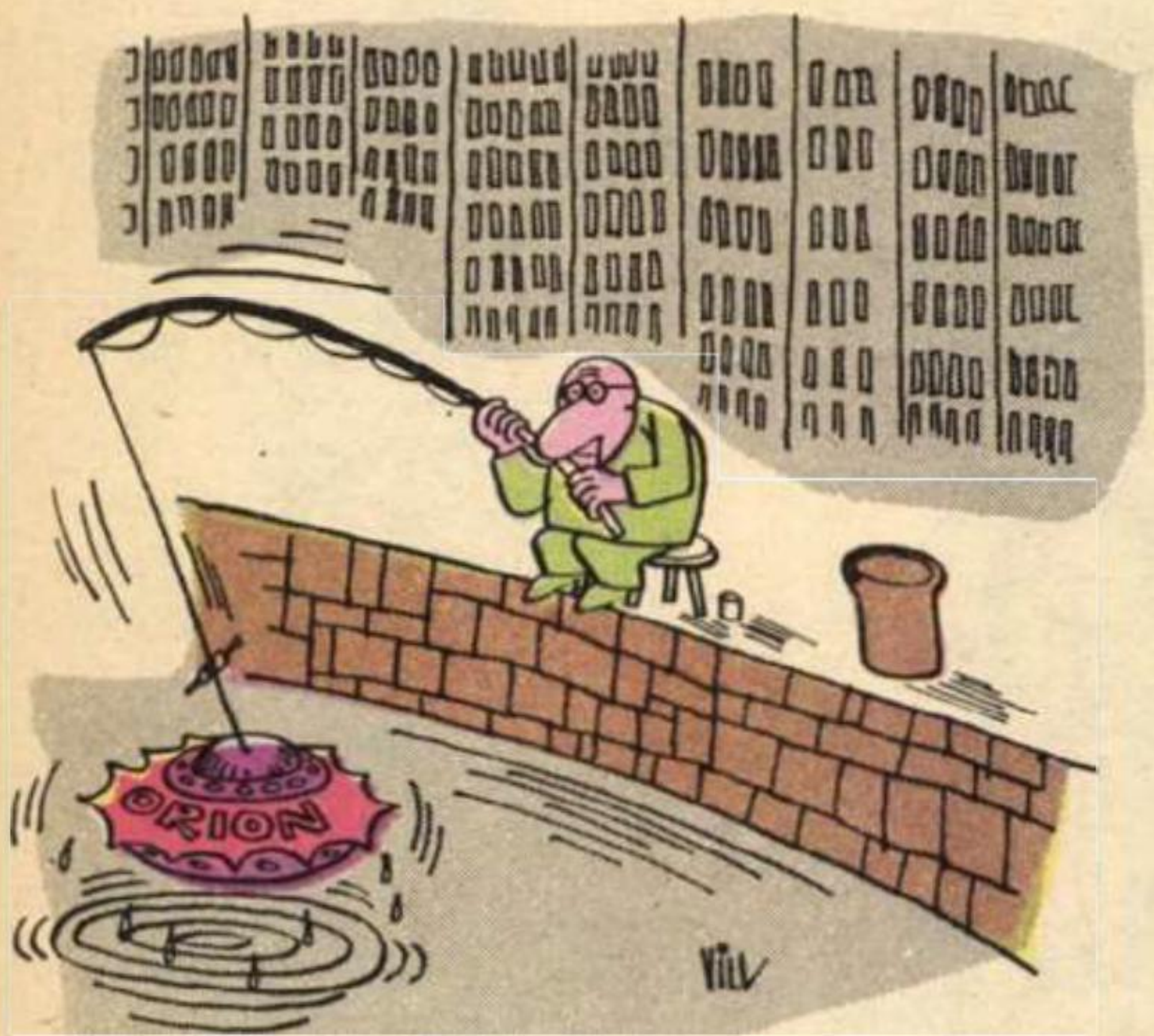

AZ ELSŐ KRIMI

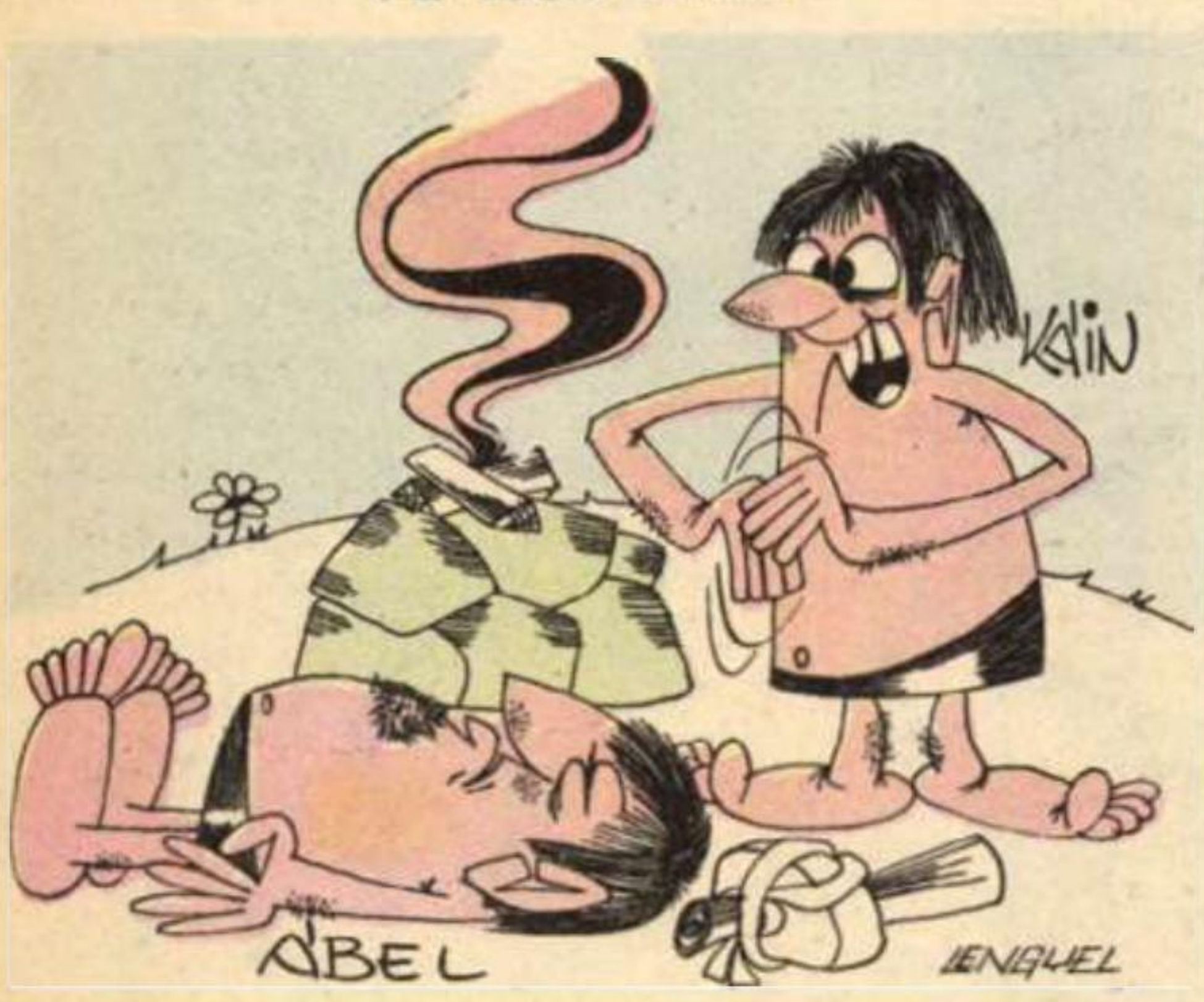

– Na, most már jöhet a sajtó és a Kék fény . . .

ÉRTEKEZLETEN

Mészáros András rajza

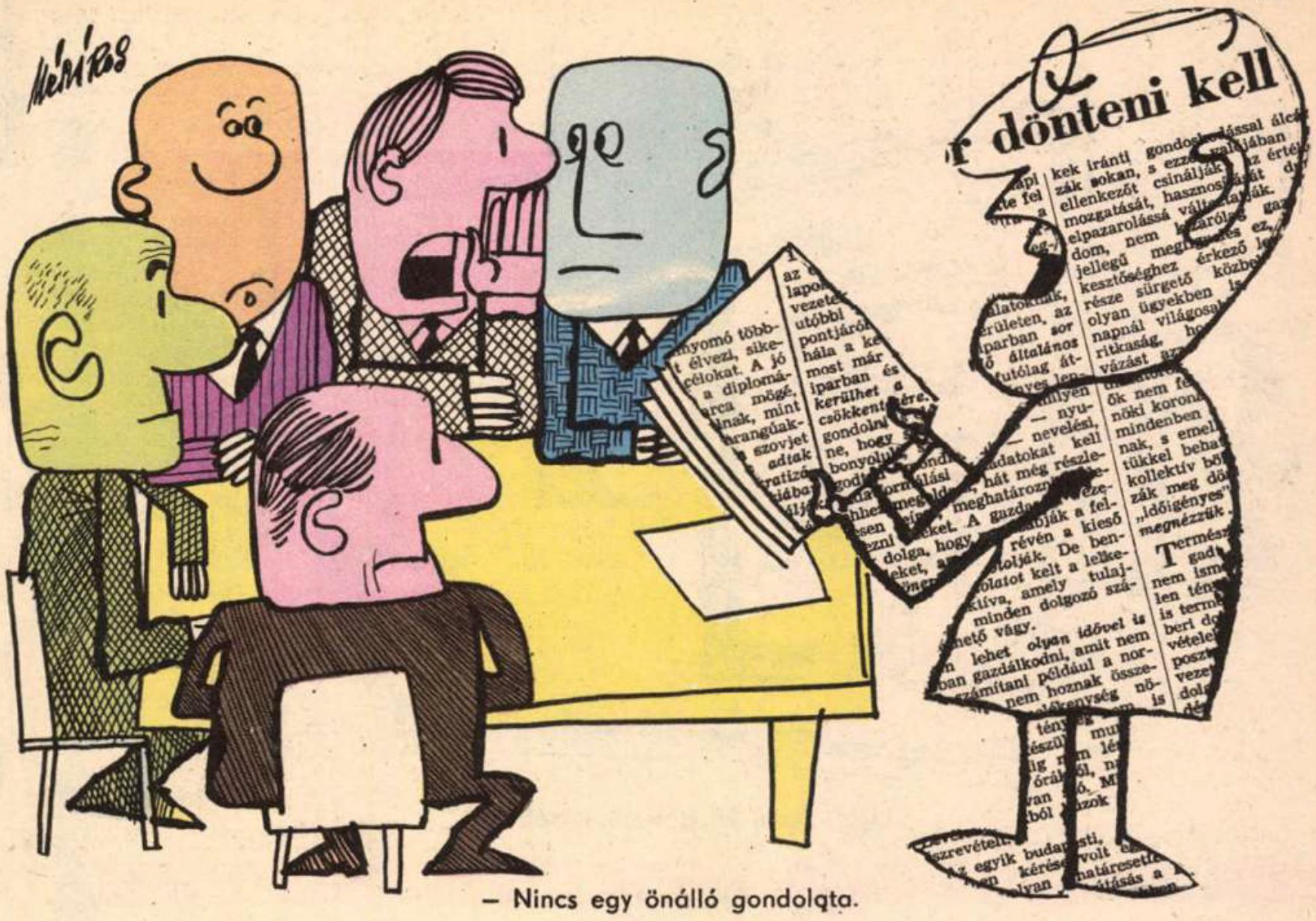

– Nincs egy önálló gondolata.

NAPOSCSIBE

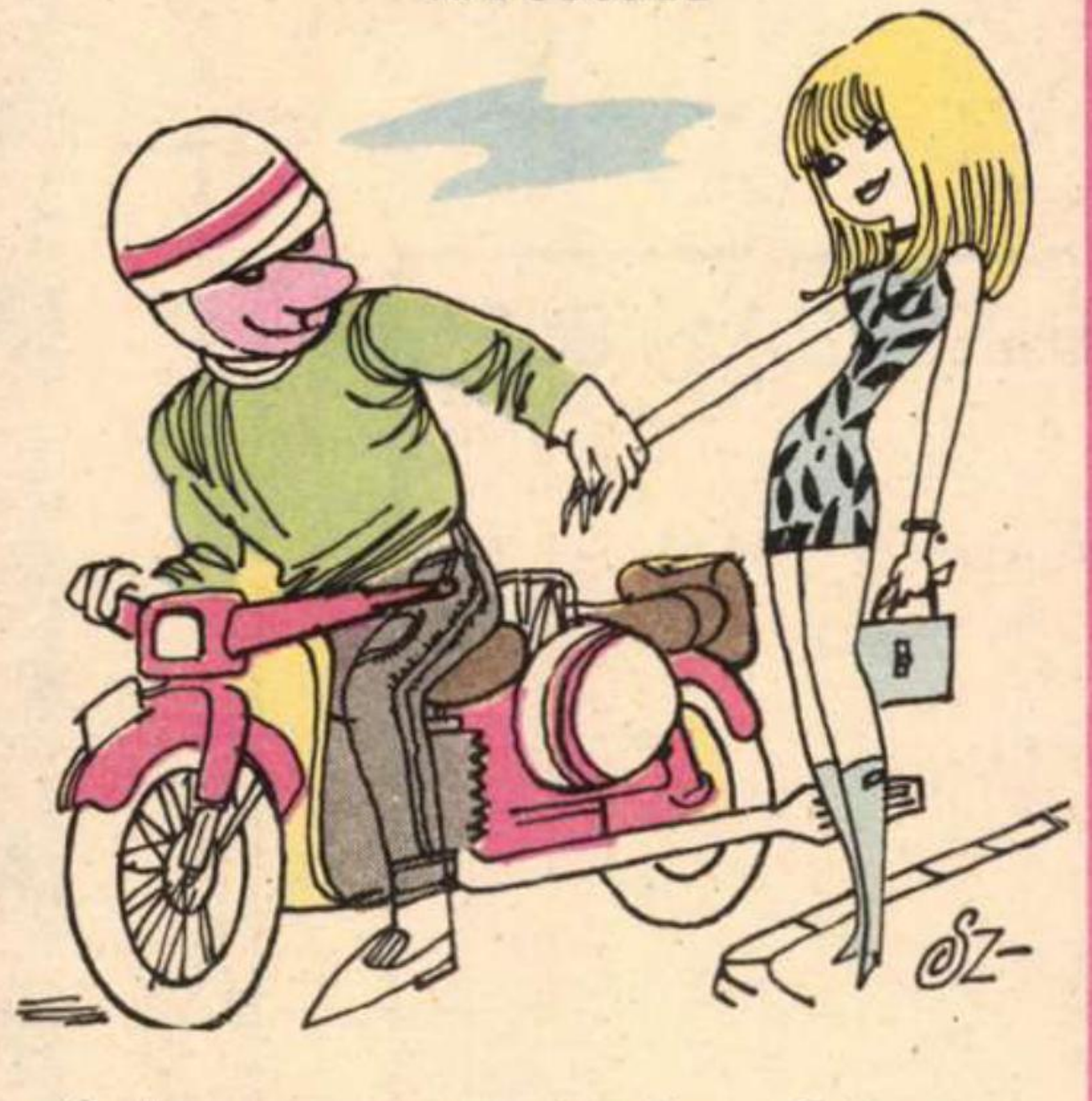

– Csak egy napra gyere le velem a Balatonra!

NAGY KAPU – KIS KAPU

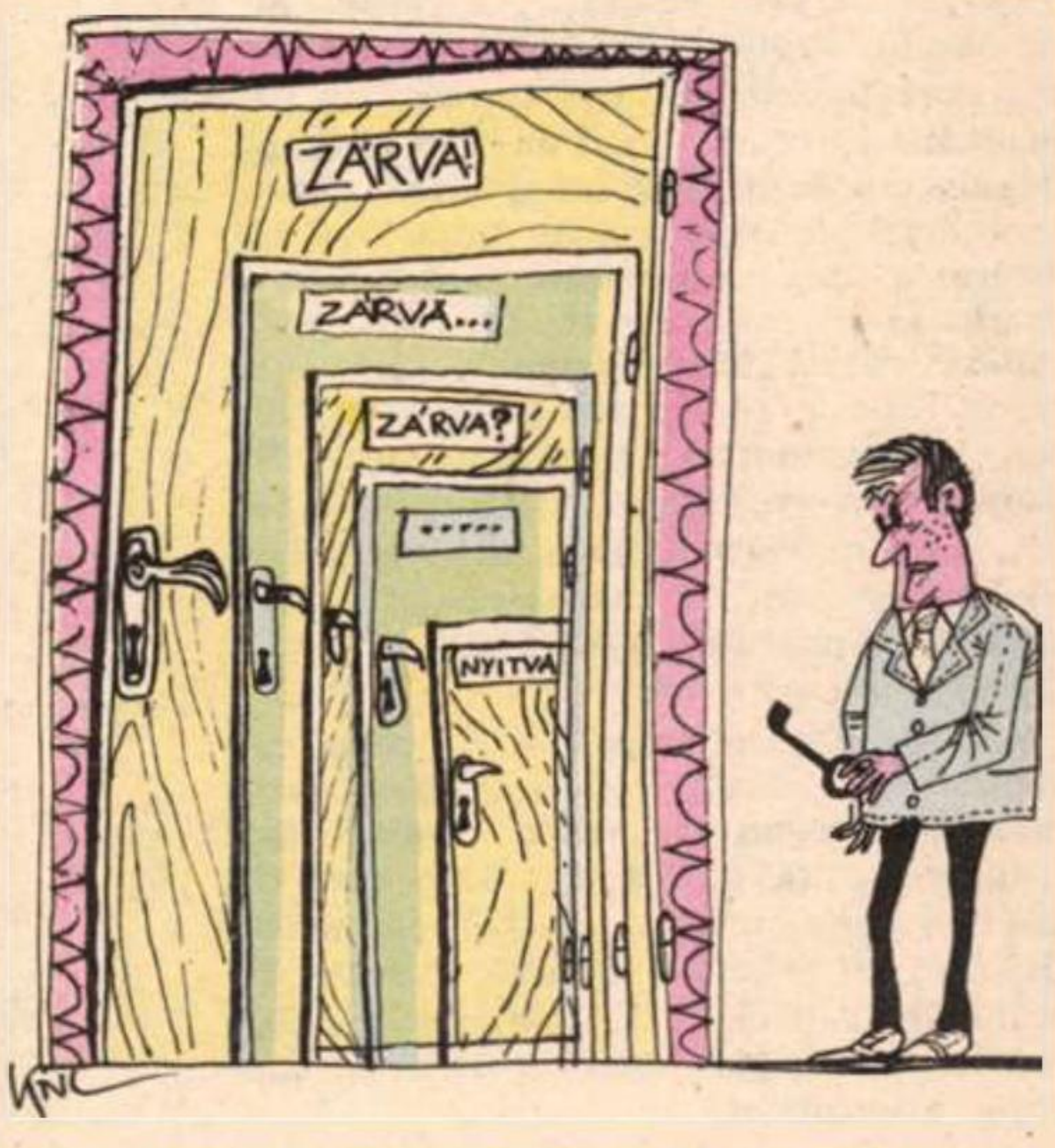
ZÁRVA!
ZÁRVA...
ZÁRVA?

NYITVA

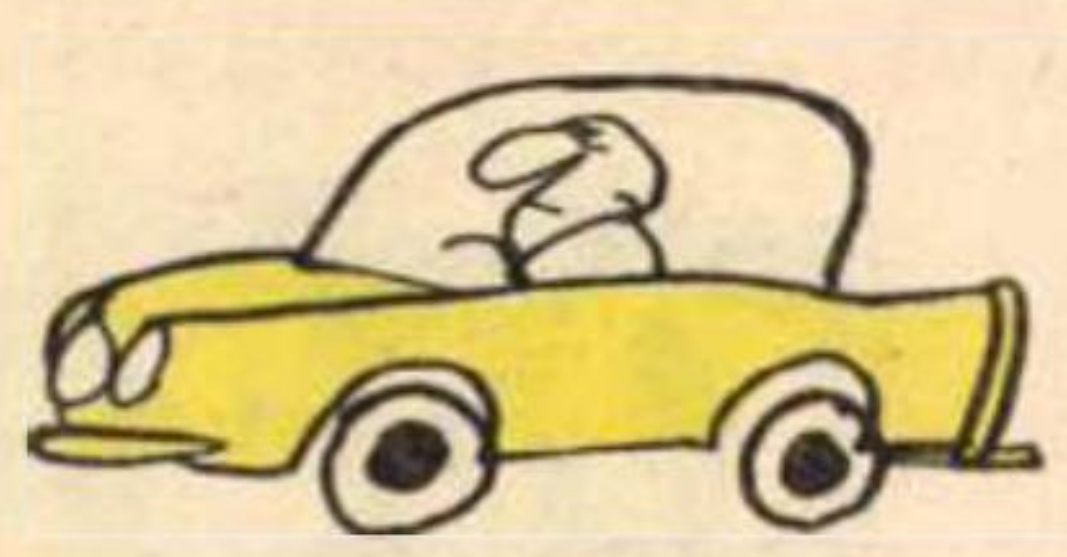

GÉPKOCSIZÓ EMBERISÉG

Manapság egyre több ember tesz szert autóra, s hovatovább alig számít embernek az, akinek nincs saját kocsija. Kocsin persze nem hintót, homokfutót vagy csézát kell érteni, hanem gépkocsit, idegen szóval: automobilt, vagyis önmozgó kocsit, amelyet ló helyett lóerő mozgat. Az embernek hovatovább pír szökik az arcába, ha kiderül róla, hogy gyalog, villamoson, autóbuszon, s legföljebb géperejű bérkocsin közlekedik. Nemrég saját személyemről is hallottam rosszalló suttogást a hátam mögött:

— Érdekes, nincs neki kocsija. Pedig olyan becsületes arca van . . .

A futurológusok, vagyis a jövőt vizsgáló tudósok szerint a személygépkocsi lassanként olyan nélkülözhetetlen tartozékává válik a magára valamit adó embernek, mint a fésű vagy a fogkefe, s előbb-utóbb alig kerül majd többe. Nem nehéz tehát megjósolni, hogy néhány száz év múlva már minden családnak lesz legalább egy saját gépkocsija.

Erre a korszakra fel kell készülni, mert nem mindegy, hogy miféle autók lesznek azok, amelyek tíz- és tízmilliárd számra lepik majd el a Föld felszínét. Máris megfigyelhető, különösen gépkocsidús országokban, hogy a közlekedés egyre lassúbbá válik. Az úgynevezett csúcsforgalomban az autók néha lépésben is alig tudnak cammogni, s a közlekedés csak a csőd felé halad gyorsan. Máris sok kilométeres karavánok vesztegelnek a túlterhelt országutakon, s néha csak óránként döccen előre a hosszú kocsisor néhány méterrel. A további fejlődés útja tehát nyilvánvalóan az, hogy a közlekedés tökéletesen megáll, se előre, se hátra, a gépkocsik teljesen beborítják a Föld útjait és úttalan vidékeit.

Véleményem szerint az autógyáraknak fel kell készülniük erre a helyzetre. Úgy kell megtervezniük a jövő gépkocsiját, hogy az biztosítsa a családok állandó helybenlakását. A gépkocsi belső területét úgy kell kihasználni, hogy abban legyen konyha, lakószobák, éléskamra, fürdőszoba, erkély, előszoba, pince és tetőterasz. A jövő gépkocsijába be kell vezetni a villanyt, a gázt, a vizet, s természetesen csak csatornázott autó veheti fel a versenyt a cégek nagy vetélkedésében. Tervezni kell természetesen gépkocsizó színházakat, mozikat, kórházakat, iskola-autókat, laktanya-autókat, múzeum-autókat. Szükség lesz, persze, olyan gépkocsikra is, amelyeket stadionnak, uszodának, bányának, börtönnek, gyárnak, házasságkötő teremnek, parlamentnek és italboltnak lehet használni.

A rohamosan szaporodó emberiség elhelyezése céljából helyes lenne emeletes gépkocsikat tervezni, lépcsőházzal és személyfelvonóval. Ez a megoldás természetesen változást hozna a karosszéria anyagában is. Acéllemez helyett esetleg célszerűbb lenne téglát, követ, betont alkalmazni. Helyes lenne a gépkocsi nevét is megváltoztatni, automobil helyett autostabilnak nevezni. Az ilyen jármű ugyanis mindennemű drága üzemanyag nélkül, pusztán a saját erejéből képes egy helyben maradni. Szédítők az emberiség technikai kilátásai!

Feleki László

KIÁLLÍTÁSON

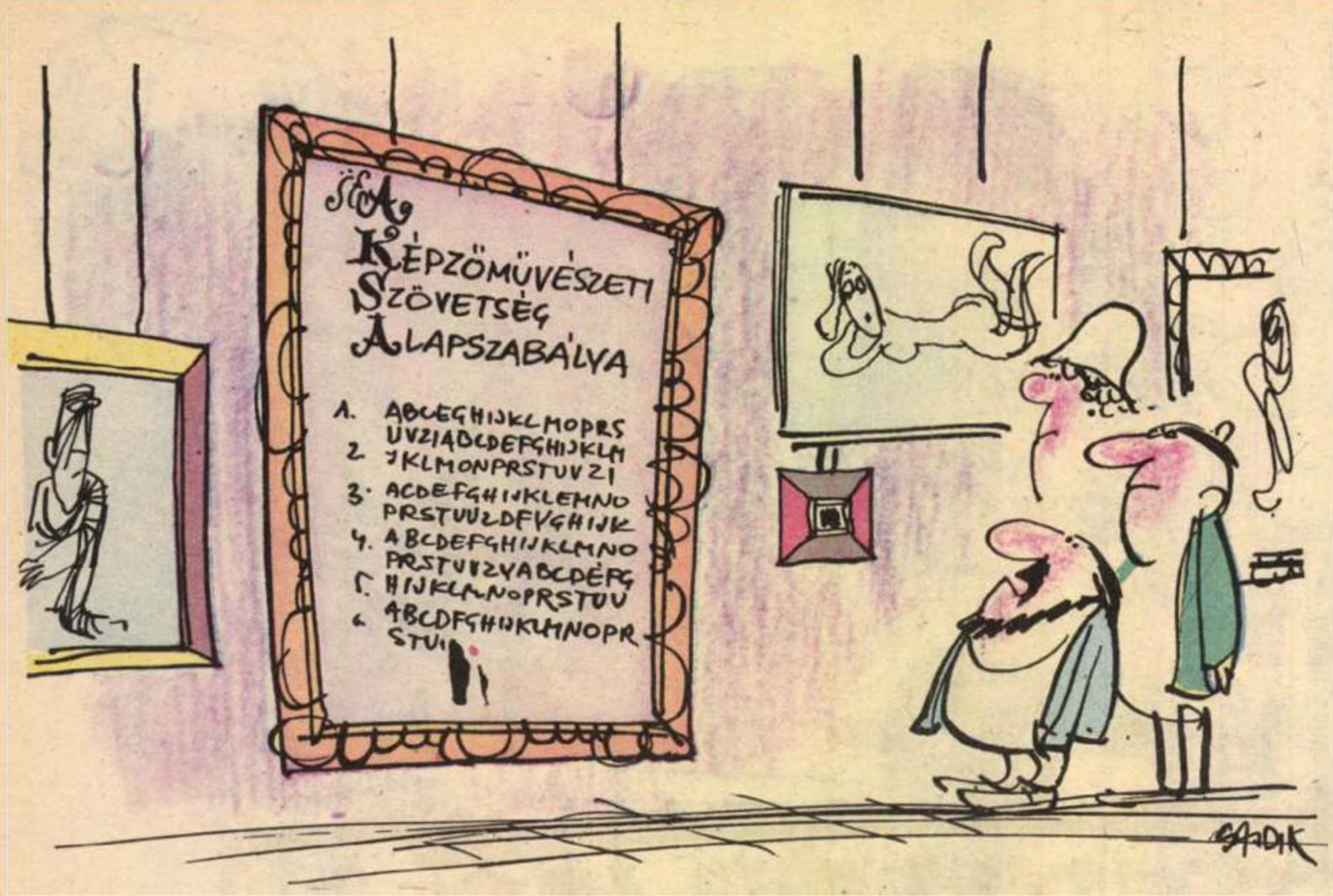
A Képzőművészeti Szövetség Alapszabálya
1. ABCEGHIJKLMOPRS UVZIABCDEFGHIJKLM
2. JKLMONPRSTUVZI
3. ACDEFGHIJKLEMNO PRSTUUZDFVGHIJK
4. ABCDEFGHIJKLMNO PRSTUVZVABCDÉFG
5. HIJKLMNOPRSTUV
6. ABCDFGHIJKLMNOPR STU
SAJDIK

– Úgy látszik, kifogyott a témából ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LUNAPRESS

Tavaly decemberben, esküvőnk alkalmából, egyik ismerősünk megajándékozott bennünket egy Lunapress típusú kávéfőzővel. Nagyon örültünk az elegáns kivitelű, modern gépnek, ám a használati utasítás pontos betartása ellenére a gőz mindenütt eltávozott a készülékből, csak éppen ott nem, ahol kellett volna. Már éppen öt hónapja használtuk a gépet, amikoris mérgemben visszaküldtem a gyártó egri Finomszerelvénygyárnak a kávéfőzőt, azzal, hogy cserélje ki másikra, mert 5—6 féle hibája van, a használata lakásban nem biztonságos, imitt-amott lyukak keletkeztek rajta stb.

A Finomszerelvénygyár küldött címemre egy másik gépet, melyet április 23-án vettem át. Azóta kétszer főztünk rajta kávét, és egyelőre nem is kísérletezünk tovább, mivel az egész konyhát telefröcskölte forró vízzel, ami természetesen nem a kifolyón át, hanem a főző alján, tetején, oldalán, közepén távozott el.

Hát ezzel a termékükkel az egriek nem igen jelenhetnének meg a KÁF-on, legfeljebb a SÁF-on — azaz, a Selejtes Áruk Fórumán.

Jakabfy Sándorné
Kapuvár

PESTI HAZÁRDJÁTÉK

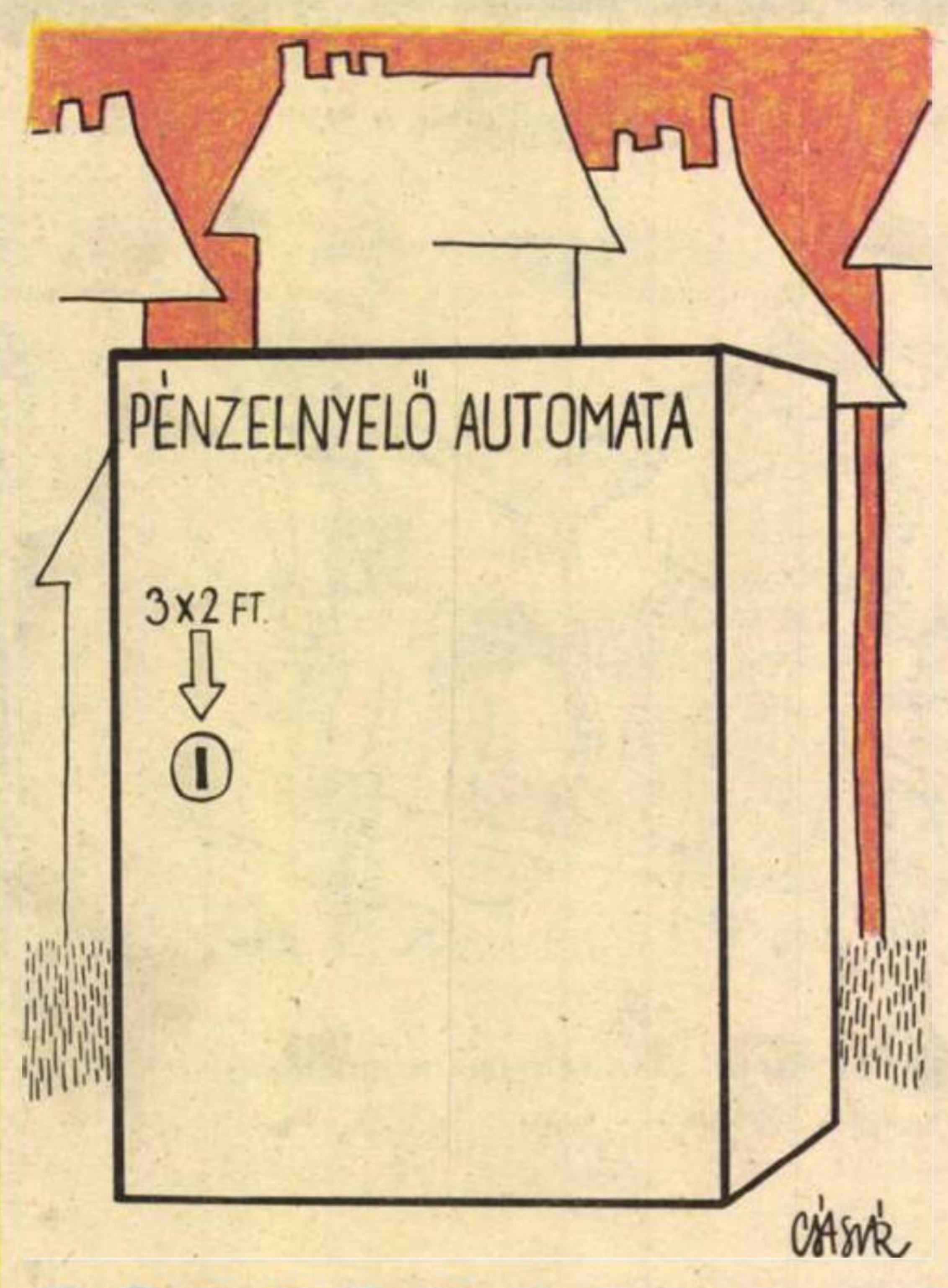
PÉNZELNYELŐ AUTOMATA
3X2 FT.
1
CSÁSZÁR

FALRA HÁNYT BORSÓ

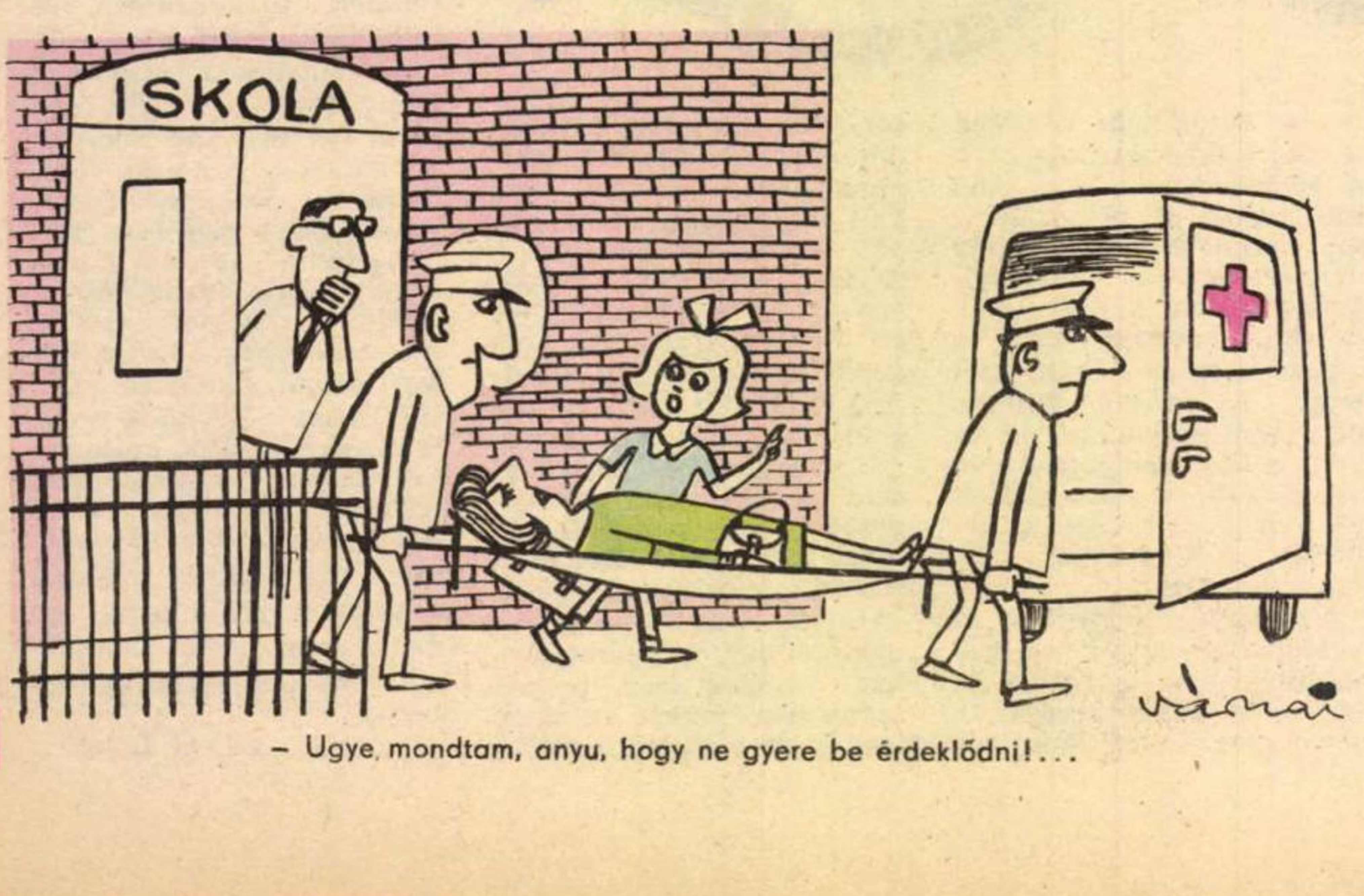
ISKOLA
VÁRNAI

– Ugye, mondtam, anyu, hogy ne gyere be érdeklődni! ...

JAVASLATOK A TÁNCDALÉNEKESNŐK KOSZTÜMTERVEIHEZ

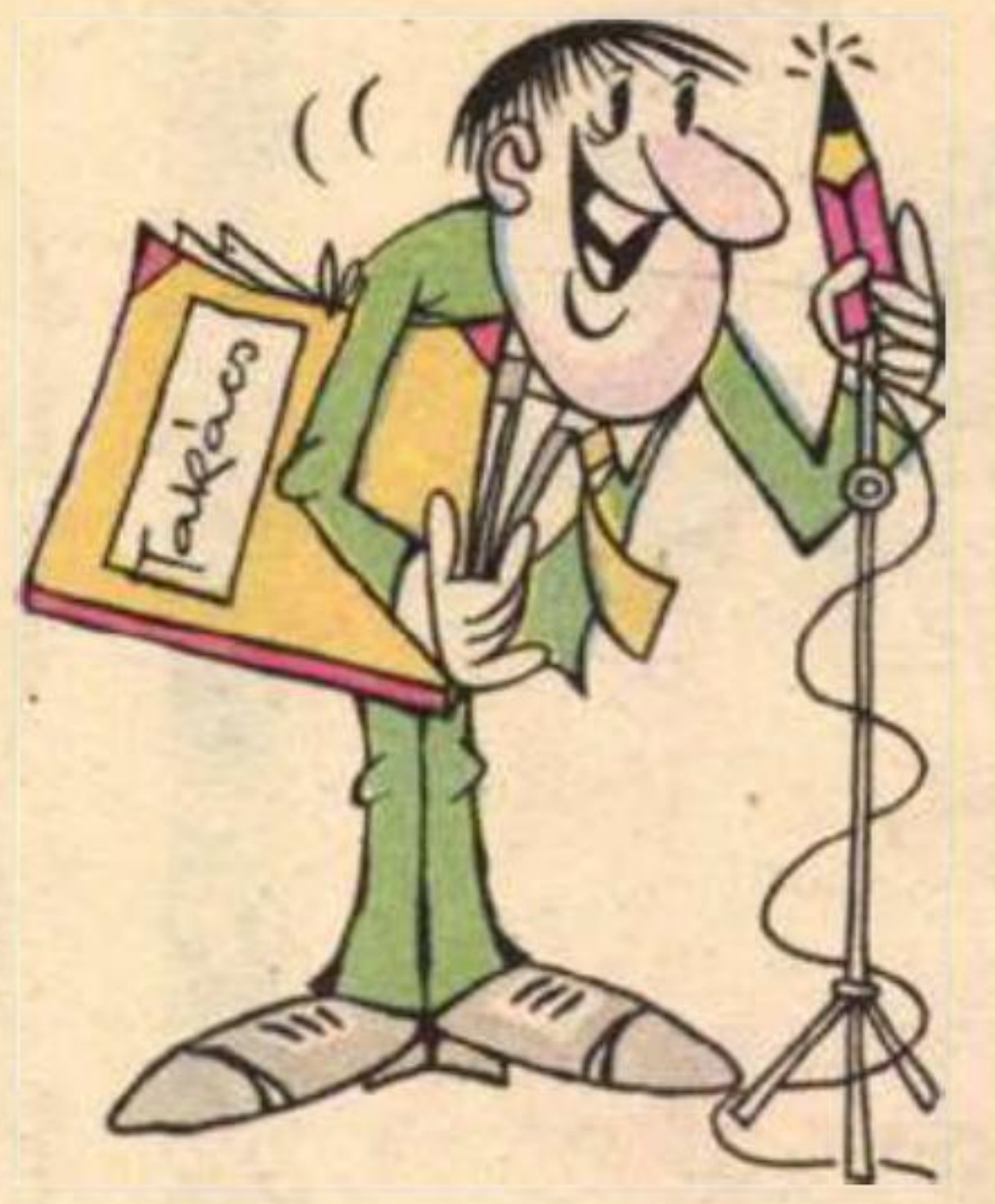

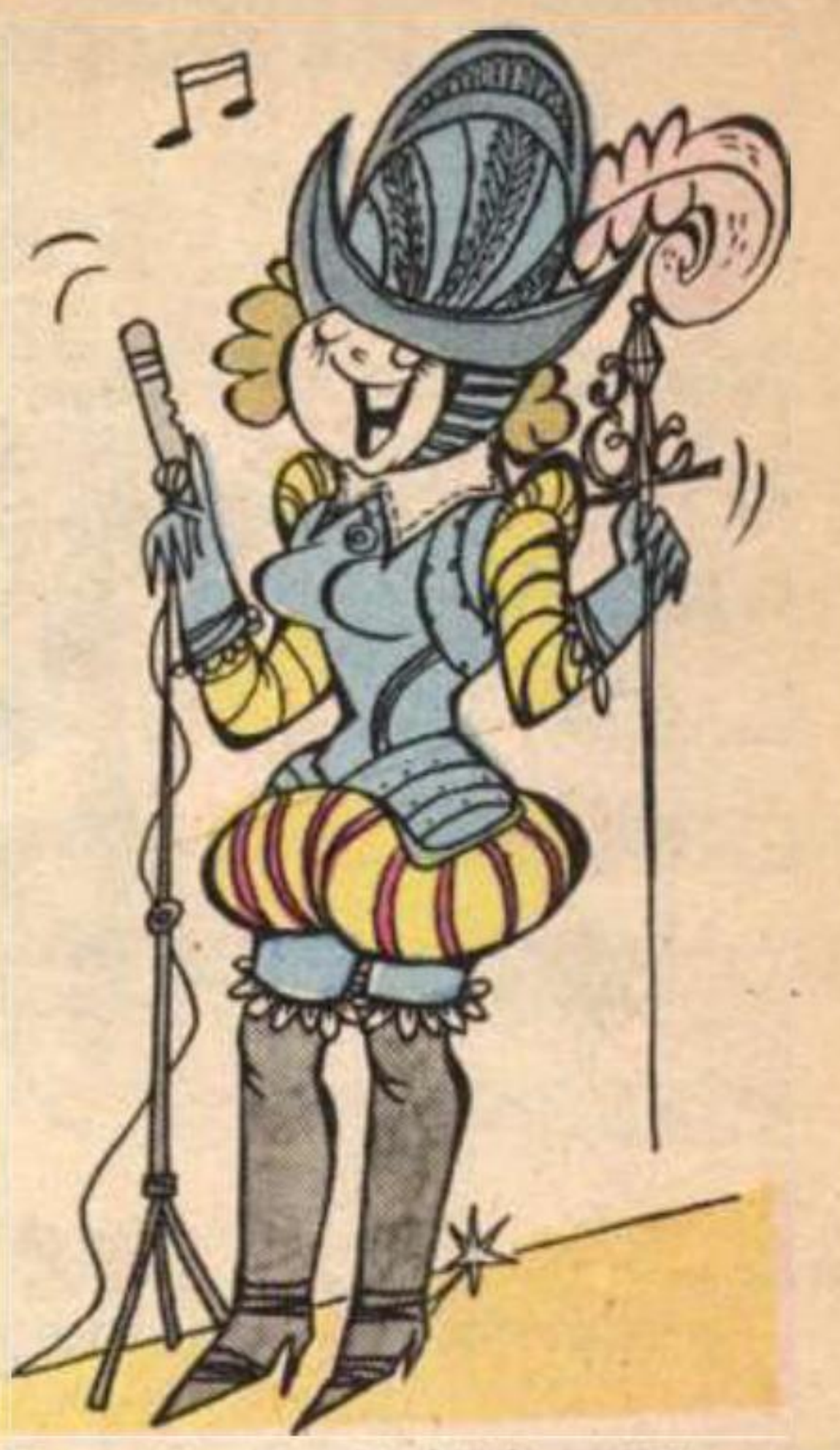

Francia tiszti kiskosztüm a XVI. századból

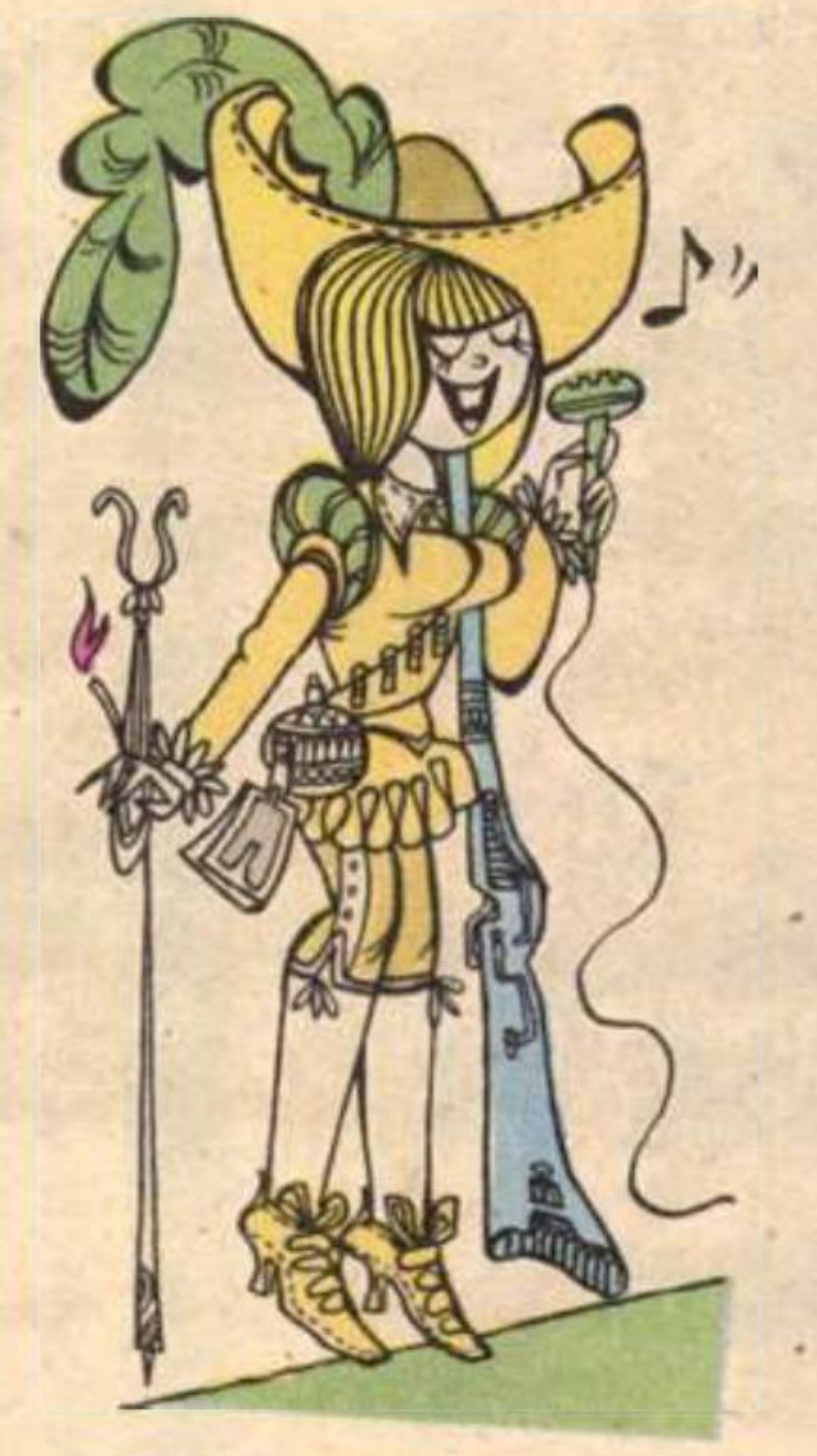

Alkalmi muskétás ruha a harmincéves háborúból

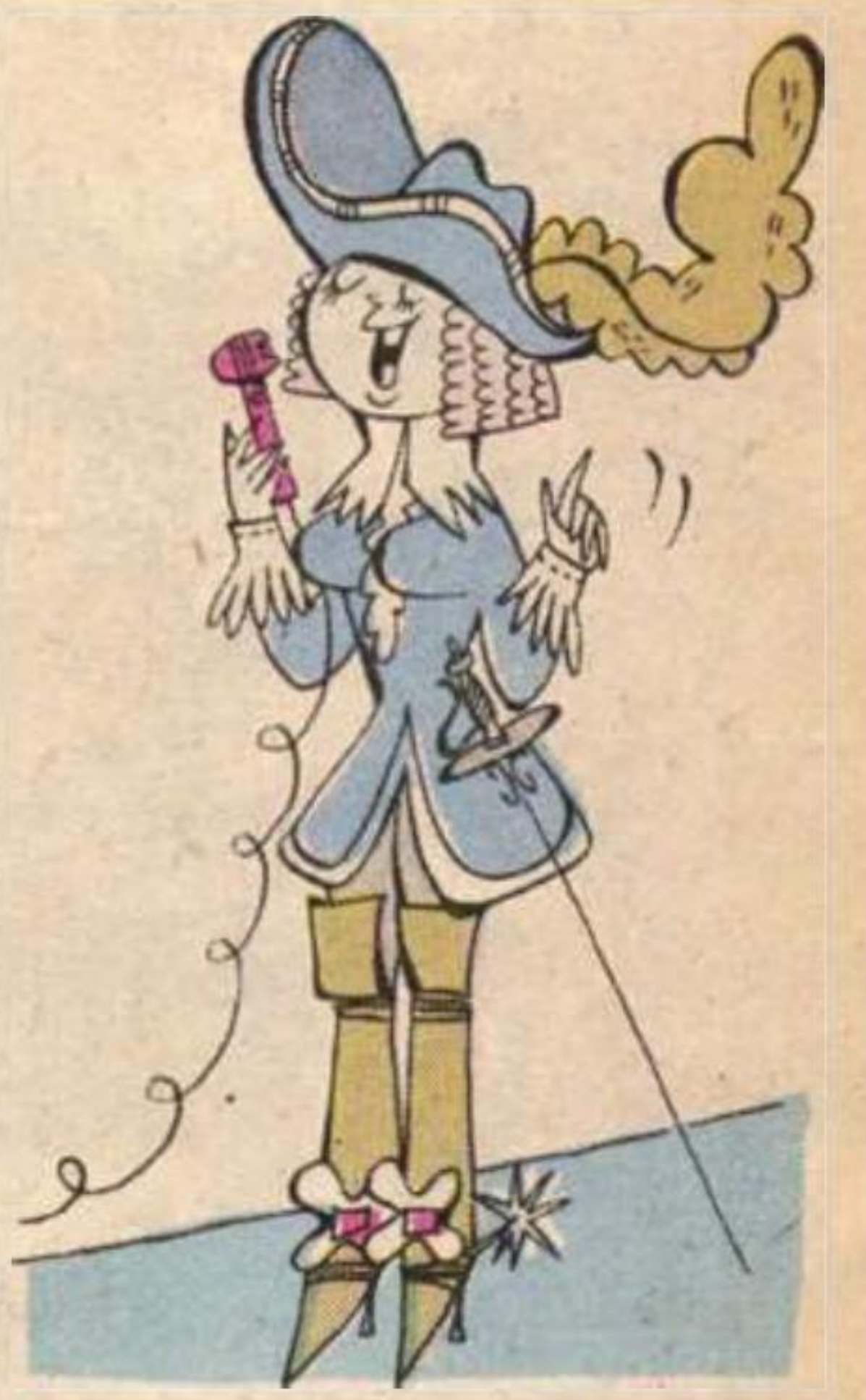

Nagyestélyi brokát tiszti egyenruha a hétéves háborúból

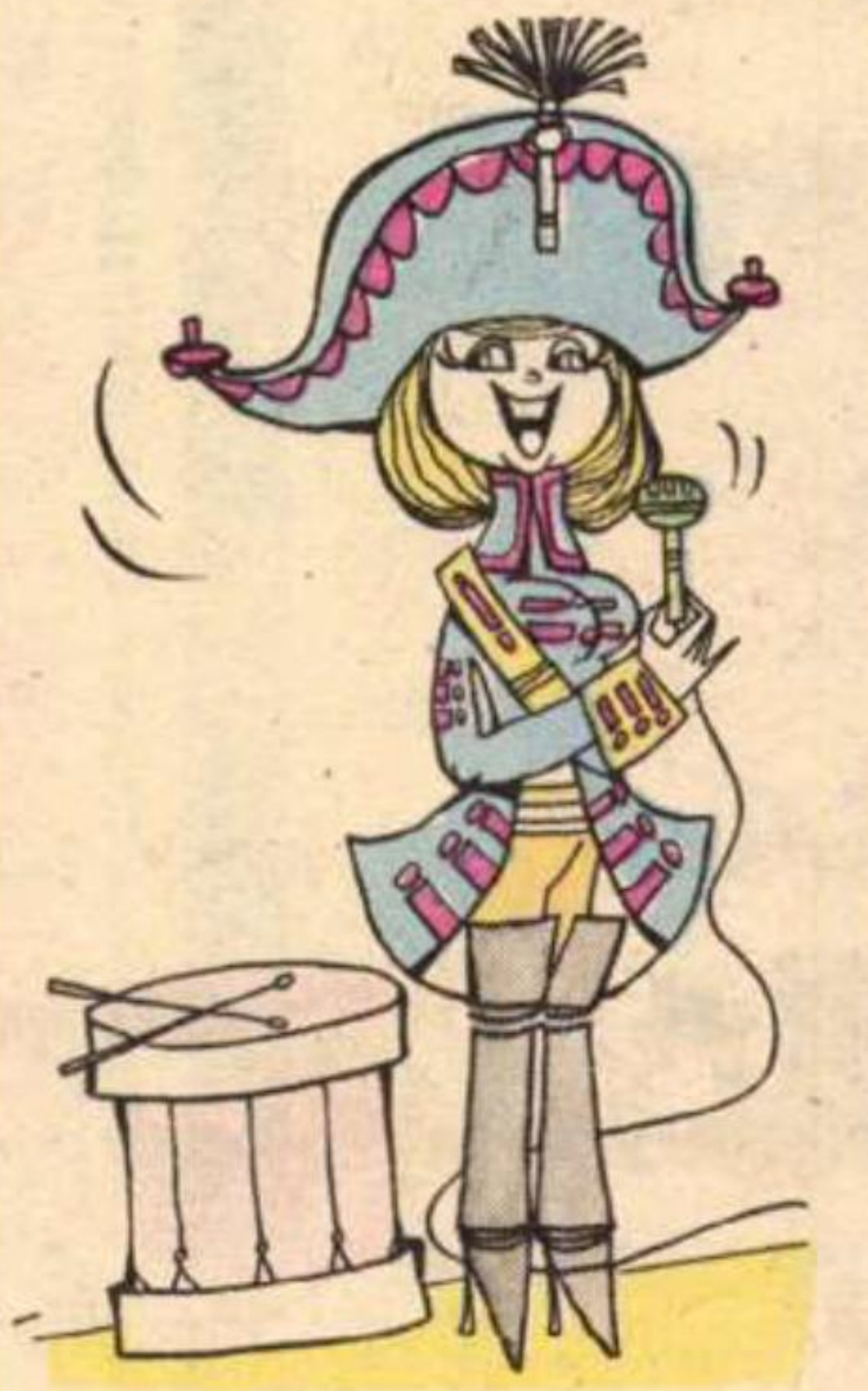

Napóleon korabeli kisdobos típusú modell

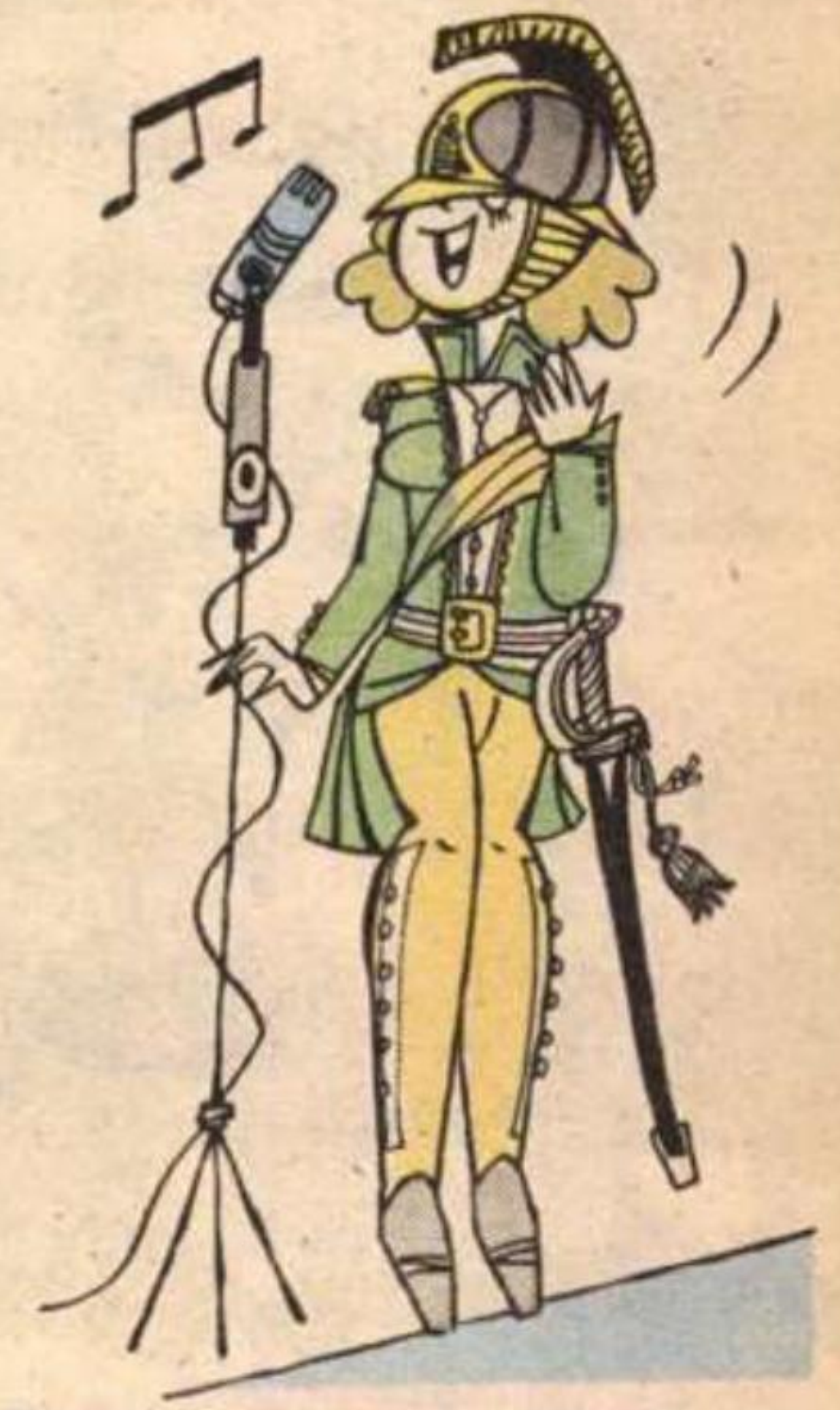

Porosz ulánusi előadó ruha

ODA-VISSZA

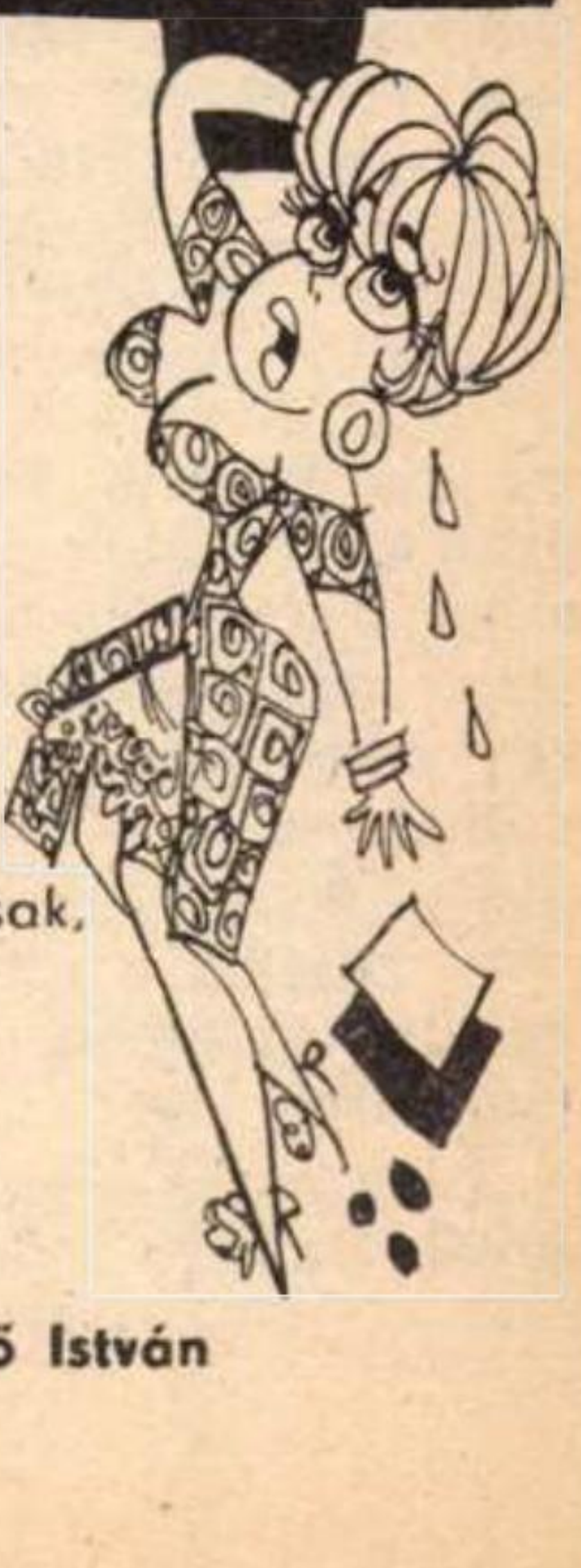

A férj benyúl az órazsebbe:
ott lapult a titkos dohány.
De jaj! ... Cédula zörög benne
s a pénzmaradék túl sovány.

„Ami tied, az az enyém is,
s ami enyém: az az enyém!
A prémium (ha tán nem tudnád!)
úgyszintén közös szerzemény!"

Ruhásszekrénybe nyúl az asszony,
másnap. A kombinék alatt
kis dugpénz van ... azaz hogy volt csak,
mert fele az, mi megmaradt.

Egy cédulát lát. – Elhalványul,
míg az írásba belenéz:
„A becsületes megtalálót
megilleti a fele pénz!"

Bedő István

RENDKÍVÜLI IDŐJÁRÁS

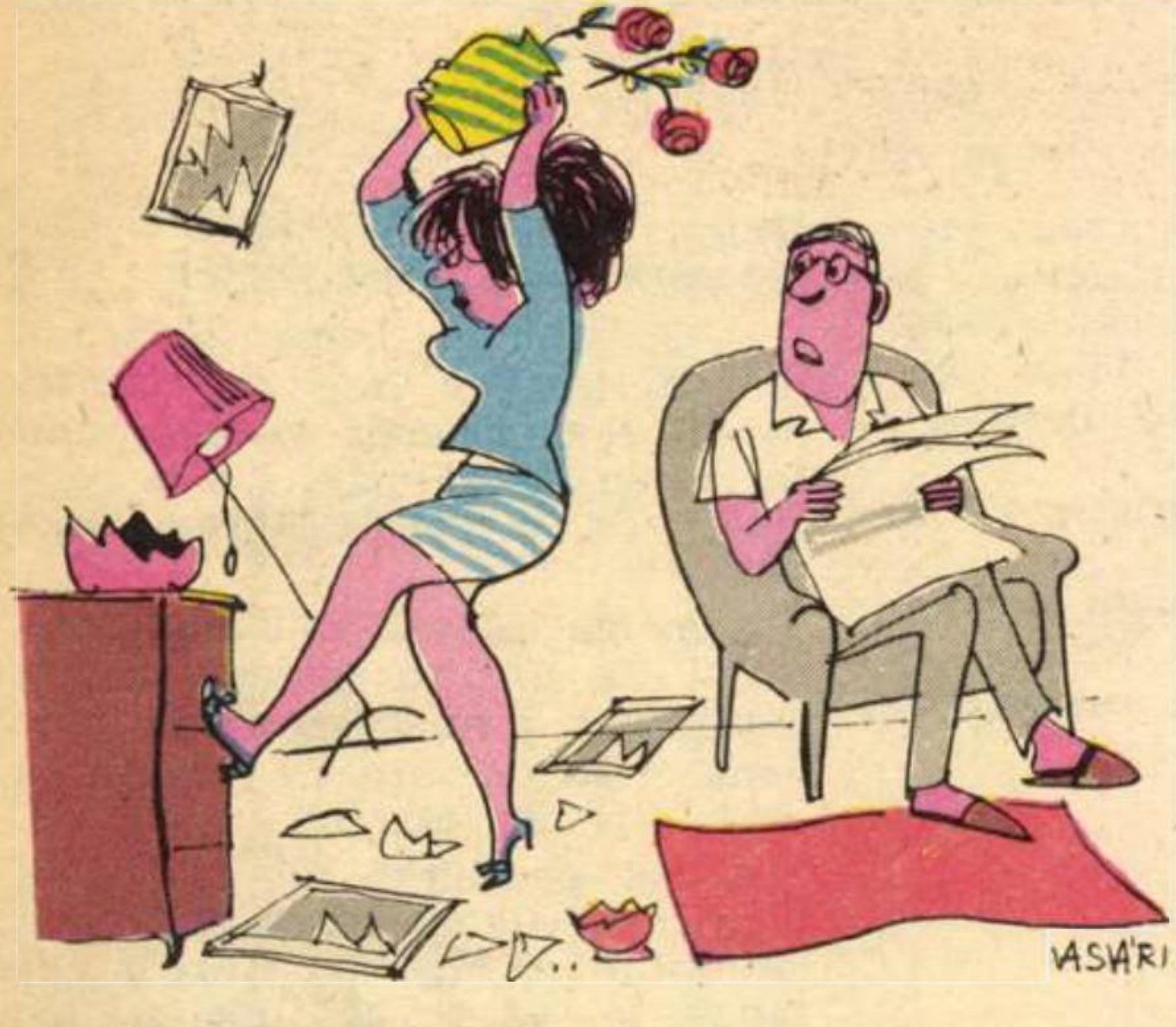

– Ilyen magas lenne a levegő páratartalma?...

PECHES VENDÉG

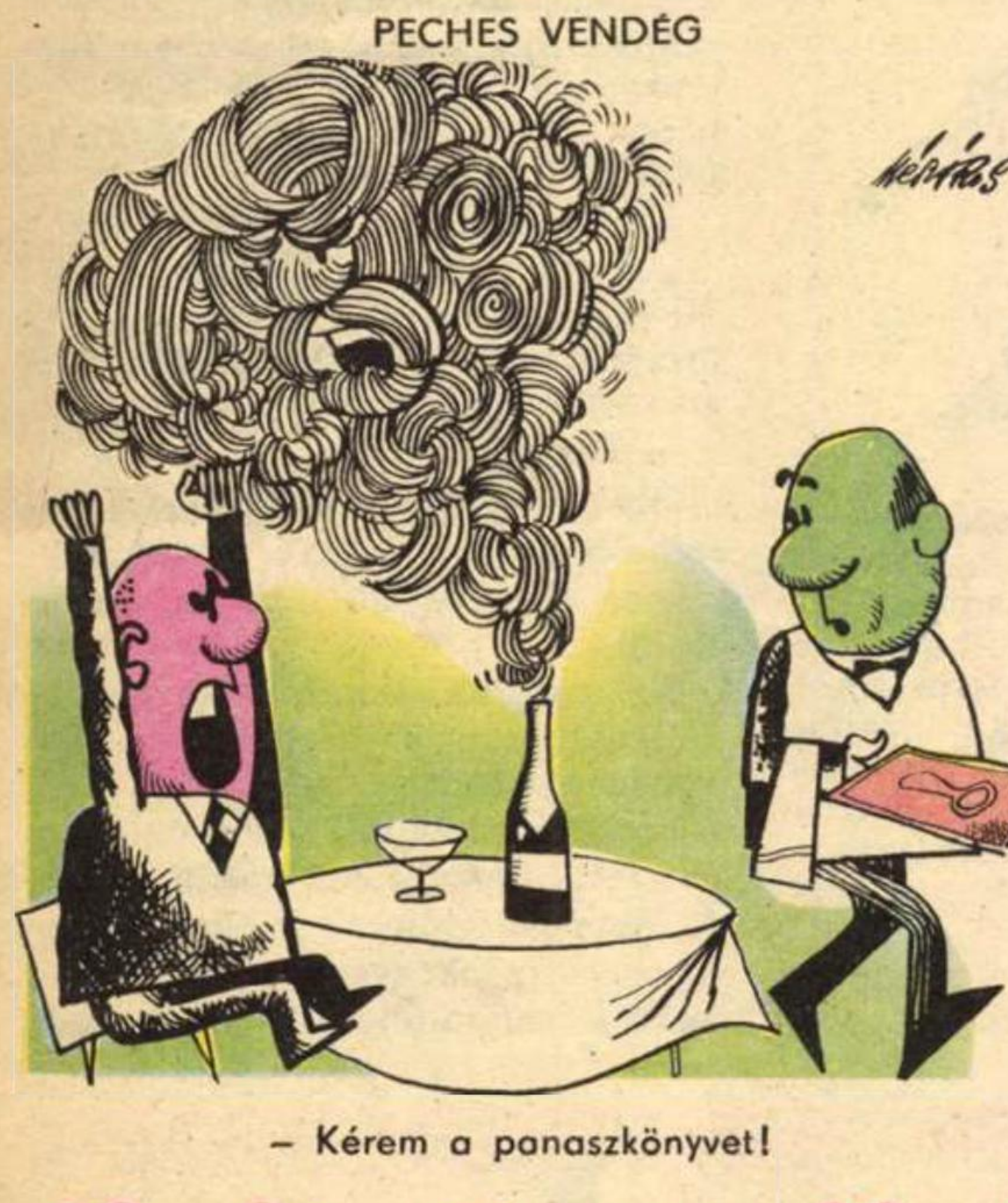

– Kérem a panaszkönyvet!

* * *

HÁZASSÁG

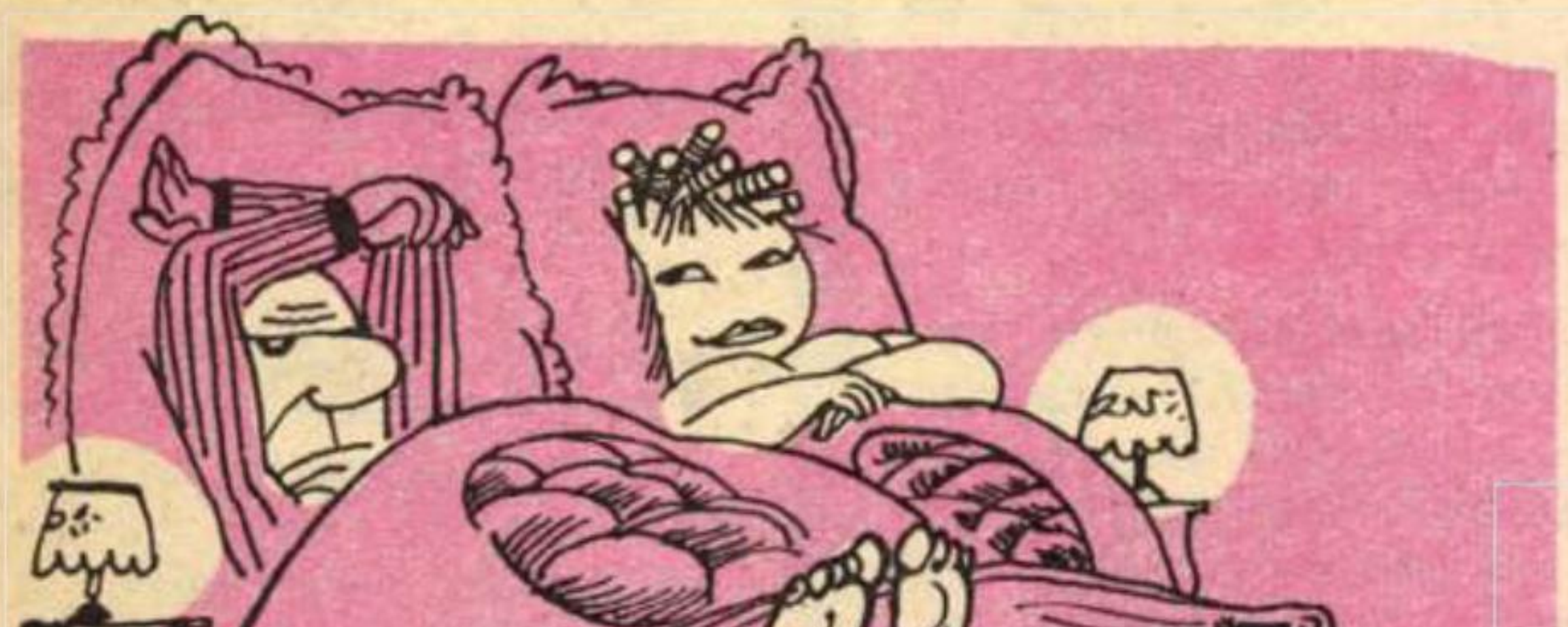

FOG EZ MENNI!

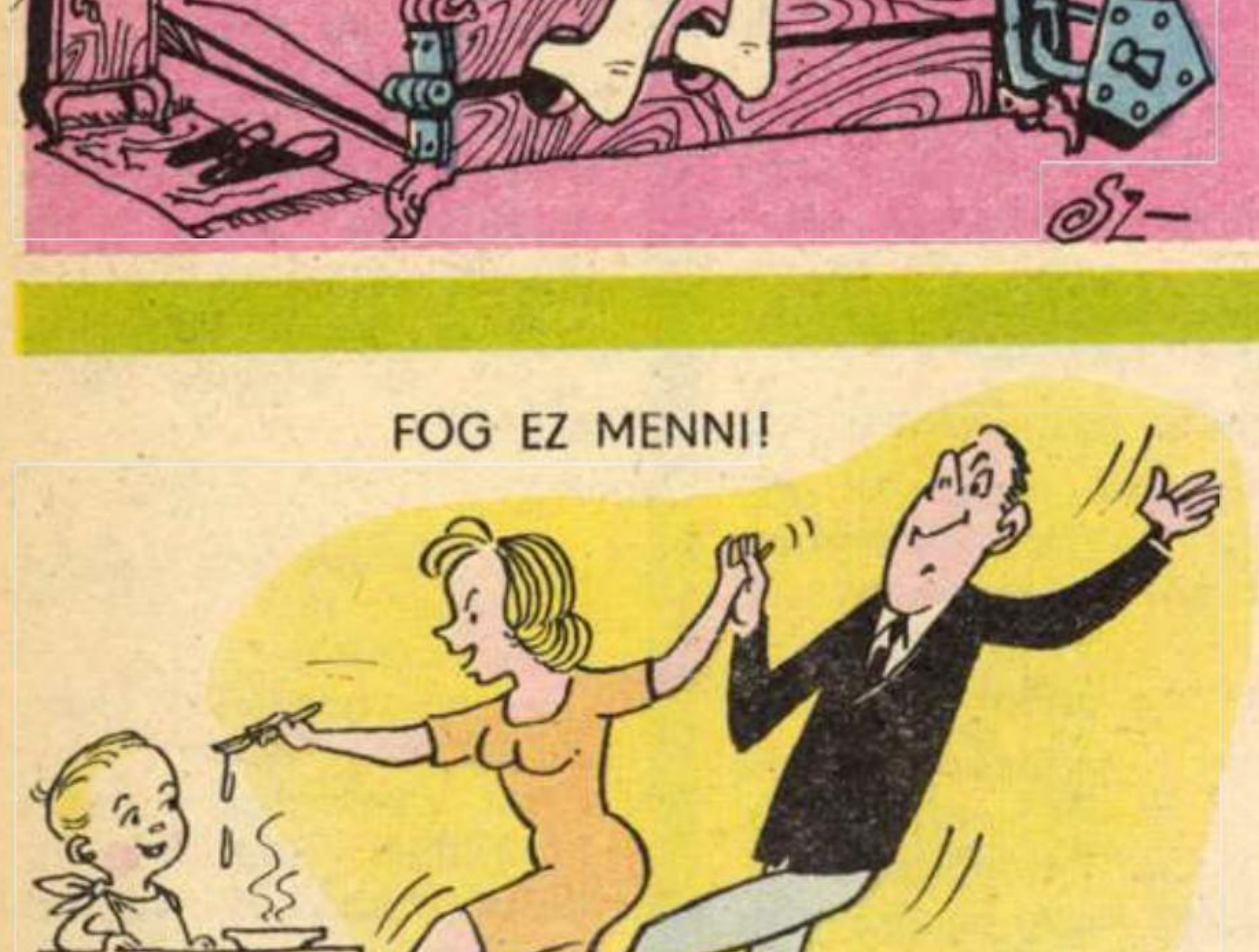

– Na még egy kanállal az apucikáért!

BONYOLULT MUNKAKÖR

Balázs-Piri Balázs rajza

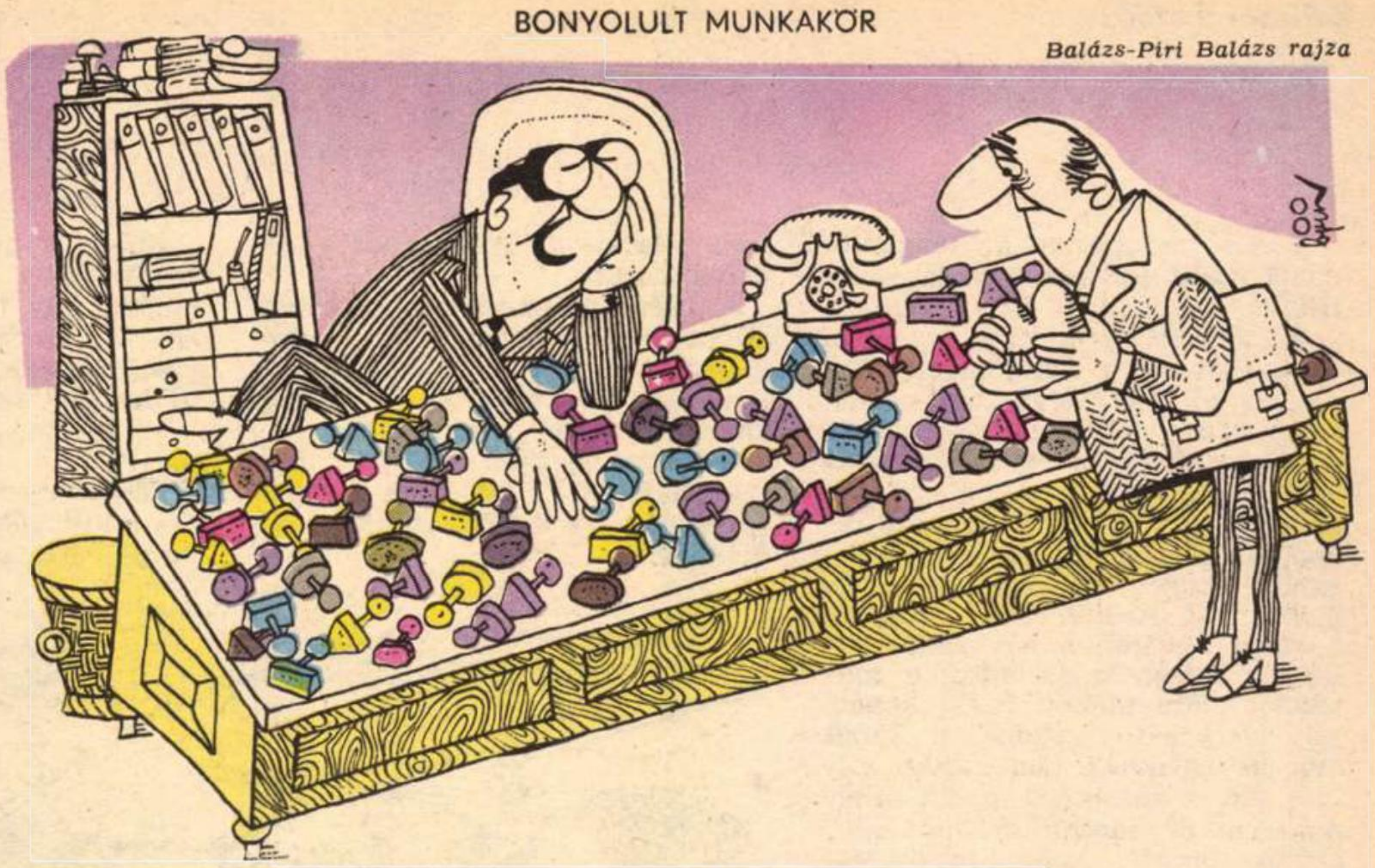

– Segítsen kikeresni egy piros kör alakú pecsétnyomót!...

OLVASOTT EMBER

— Látja azt az embert? — figyelmeztetett ismerősöm egy magas férfira, aki a közelünkben ült. — Ilyen olvasott ember nincs talán az egész világon.

— Klasszikusokat olvas? Vagy moderneket?

— Regény még nem volt a kezében.

— Akkor nem értem.

— Várjon, bemutatom magának.

Odahívta asztalunkhoz. Bemutatkozás. Az ismerősöm megkérdezte tőle:

— Még mindig nem olvas könyveket?

— Nem! Kevés pénzem van, kölcsönbe nem szívesen adnak könyveket, a könyvtárakban rendszerint nagy a tumultus. Az újságot egy pillanat alatt átfutom. Különc ember vagyok és csak olyasmit olvasok, ami senkit sem érdekel, annál inkább engem. Így azután semmit sem költök az olvasásra. Azonkívül fontos, hasznos ismereteket szerzek.

— Mit olvasott mostanában? — kérdeztem érdeklődve.

— A házirendet. Sajnos, kicsit sötét a lépcsőház, de azért elejétől végig elolvastam, pedig jó hosszú volt a szöveg. Azt hiszem, én vagyok az egyedüli ember, aki ismeri a házirendet. Más ritkaságot is olvasok. Csupa olyasmit, amit rajtam kívül senki sem méltat figyelemre. A múlt héten például elolvastam a 6-os villamoson az utazási feltételeket. Rendkívül érdekes, csak persze ismét hosszú volt a szöveg. Esküdni merném, hogy ezt sem olvasta el még senki — mutatott a cukrászda pénztára fölött levő táblára. — Én viszont kívülről tudom, hogy milyen sok fórumon tehetek panaszt, ha tíz fillérrel becsapnak. Az üzletvezetőnél, a vendéglátóipari vállalat központjában, a tanács kereskedelmi osztályán és a Belkereskedelmi Minisztérium felügyeleténél. Olvasta már a villanyszámla túloldalát? Persze, nem, pedig az is hasznos ingyen olvasmány. A legbüszkébb azonban Ágnesre vagyok.

— Milyen Ágnesre?

— A mohaira. Figyeljen ide! Tudja, mi áll az üveg címkéjén? A Mohai Ágnes-viz szénsavval telített természetes gyógyviz. A vegyelemzés részletesen feltünteti a kationokat és az anionokat. A töltőtelep Mohán, Fejér megyében van. Akarja a kationok számadatait részletesen?

— Inkább nem. Érdekesebbet nem tud?

— Most ragasztottak ki egy plakátot a kötelező padlástisztításról. Megyek, elolvasom, s aztán elmesélem magának. A viszontlátásra!

Palásti László

FUSI

Barát József rajza

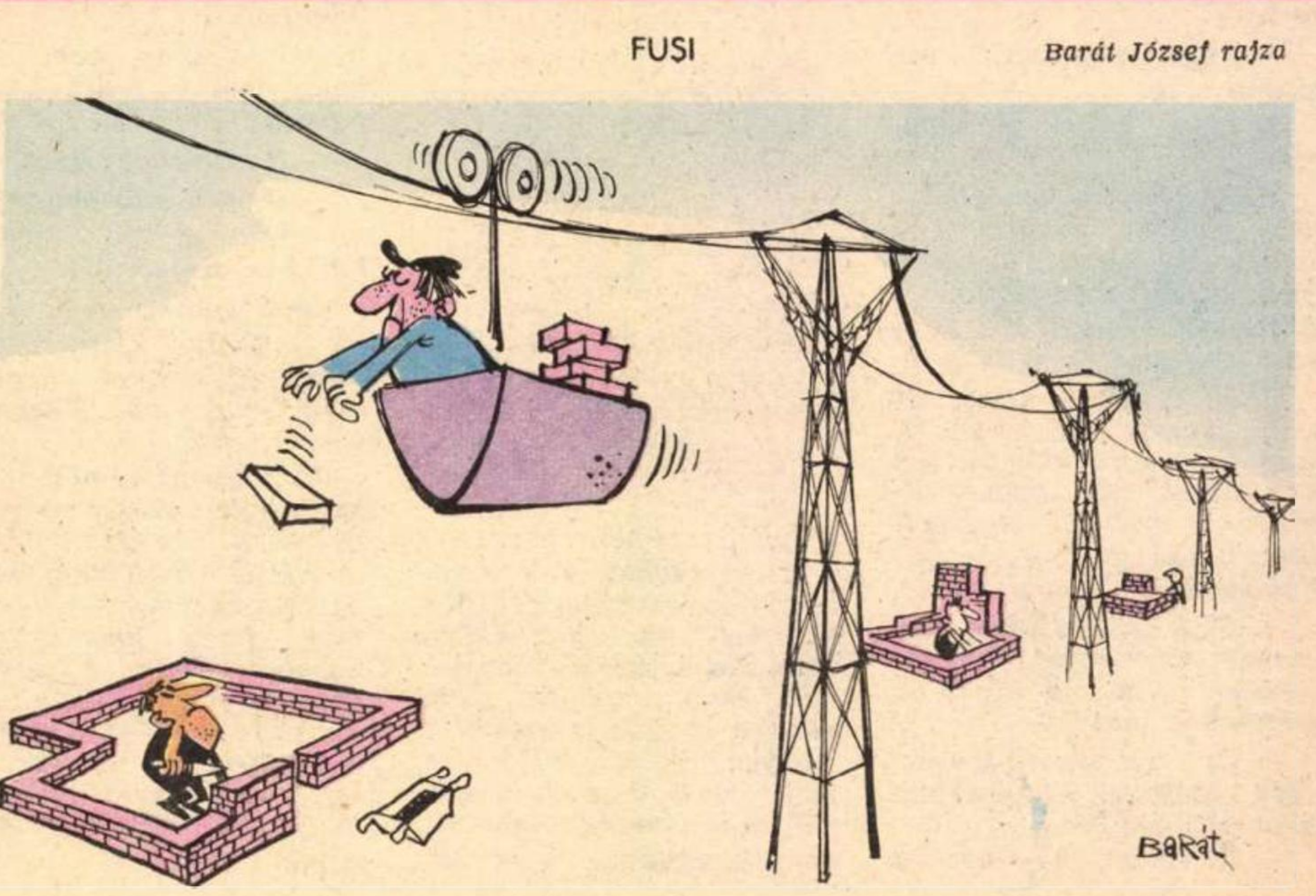

Szirmai Rezső:

IGAZ TÖRTÉNET KÉT PECÁZÓRÓL ÉS A HALAKRÓL

A két pecamester a Rudasfürdőnél szállt fel a 9-es villamosra. Hűvös este volt, 9 óra is elmúlt, a villamosban alig lézengett utas. A pecázók teljes felszereléssel kapaszkodtak fel. Horgászbotok, sátrak, díszdobozokban hernyók és legyek, iszákok, kések, hálók, minden ami a szórakozáshoz szükségeltetik, ott zsúfolódott markukban, oldalukon, hátukon, nyakukban. Mindkét pecamester derűs férfiú volt. Arcuk piros a nap és a szesz hevétől, stüszi vadászkalapjuk az egyiknek hátra, a másiknak előre billent, rövid kabátjuk alatt sáros csizma, a kabát alól az egyiknek pipaszárláb villant elő, a másiknak pedig félelmetesen dagadozott a hatalmas, szőrös combja. Abban megegyeztek, hogy mindketten hangosan és állandóan nevettek, bármit is szólt az egyik, a másikból kiböffent a röhej. Még abban is hasonlítottak, hogy mindkét pecázómester szájából hiányoztak a fogak, s minthogy a folytonos nevetéstől tátott volt a szájuk, a fogatlan piros ínyük úgy villogott elő, mintha piros madarak ültek volna a fészkükön, elől és mélyen bent is a szájuk homályos üregében is.

Hamarosan társukká szegődött a kövérkés kalauz s hármuk fel-felzengő nevetését átvette s tovább gurgulázta a kocsi egész közönsége.

— Mikor ültünk a vízhez, Emil?

— Hajnali ötkor már a hullámokban áztattam a lábamat! – nevette a választ a másik.

— Hány halat fogtak? — érdeklődött közbe a kalauz s munkája végeztével ott maradt a pecázók között.

A két szesztestvér ugyanegy pillanatban kacagott fel s egyszerre nevették a választ, mely úgy dörrent, mintha ágyúcsőből lőtték volna fel.

— Egyetlenegyet sem!

— Hát mit csináltak akkor egész nap ott a vízparton? — érdeklődött a kalauz.

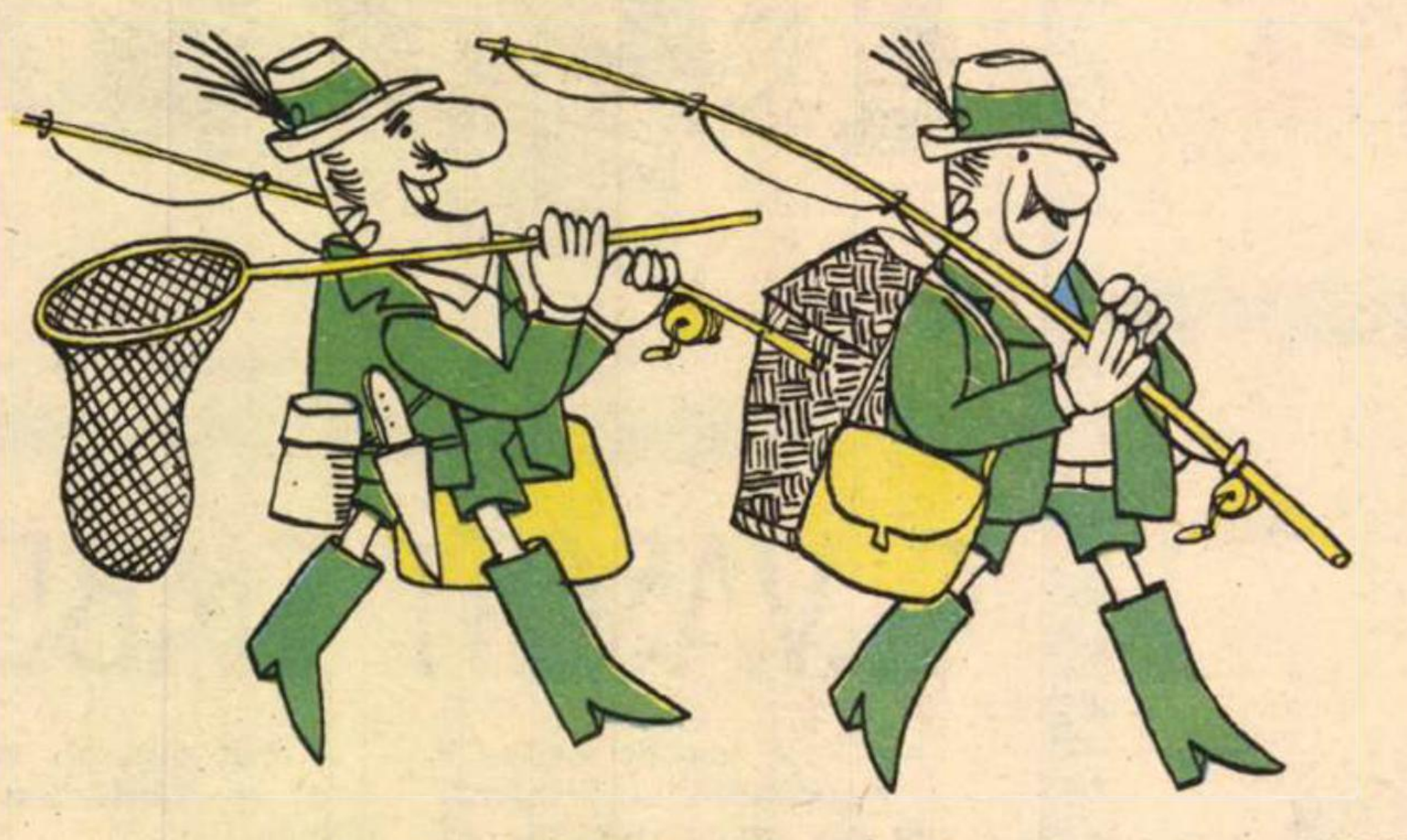

— Pecáztunk! — ordibálták egyszerre.

— Meddig ültek ott?

— Este hatig!

— És mit csináltak ezalatt?

Mire az egyik:

— Pecáztunk, kartársam!

— És a zsákmány?

— Két lityi szekszárdi, amit magunkba pecáztunk!

A két fogatlan, hasát fogta nevettében, a kalauz szélesen mosolygott rájuk.

Ebben a pillanatban óriási esemény rázta meg a röhej-hullámokat. Egy terebélyes asszonyság, aki a lánchídi megállónál kapaszkodott fel a 9-esre, dermesztő hangon felsikoltott:

— Atyaúristenjézuskrisztus! A hal!!!...

Olyan csend lett, hogy a visszatartott sóhajokat is hallani lehetett. Az asszonyság cekkeréből — talán öngyilkossági szándékból — a mélybe vetette magát egy csapat maréna és a villamos padlózatán elkeseredetten hatalmas csapkodásba kezdett. Először a két pecamester dobta magát rájuk utánuk a kalauz, majd az asszonyság is. Néhány perc múlva a maréna lázadás le volt verve. A halacskák visszakerültek a cekker mélyébe.

Közben a villamos a végállomásra érkezett. A pecafik teli szájjal nevettek, búcsúztak a marénasereglet gondozónőjétől:

— Jóéjszakát, mama! Kellemes halászlét! Tudja, hogy kell csinálni? Jó sok hagymát aprítson a lébe, aztán ne sajnálja ám a paprikát! És jó sokáig főzze, lassú tűzön!...

A mama lekászálódott a cekkerrel. Vitte az újra szárazra került marénákat, a közönség utána, mindenki féltette, meg ne ugorjon a cekkerből egy maréna.

A két pecalurkó úgy röhögött, hogy nem tudott leszállni. Hiába szólította fel őket a kalauz, szálljanak le, ez a végállomás, azt mondták, hogy most visszafelé utaznak. A kalauz ekkor biztatni kezdte őket, tessék, jöjjenek vele, ő zárásig üzemben van.

Most újra váratlan esemény történt: az egyik pecafi kabátja zsebéből kihalászott egy marénát és feltartotta a levegőbe:

— Ezt halásztam én!

— Mire a másik sebtiben a saját zsebébe nyúlt, ő is kihúzott egy díszpéldányt, az asszonyság megszökött seregletéből:

— Ezt meg én!

Olyan kacagás keletkezett a villamosban, hogy a két pecafi egymásba karolva dülöngélt a nevetéstől.

Az atyafiak a két halat visszasüllyesztették a zsebükbe, aztán visszaereszkedtek helyükre, s az újonnan felszálló közönség csak azt látta, hogy a két fogatlan férfi egymást átölelve ül egy padon és a halászok szerencséjéről énekelnek valamiféle kis kósza dalt.

VALAMILYEN LAJOS

Húszegynehány év után a Rákóczi út árkádjai alatt egyszercsak szembejött a gyerekkorban feledett arc. Azazhogy nem egészen az — a homlok kissé megnőtt, az élénk, huncut szempár mintha behúzódott volna a bozontos szemöldök alá, de azért ő volt, félreismerhetetlenül!

— Lali! Geng Lali! — állította meg.

— Csak nem? Te vagy az?

Mind a ketten csodálkoztak, örültek, zavarban is voltak egy kicsit. Ha eddig siettek, most már nem mertek sietni. Ennyi idő után nem érdemes, nem is illik.

Ültek a kerek kisasztalnál, kavargatták a kávét, újra meg újra ellenőrizték a másikat, aki egyben tükörré is vált, a lepergett hosszú idő tükrévé, magukat mérhették meg benne.

— Emlékszel a hátsó lépcsőre? Ahol olyan remekül lehetett a durva kövön a gombokat reszelni!

— És a pincelejáróra? Meg fönn a harmadikon azokra a lányokra...

— Mimi és Idu — segitett azonnal Lali. — Szóba sem álltak velünk, két évvel idősebbek voltak.

Lassan, emeletről emeletre épült föl szavaikból a rég lebontott vízivárosi ház, melynek lépcsőkanyarodója, titokzatos pincéje, maréknyi, kertes hátsóudvara mind megfoghatatlanul őrizte az elment éveket, a nagy játékokat, a kamaszkor első eszméléseit. Alakok bukkantak föl, akikre isten tudja, mióta nem gondolt már egyikük sem. Mintha maguk is visszafiatalodnának: két középkorú férfi, hóna alatt aktatáskával, homlokráncaiban felnőtt gondjaival, újra játszott. Vagy a régi játékok izét próbálgatta.

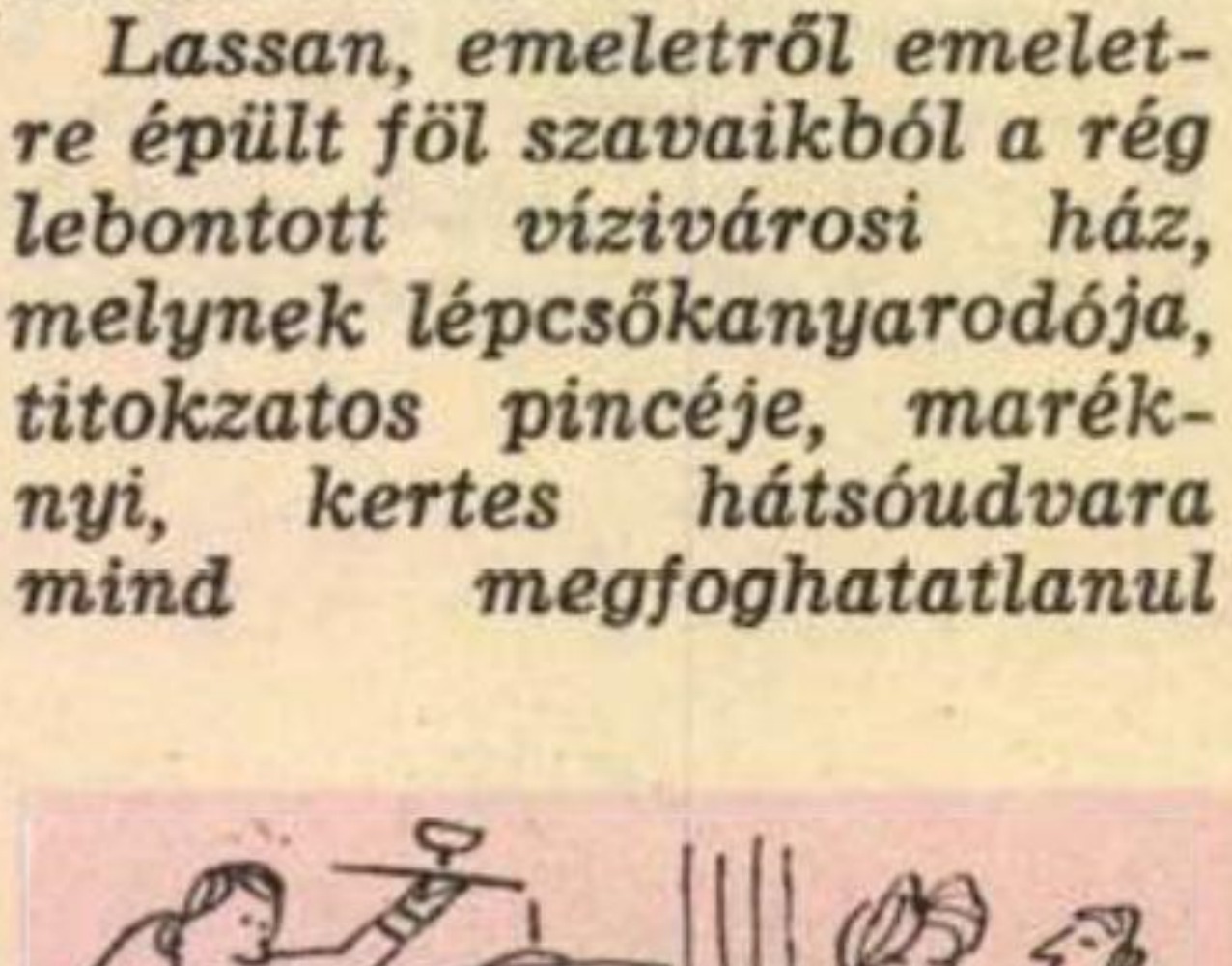

— De hogy is szakadhattunk így el?

— Úristen, mi minden volt közben! A háború, a fogság...

Aztán a jelen: a hivatal, a család — ez már elképzelhetetlen, idegen arcokat jelentett.

— Igazánban nem szép, hogy nem is tudtunk egymásról...

— Hát bizony...

— Illenék már egyszer...

— No persze, eljöttök hozzánk szombaton!

Csak búcsúzáskor súgta meg Lali szemérmesen, mint egy titkot, hogy ő nem Geng többé. Magyarosított.

De hogy mire? Megmondta, csak hát ezek a vadonatúj nevek! Három napig törte a fejét. Gadó vagy Gedő? Valami ilyesmi. A fene egye meg, hogy kiszökött az agyából. Pedig a telefonkönyvben is benne van. Próbálta keresgélni a G betűnél, de egyik név sem szólalt meg benne. Elbizonytalanodott. Hátha Gy? Az is lehet.

S egyszerre elvesztette a kedvét. Visszaidézte az arcot, de a világon semmi más név nem illett hozzá, mint Geng Lali. A Geng bácsi fia, akivel együtt bosszantották a házmestert a Medve utcában. És most megszökött a neve elől. Hűtlenné vált.

Hogyan találjon meg egy nevet, egy ostoba, kiagyalt nevet, amelyhez nem fűződik semmi? Badarság! Geng Lali csinálhatott azzal az idegen felnőttel, amit akart, de az ő gyerekkori pajtását hiába próbálják elvarázsolni!

Sértődötten elhessentette az emléket. Felesége csodálkozott kicsit, mikor a szombati vizit helyett mozijeggyel állított be.

— Pedig úgy lelkesedtél!

— No igen, akkor... de hát mit csináljon az ember a huszonöt év előtti barátjával?

— Ahogy gondolod.

Többet nem beszéltek róla. Csak később villant át rajta, ha az újságban a kitüntetettek vagy az interjúalanyok közt találkozna valamilyen G vagy Gy betűs Lajossal, sosem jönne rá, hogy az egykori pajtása az. Lebontották a nevével együtt, mint a régi házat.

Vidor Miklós

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI..

Mottó: Nincsenek regi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A skót eljegyezte magát egy lánnyal, de aztán kiábrándult belőle, bejelentette, hogy visszalép és visszakérte a jegygyűrűt. A menyasszony így szólt:

— Sajnos nem tudom visszaadni a gyűrűt, mert időközben úgy meghíztam, hogy nem jön le az ujjamról.

— A skót sóhajtott egyet és elvette feleségül.

*

A feledékenységéről közismert író meséli a törzsasztalnál:

— Képzeljétek csak, mi történt velem tegnap. Vacsorára voltam hivatalos valahová és miután szívből utálom az illető családot, feltettem magamban, hogy majd elfelejtek elmenni. Hát mit gondoltok, mi történt?

— Nos?

— Elfelejtettem elfelejteni!

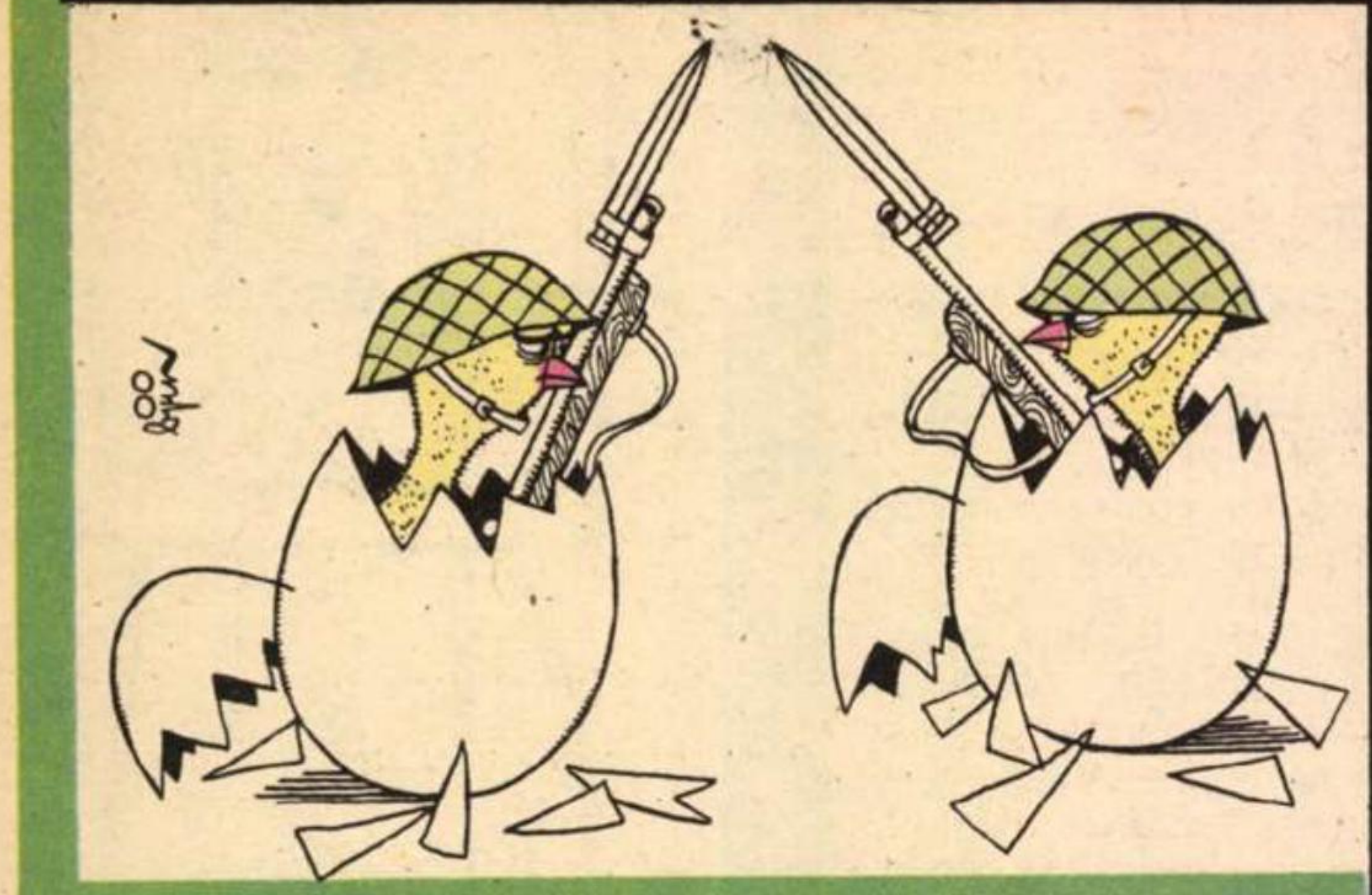

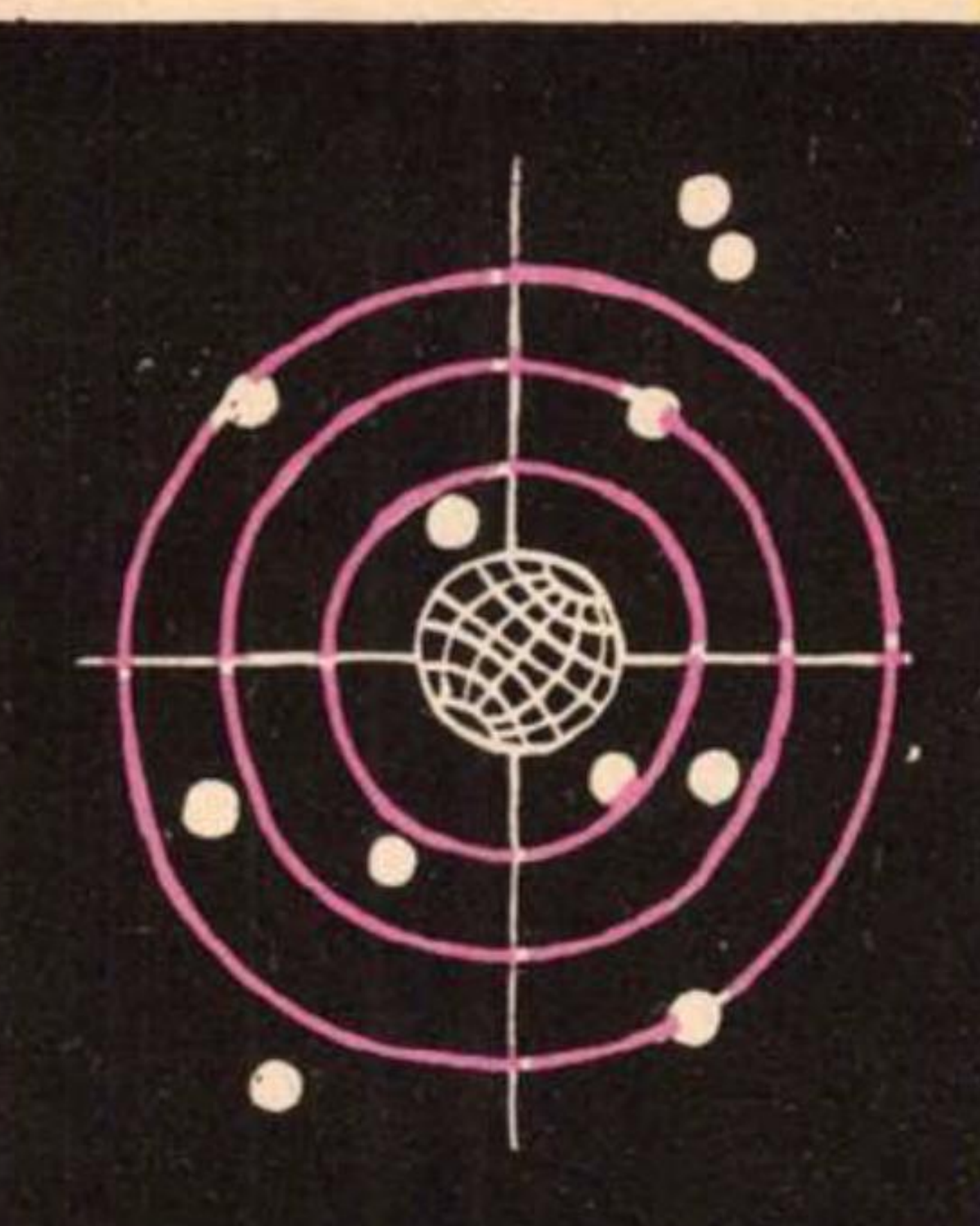

BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, HEGEDŰS, SAJDIK, SZŰR-SZABÓ, PUSZTAI, VÁRNAI

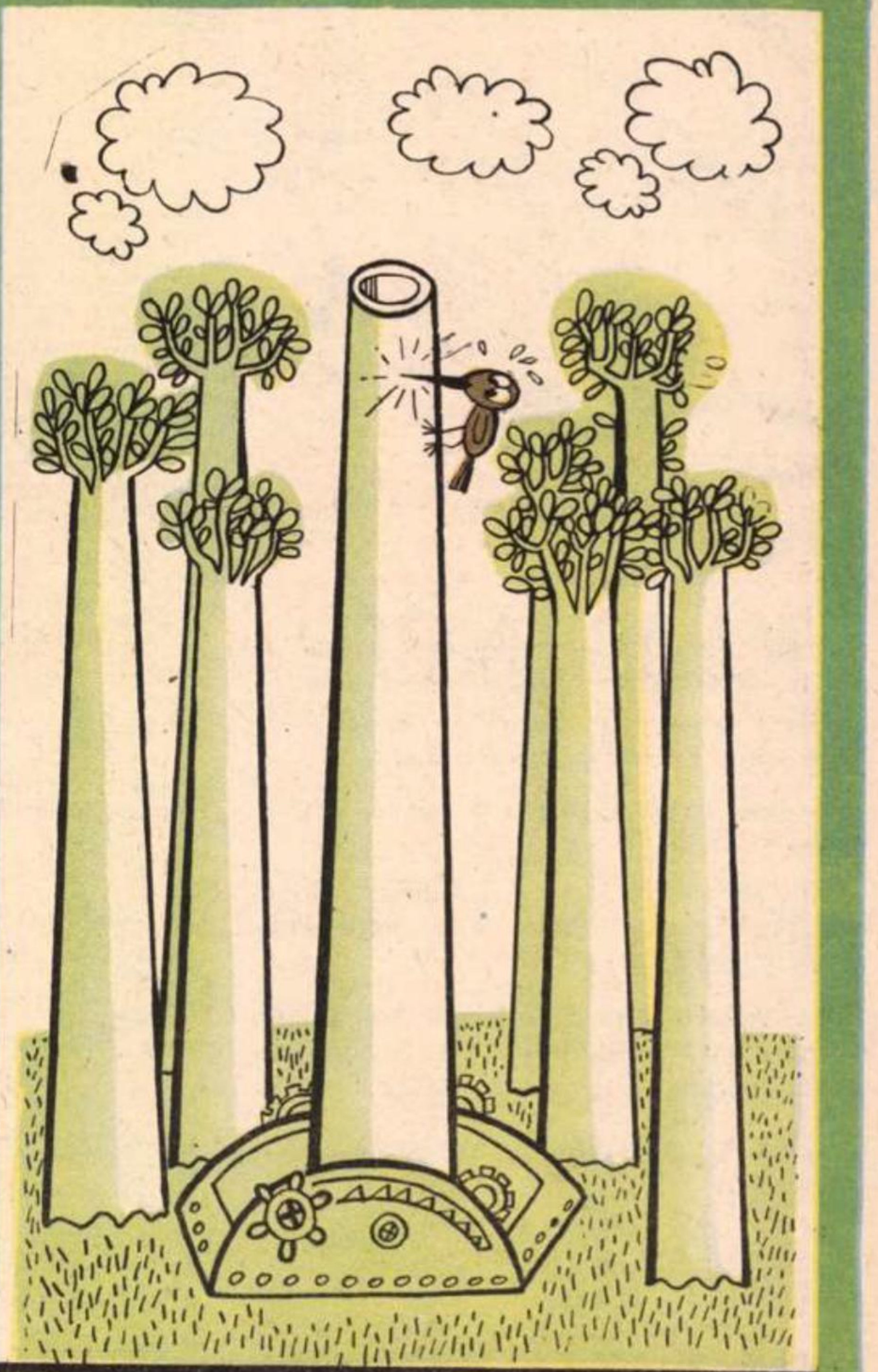

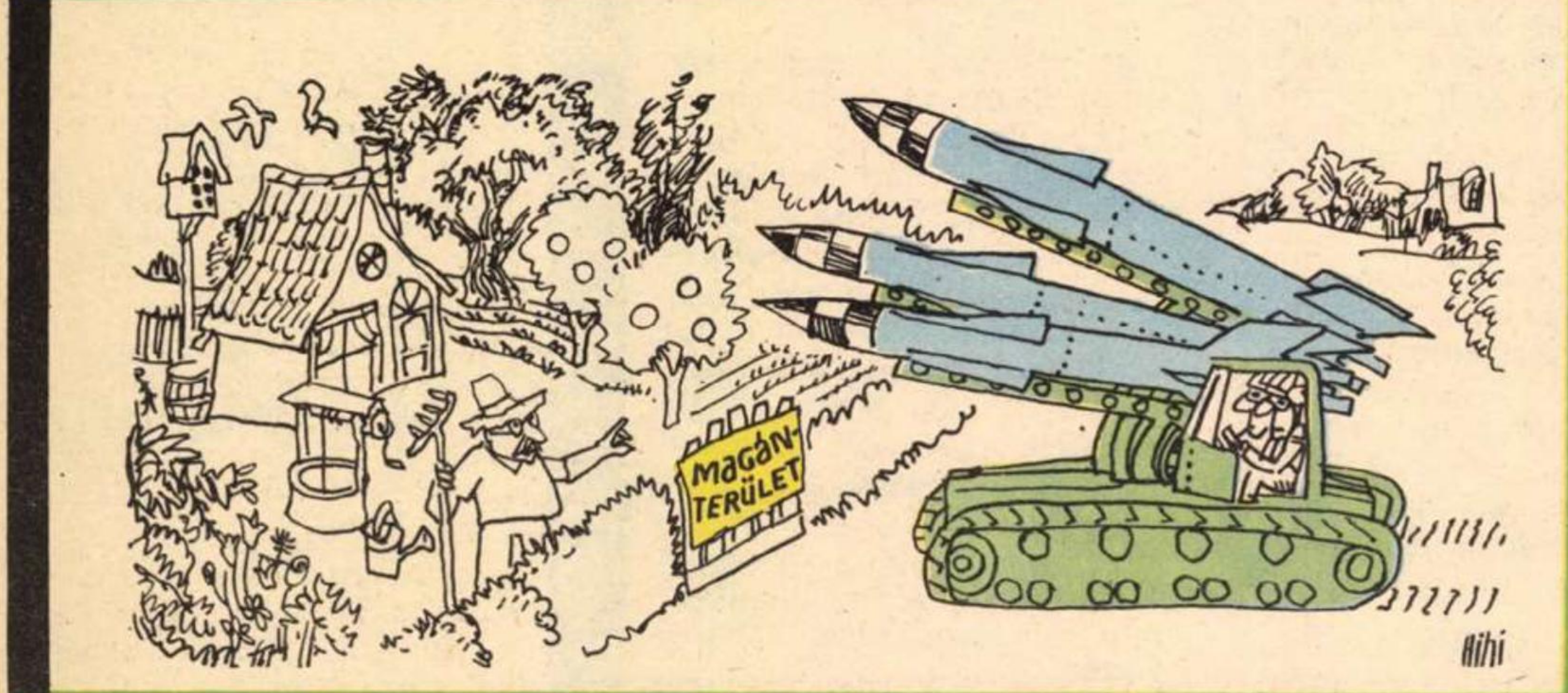
MAGÁN-
TERÜLET

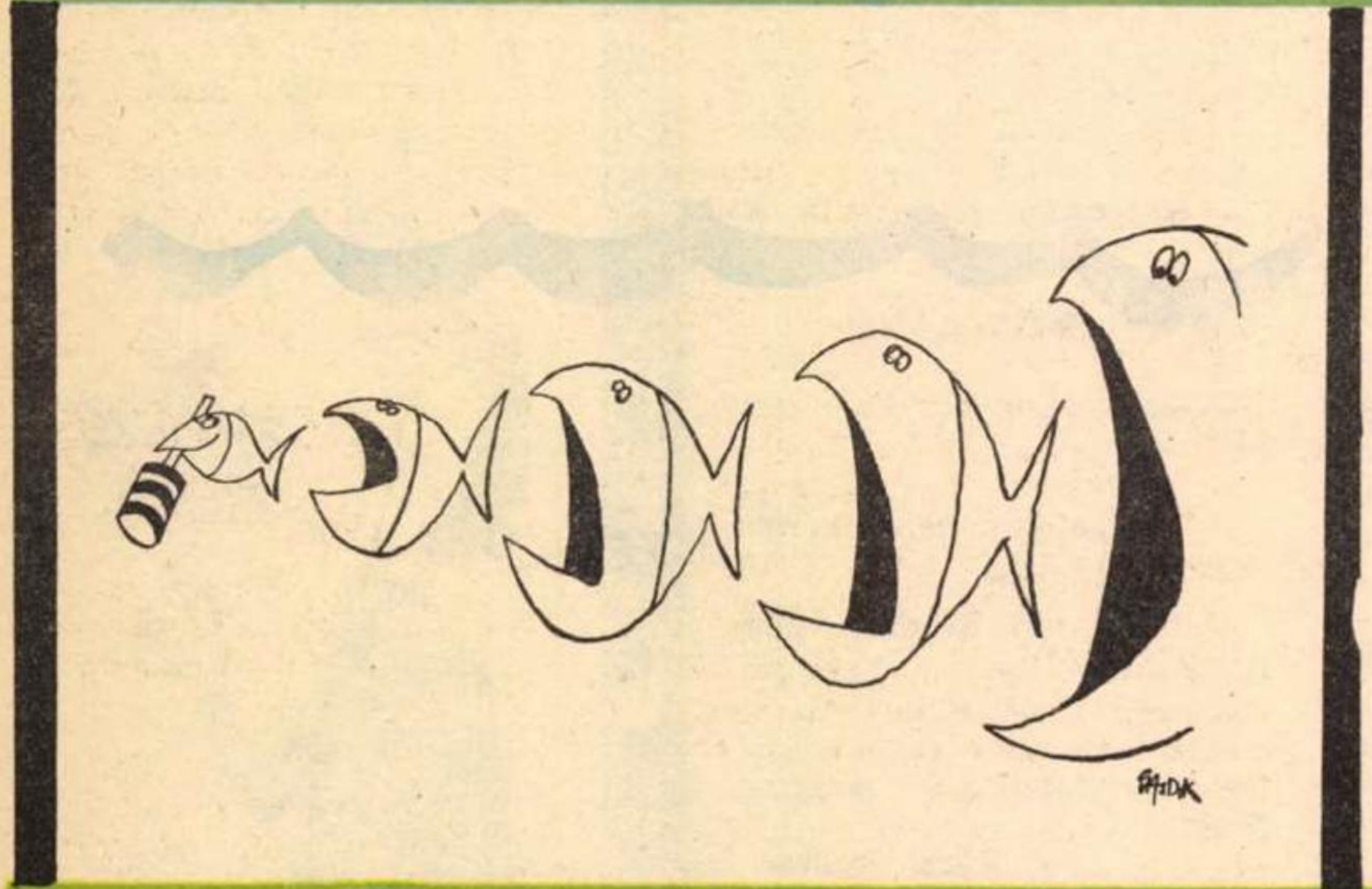

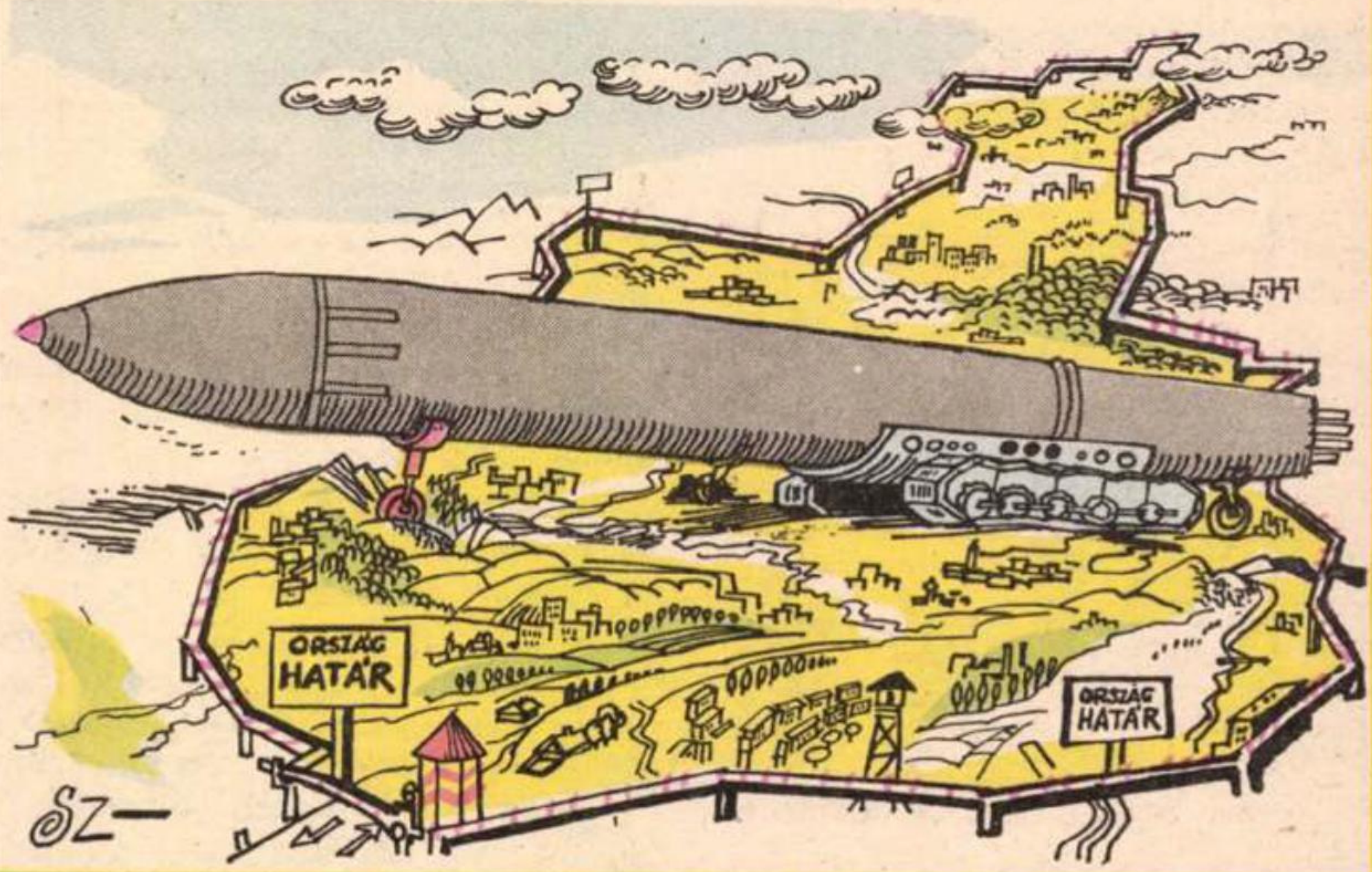
ORSZÁG HATÁR
ORSZÁG HATÁR
SZ—

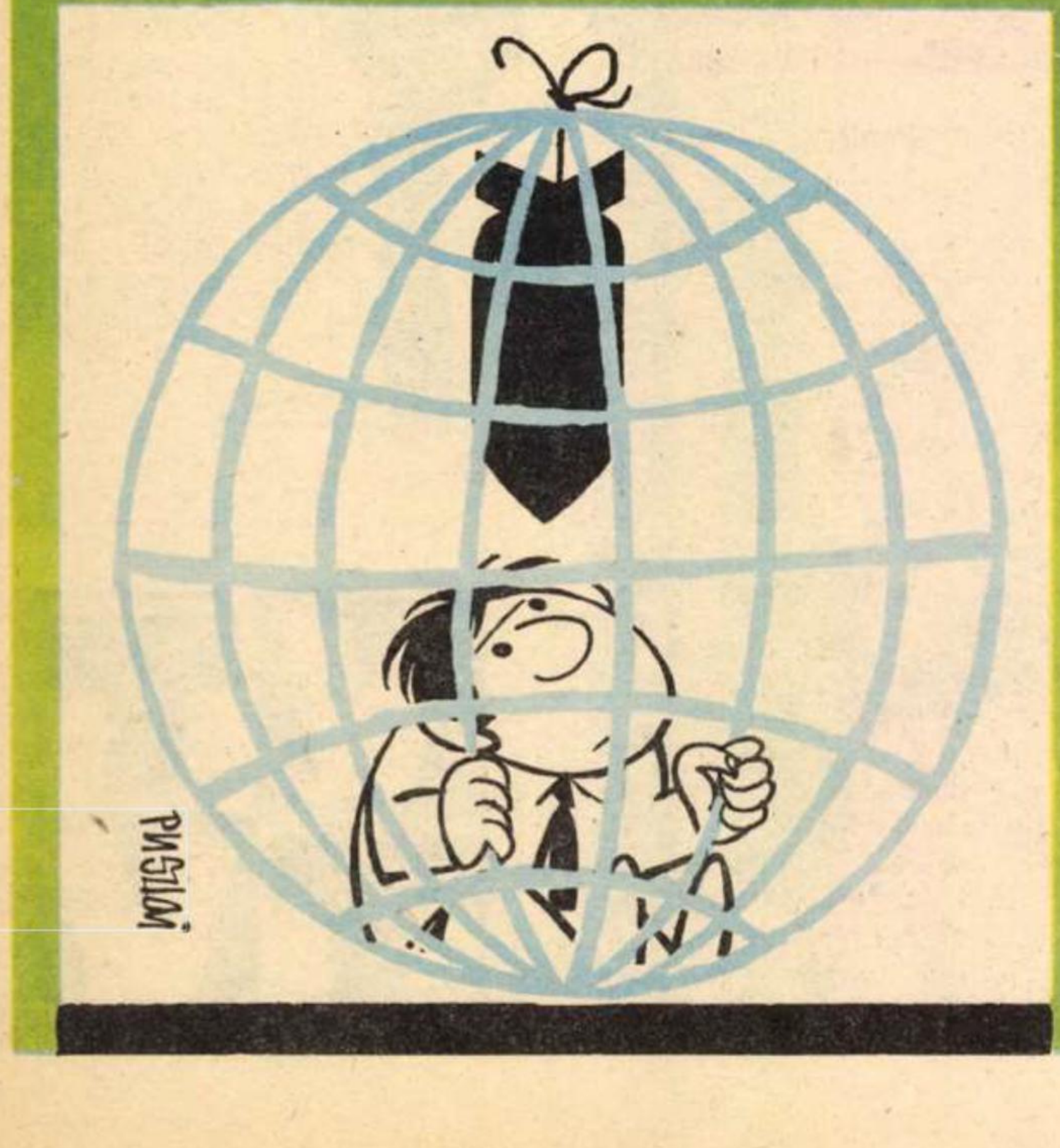

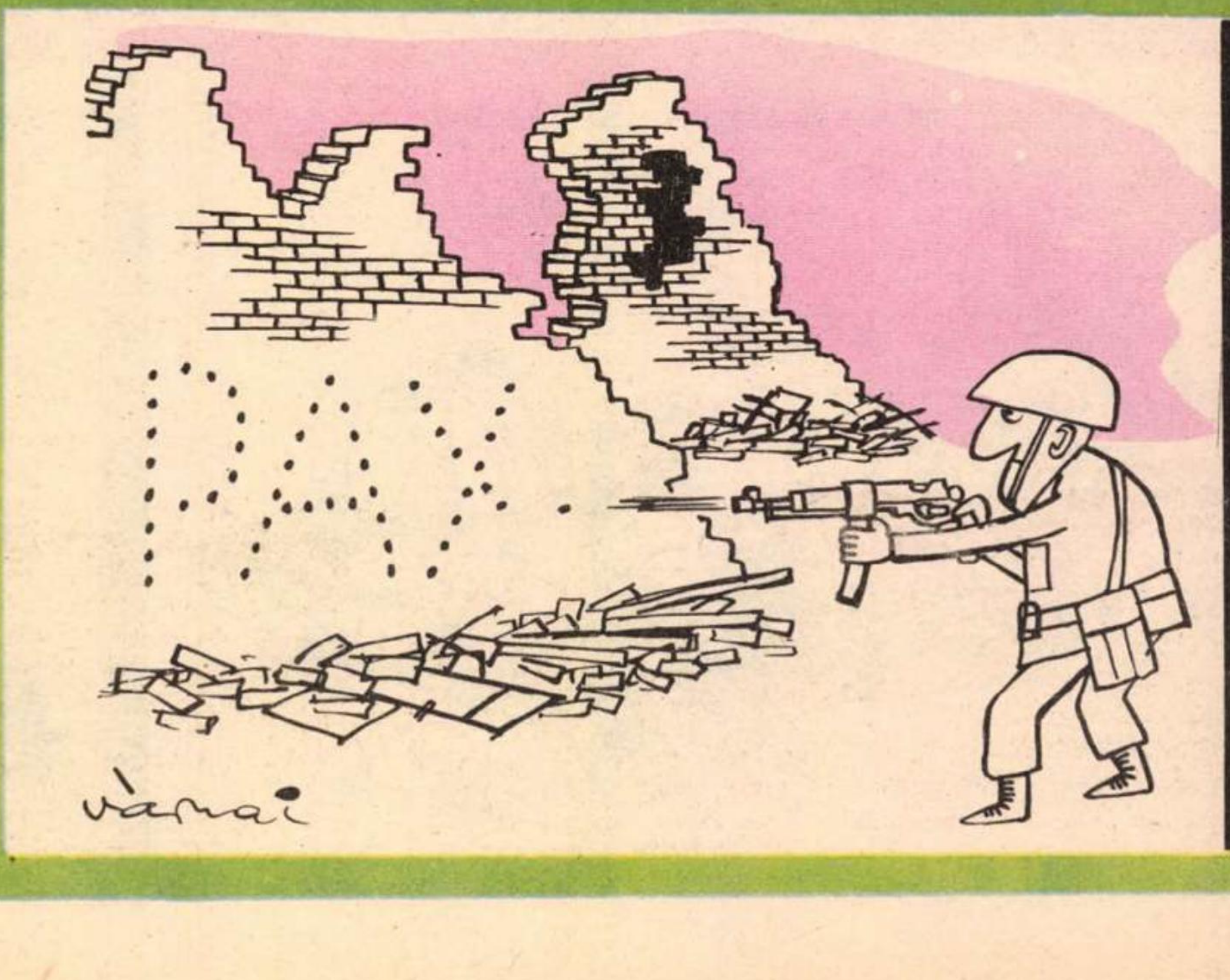

DIVATOS LAKÁS

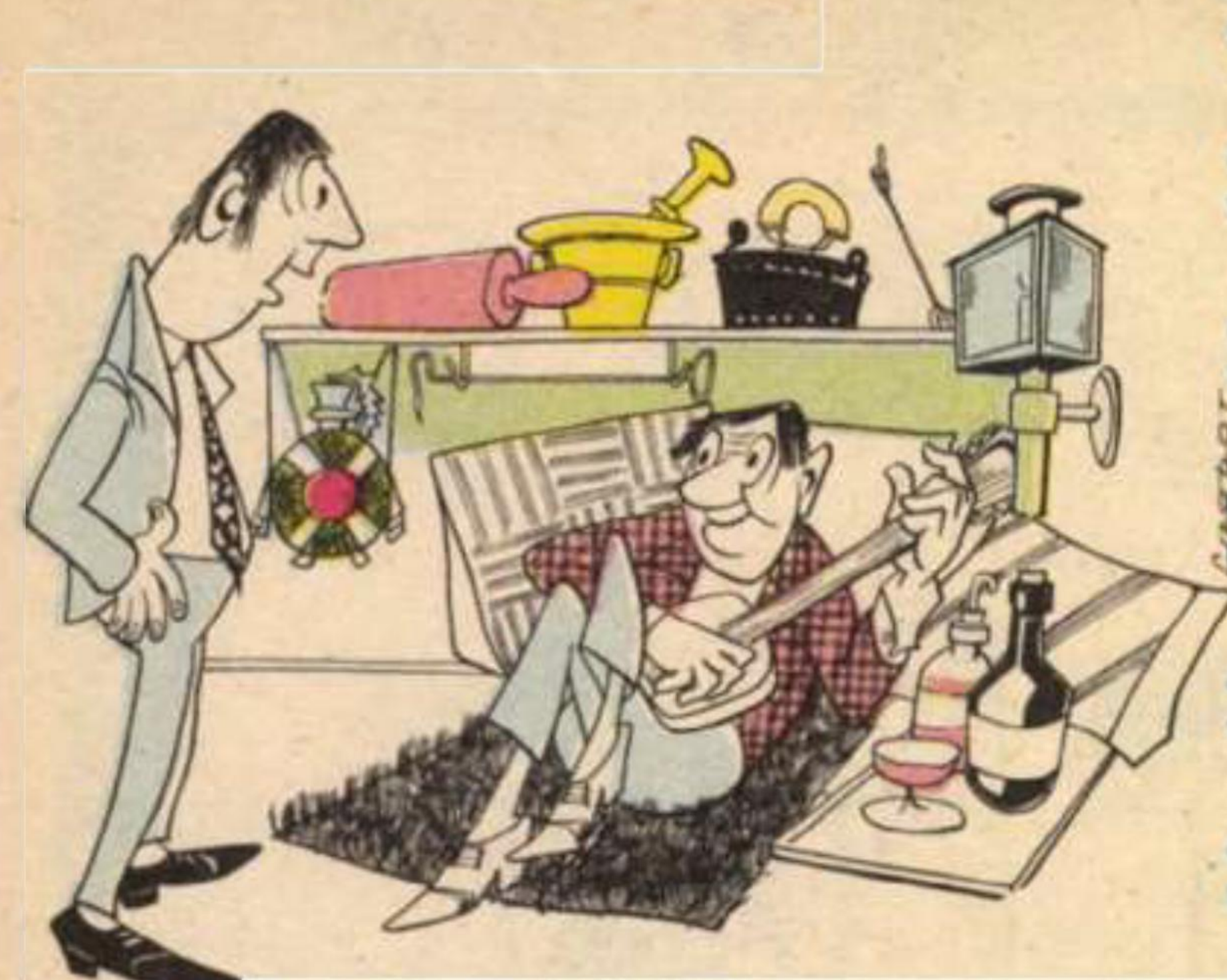

- Hogyan tudtál ilyen modernül berendezkedni?

MINDENFÉLE

Olyan gyors a tudomány fejlődése, hogy nem jut idő gondolkodásra.

A gyerek, a bíró és a tudós állandóan kérdez.

Ha már arról van szó, inkább egy atomfizikust nem értek meg, mint egy modern költőt.

Az ember, amint jóllakik, már részt kér a világ vezetéséből.

Az ember tűzfészekrakó madár.

Előbb tanuljuk meg a nyelvet, azután újítsuk!

Azért kell elektronikus adattároló, mert már nem lehet észbentartani, amit az emberi ész kitalál.

Sok ember a jogtalan előny kedvéért kész elszenvedni az erkölcsi hátrányt.

Ellentétek esetén a leghelyesebb a másik felet úgy sarokba szorítani, hogy ne tudjon kitérni bocsánatkérésünk elől.

F. L.

MUNKÁSSZÁLLÁSON

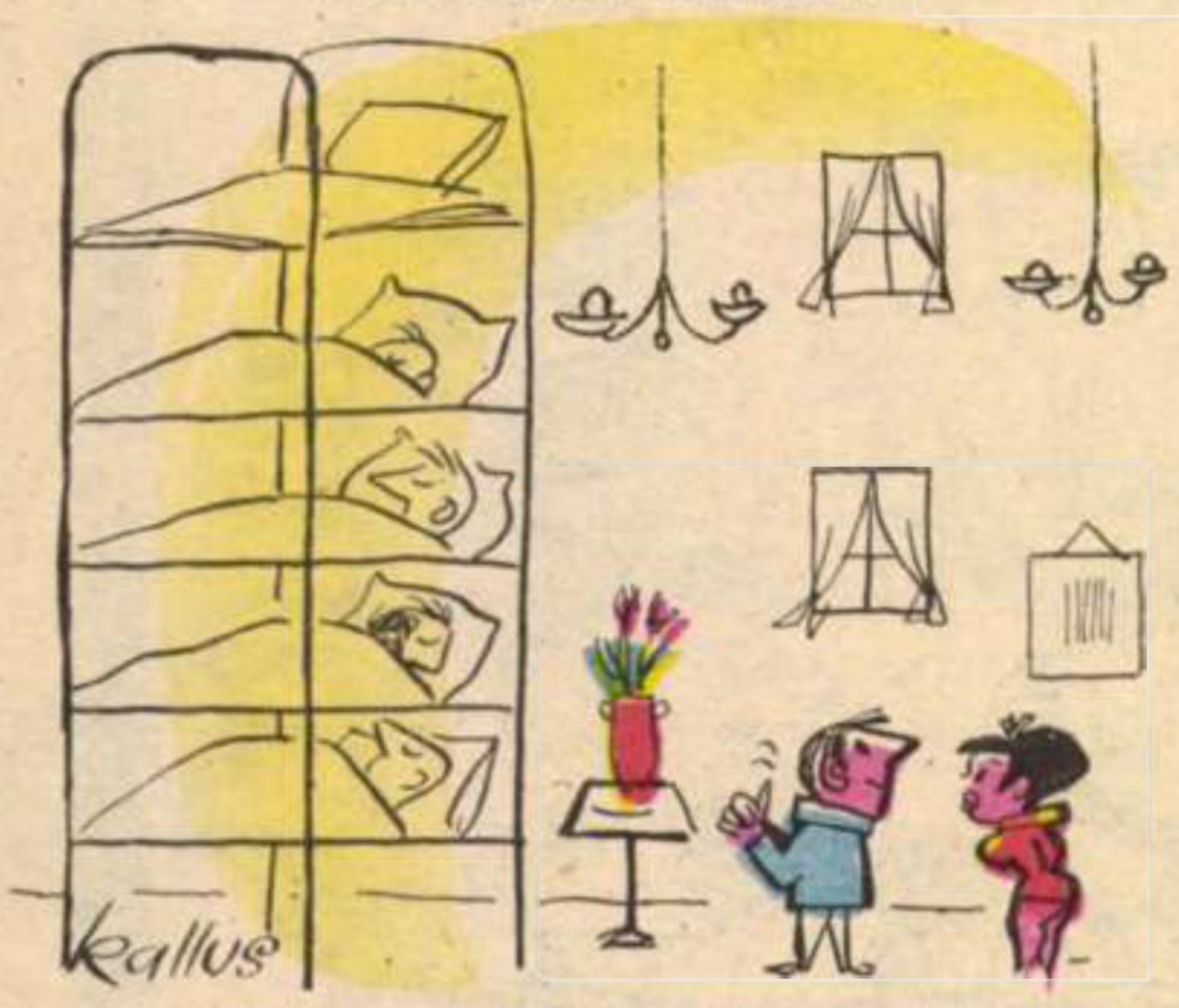

– Ugorjon fel, Mancika, itt lakom az ötödiken . . .

MINIK

NÉZŐPONT

Olasz filmdráma a képernyőn. Tisztavizű patak partján csinos parasztlány napozik. Jő a szerelmese, ki csak az imént tudta meg, hogy távollétében ez a csalfa lány az ő tulajdon édesapjának lett a menyasszonya. Bár első mérgében kivágott egy nagy fát és ezzel megnyert egy vetélkedőt, még mindig gyilkos indulat feszíti kebelét.

Felelősségrevonás, pofon, dühös birkózás.

Tépik, marják egymást, végül összefonódva zuhannak a patak sekély vizébe, aholis a goromba markolás szerelmes öleléssé szelídül, az ütésre emelt kéz gyengéden simogat, az előbb még szitkozódó ajkak szenvedélyes csókban tapadnak egymáshoz.

Erotika, őserő, szépség, romantika, minden együtt van ebben a jelenetben, amint a lány meg a fiú a patak sekély vizében szereti egymást.

— Bolondok — csattan fel ekkor Tusi néni a mellettem levő fotelben. — Hisz ez kész reuma!

ÖRÖM

Találkoztam egy régi ismerősömmel, aki boldogan mesélte, hogy fiát tavaly nem vették fel az egyetemre, de a felvételi vizsgán az összes jelentkező közül ő bizonyult a legbutábbnak, ő szerezte a legkevesebb pontot, így aligha lesz kedve, hogy idén újra próbálkozzék.

— És te ennek örülsz? — kérdeztem.

— De még mennyire! Ez a gyerek ugyanis az első házasságomból való, havi hatszáz forint tartásdijat fizetek érte. Most majd szépen elmegy dolgozni és önálló kereső lesz. Ha felveszik az egyetemre, még öt-hat évig fizethettem volna a nagy pénzeket. Izgultam is módfelett, mert az anyja rendkívül értelmes, okos, gyors felfogású asszony, de a fiú, hál istennek, rám ütött.

NIX-SZOKNYA

A mini-szoknya után megjelent a nix-szoknya.

Tegnap láttam egy csitrin, semeddig sem ért.

Nem tudtam pontosan megállapítani, hogy vajon a pulóverét nyújtotta meg egy kicsit, vagy pedig hatéves húga kötött ruhácskáját öltötte-e magára?

Persze az is lehet, hogy hazulról még rendesen indult el, ezek a mai gyerekek olyan gyorsan nőnek . . .

IKREK

Az előadás szünetében két bájos, fiatal lány libben a színházi büfé pultjához. Mindenkinek megakad rajtuk a szeme. Ikrek. Arcra, termetre annyira hasonlitanak egymáshoz, hogy ikrebbek már nem is lehetnének. Ráadásul a ruhájuk is egyforma, a frizurájuk is, sőt még a hangjuk is. Az egyik egy pohár narancslét rendel, a másik egy deszszertet.

A büfésnő jóleső álmélkodással pillant rájuk, aztán kitölti az italt, az egyik lány elé helyezi.

— Tessék, háromhúsz.

— Bocsánat — mosolyog a lány és a testvére felé int. — Ő kérte a narancslét, én deszszertet kértem.

A büfésnő csodálkozva vonja meg a vállát.

— Hát maguknak nem mindegy?!

TELEFON-MÁNIA

— Halló, Leander utcai trafik?

— Igen.

— A trafikos nénit kérem.

— Én vagyok.

— Csókolom, Kelemen néni. Itt Kovács Béla. Legyes szíves, tegyen félre nekem egy doboz Kossuthot és egy gyufát. A napokban beugrom érte.

Kürti András

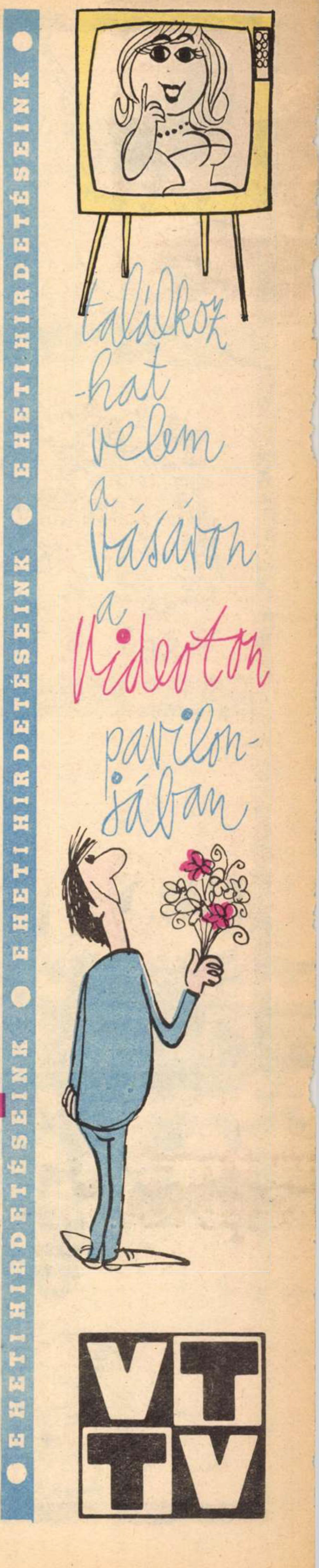

IDEGENBE SZAKADT HONFITÁRSAK

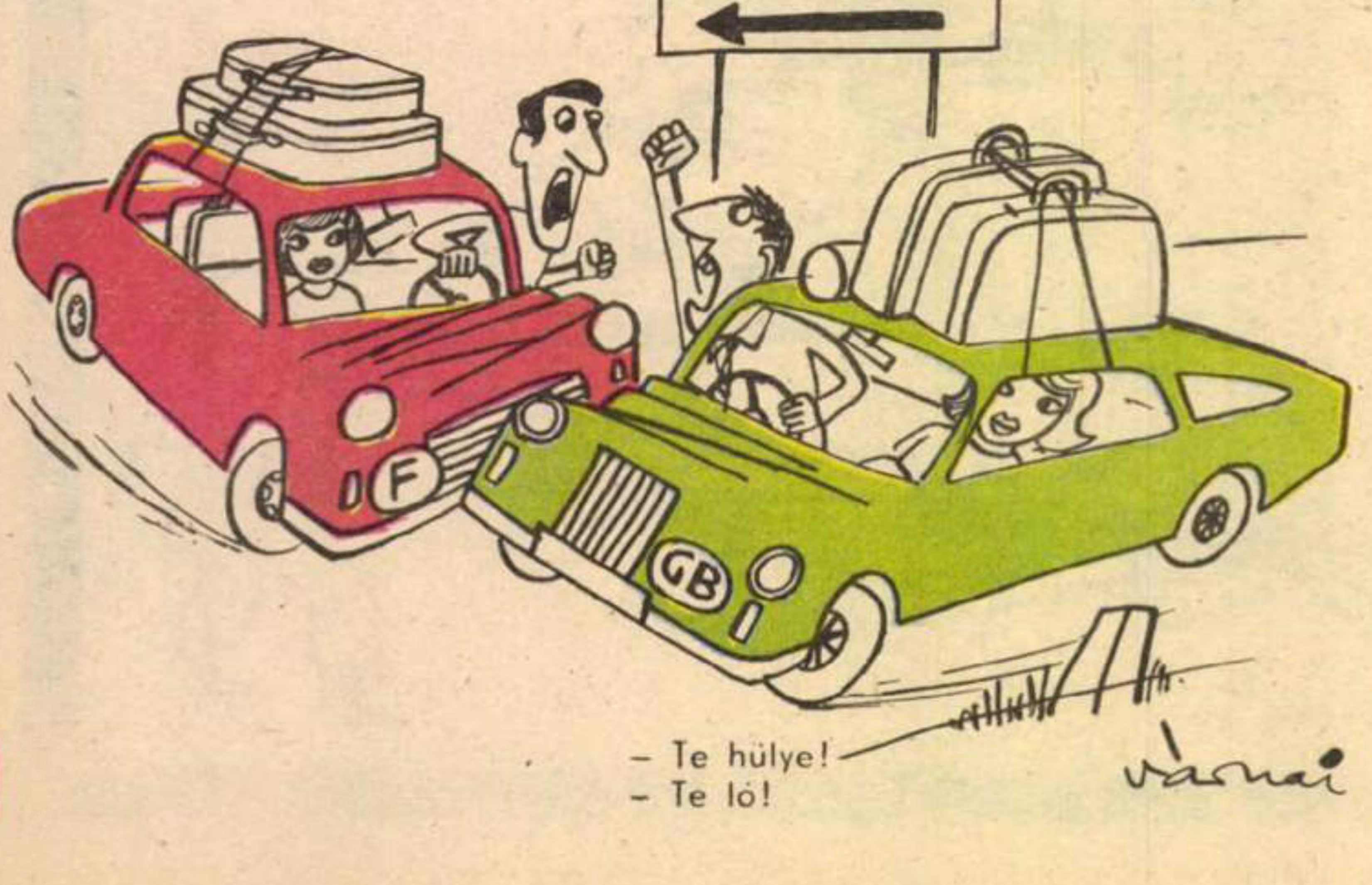

– Te hülye!
– Te ló!

FELKÉSZÜLÉS A NYÁRRA

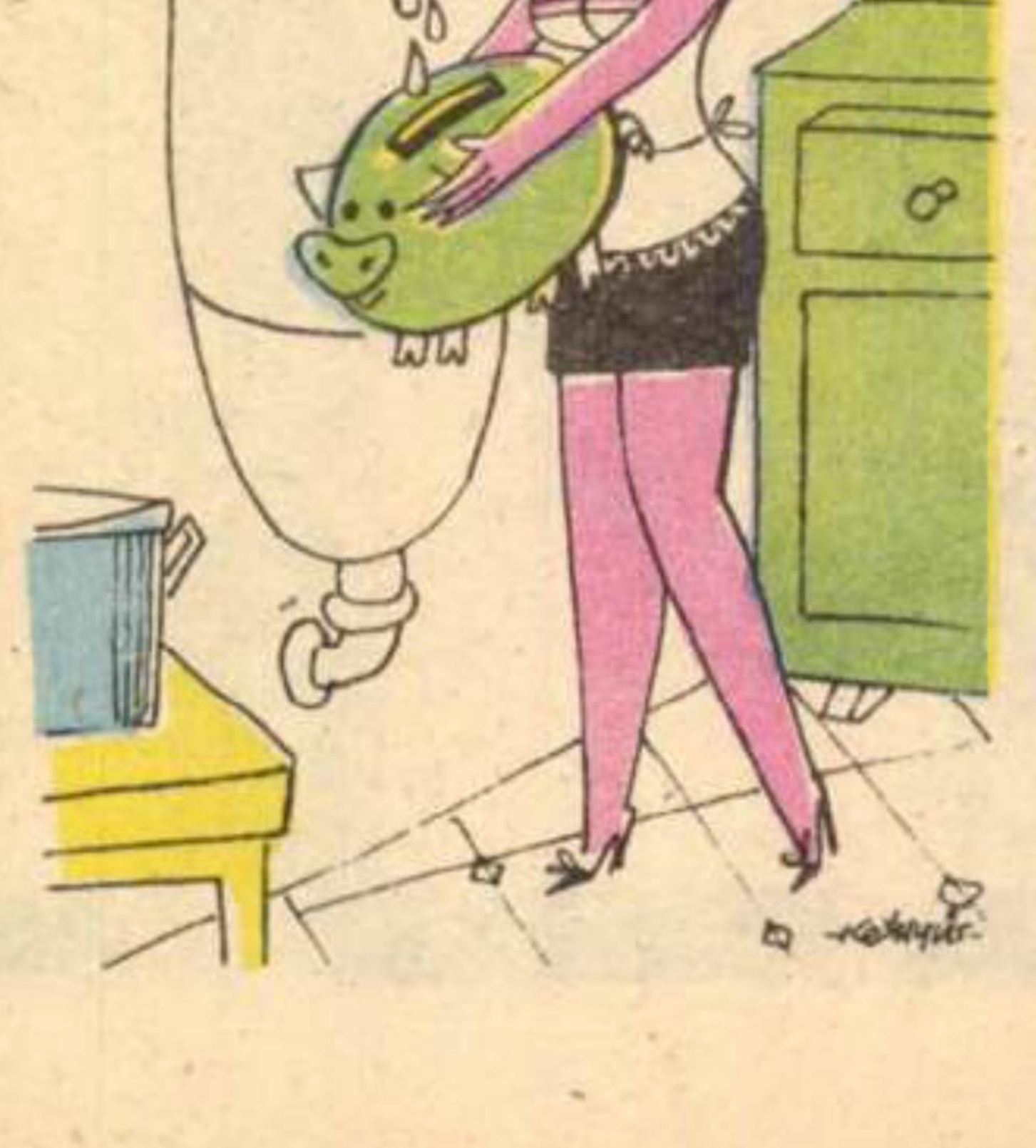

SZERETI A MODERN FORMÁKAT?
a bubiv
BUDAPESTI BUTORIPARI VÁLLALAT
BÚTORAIT AJÁNLOM...
MÁRKA
KAPHATÓ A BÚTORÜZLETEKBEN

HETI HIRDETÉSEINK • HETI HIRDETÉSEINK • HETI HIRDETÉSEINK

KÉZIKOCSIVAL INDUL
GÉPKOCSIVAL FEJEZI BE
A VASGYŰJTŐ HETEKET
Ajándéksorsolás főnyereménye: skoda gépkocsi
MÉH

LUDAS MATYI kereső szolgálata

Keresek, de nem találok:

— fényképezőgépemhez faállványt (Pongrácz István, Iszkaszentgyörgy);

— Sylvia-zsebrádiómhoz ferrit rudat (Margittai Géza, Komló, Sallai u. 28.);

— villanyrezsóba azbesztlapot (Varga Sándor, Paks, Tolnai u.);

— kerek fürdőkádat (Pintér Józsefné, Veresegyház);

— kádtisztító szereket (Mészáros Lászlóné, Dunaújváros, Vasmű u. 4.);

— kőműveskalapácsot (Kondics Istvánné, Keszthely, Deák u. 9.);

— egy vagy másfél milliméter átmérőjű fekete lágy drótot, kerítésem befűzéséhez (Saáry Lajos, Bp., XIV., Erzsébet királyné út 4.);

— T 529 MG típusú rádiómhoz skálaüveget (Rezsny Alfonz, Bp., XIX., Zrínyi u. 138/a);

— pick up betétet IMI 850-es lemezjátszómhoz (Karsay István, Nagykőrös, Csokonai u. 10.).

Keresőknek üzenjük:

— a Mira Glauber gyógyvizet minőségi kifogások miatt kellett ideiglenesen kivonni a forgalomból, néhány hét múlva ismét lesz, kifogástalan minőségben (Gyógyáruértékesítő Vállalat);

— műanyag csapcsillagot huzamosabb ideje nem kapunk a gyártó vállalattól, előreláthatólag csak a III. negyedévben lesz belőle kellő mennyiségben (Fővárosi Vas- és Edénybolt V.).

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

VANNAK MÉG CSODÁK!

Pusztai Pál rajza

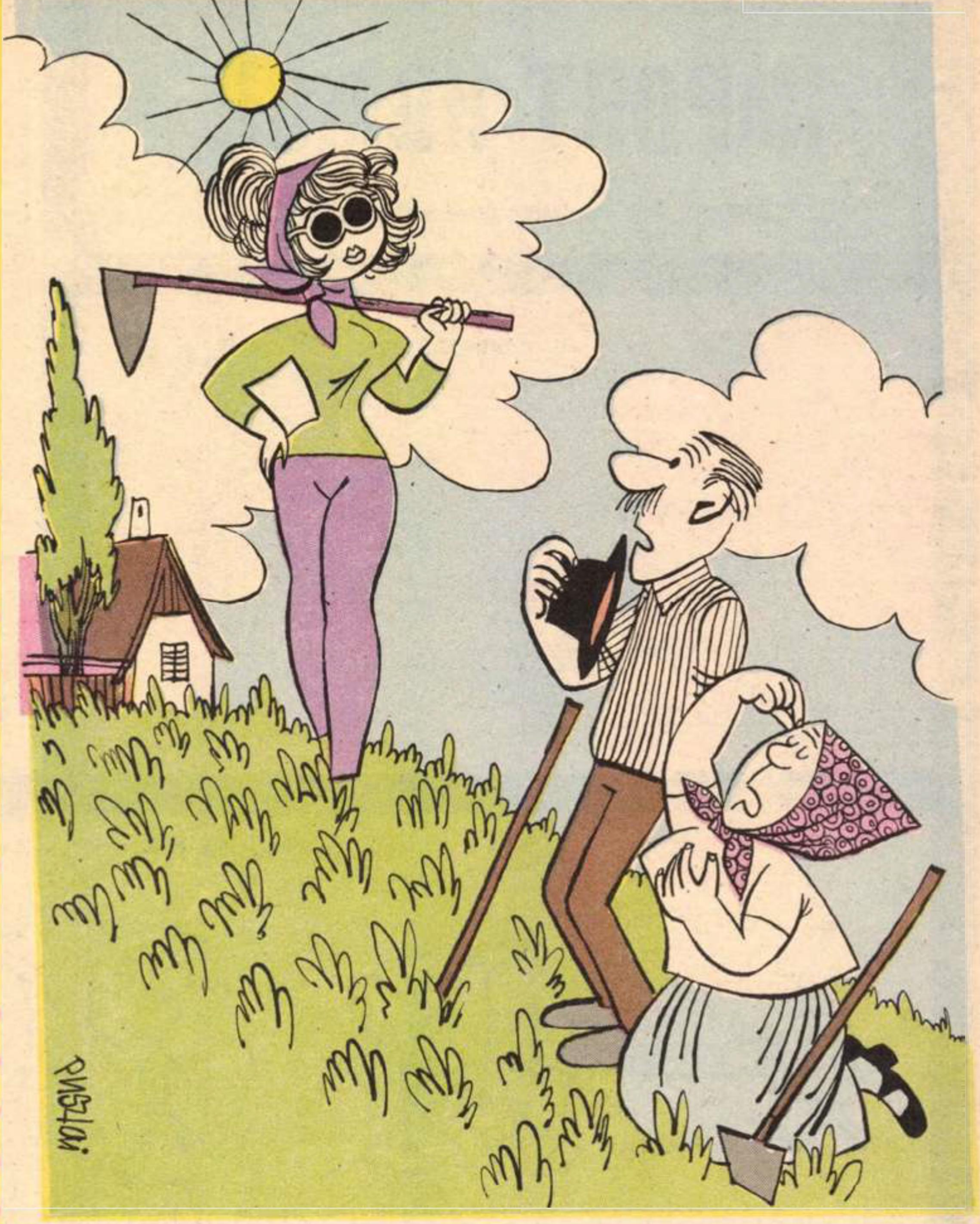

– Megjelent a lányunk kapával a vállán!

NAGYMÉRETŰ SZUPER FRIZSIDER

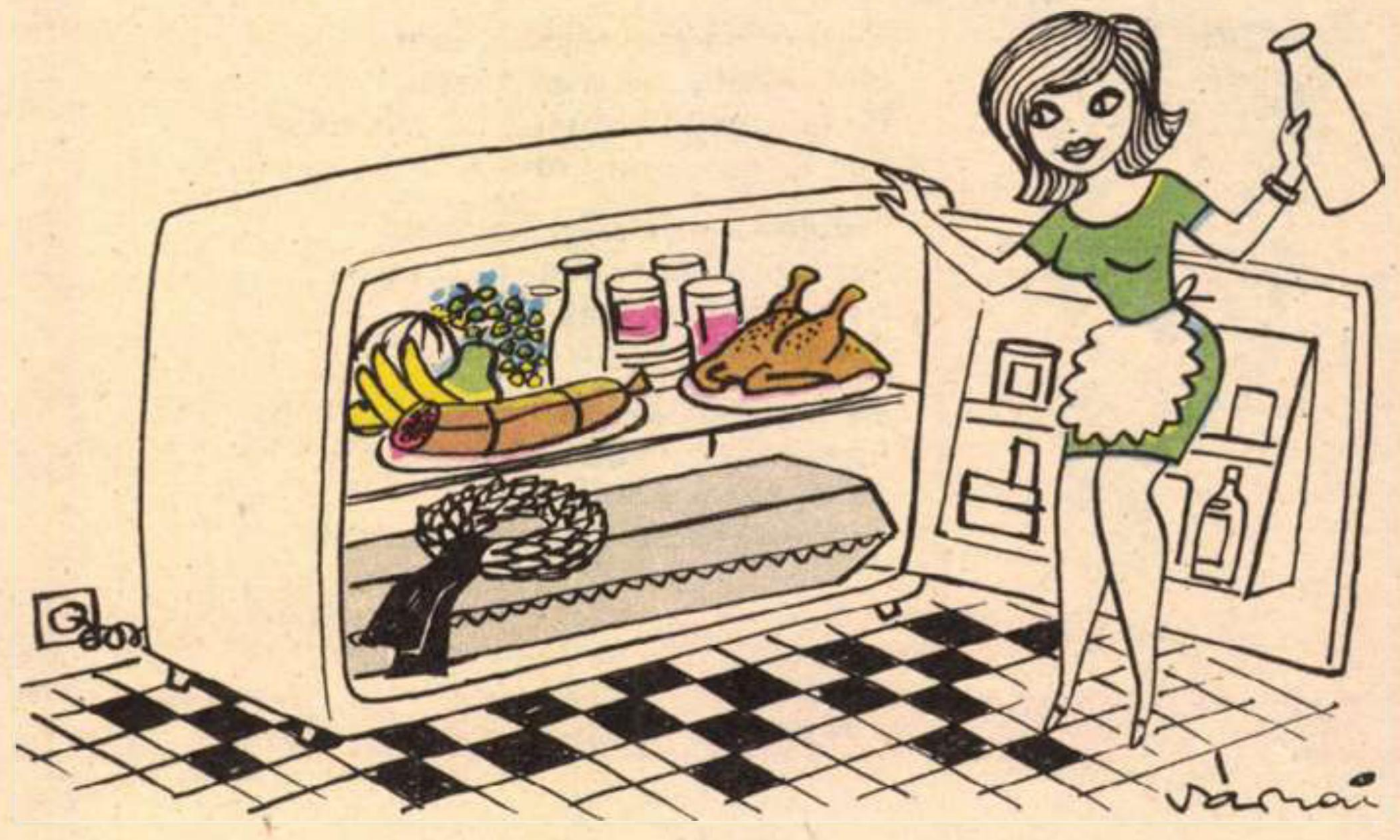

CSALÁDI KIRAKATNÉZEGETÉS

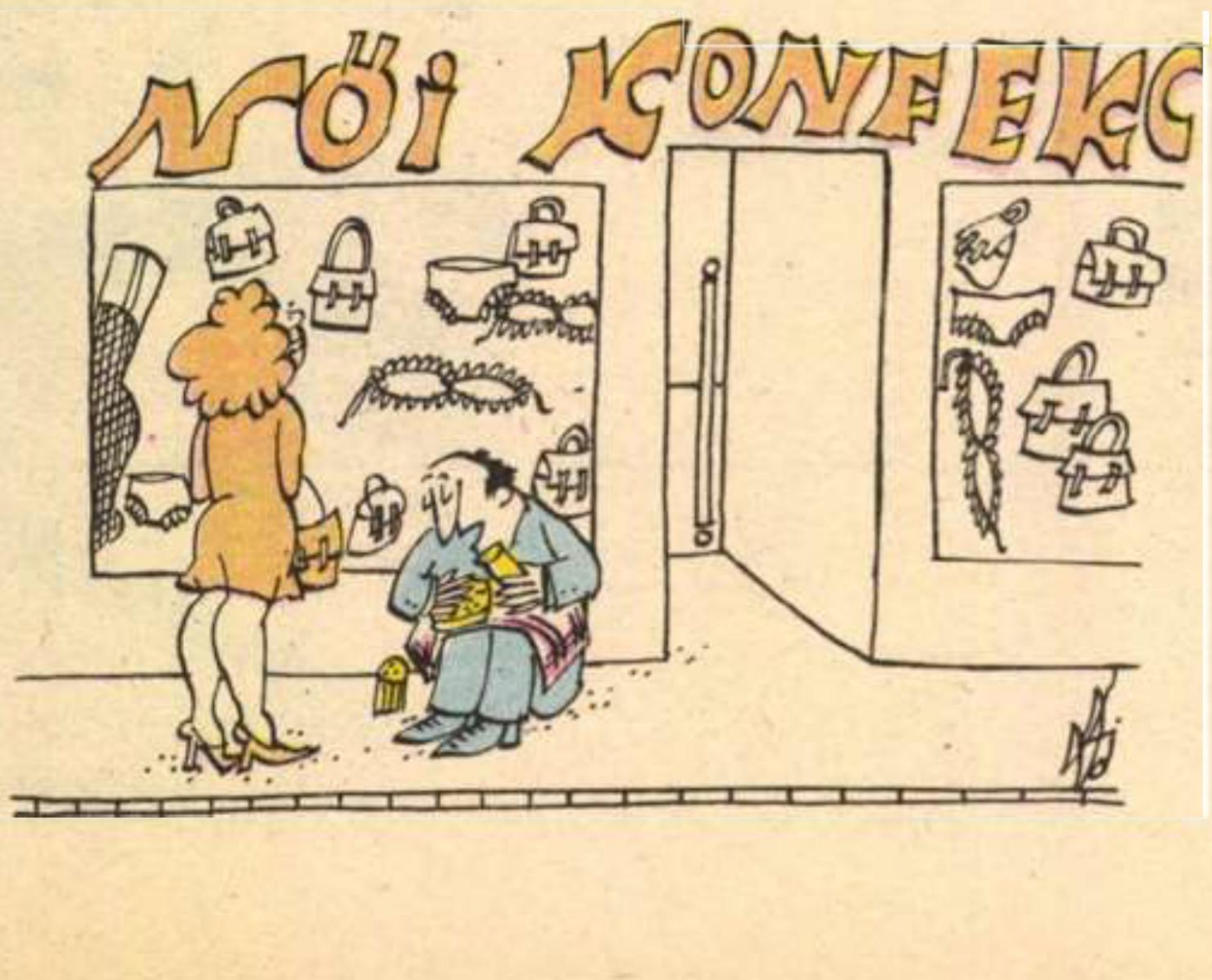
NŐI KONFEKC

KIS ORSZÁG LÉGVÉDELME

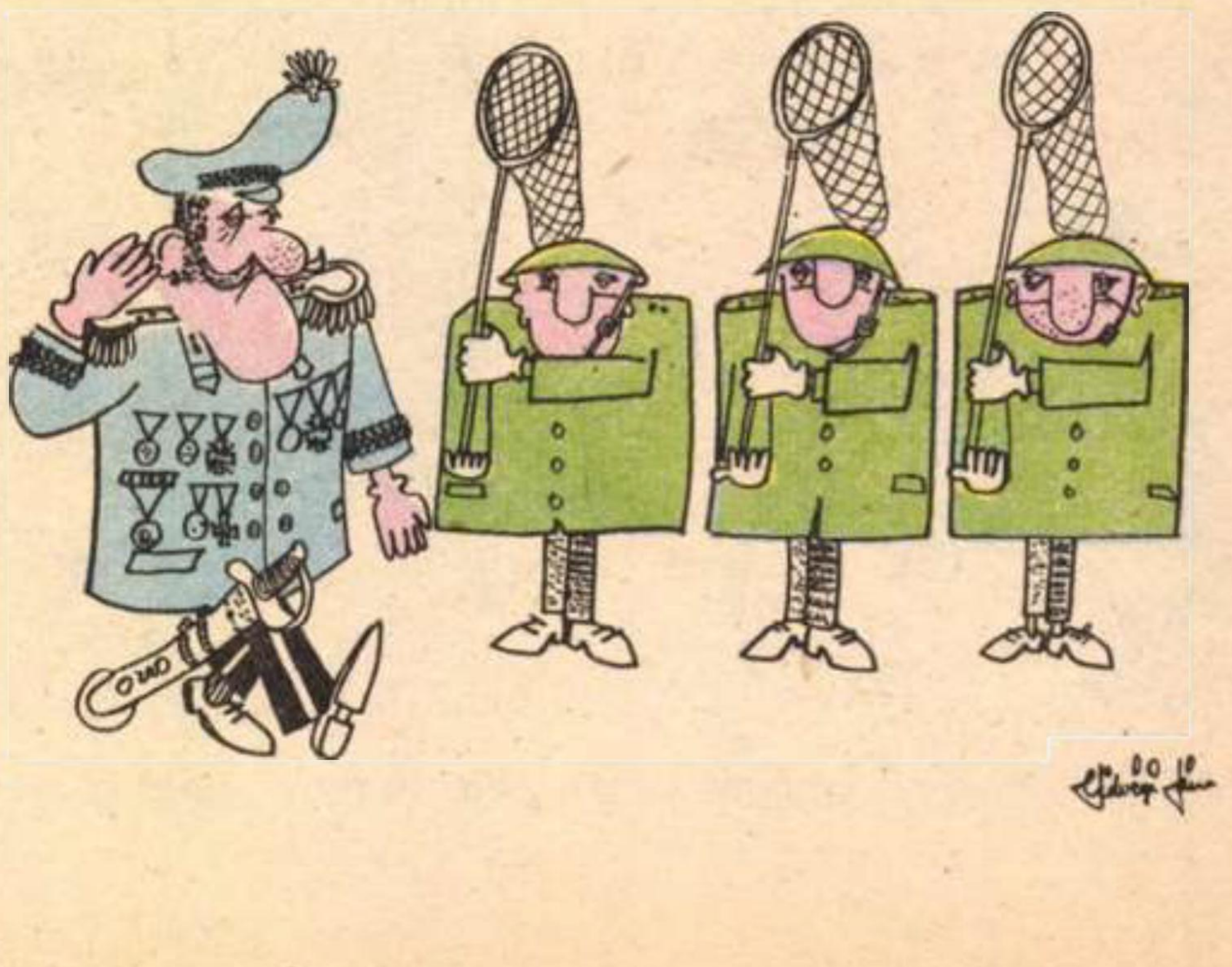

IMPORT HUMOR

(Rajzok szovjet, román és amerikai lapokból)

ÁLLATKÍNZÁS

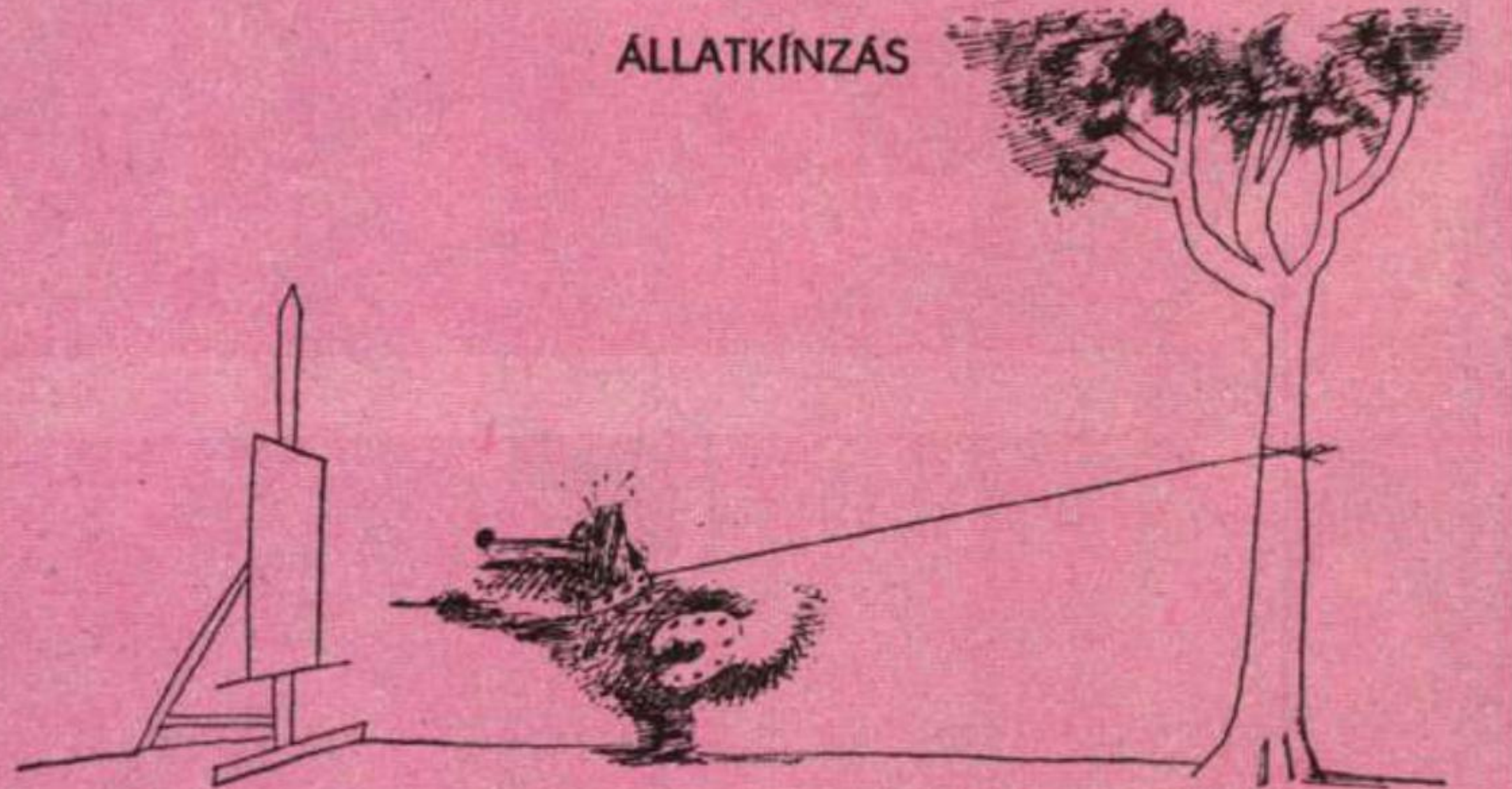

VIDÁM PARK

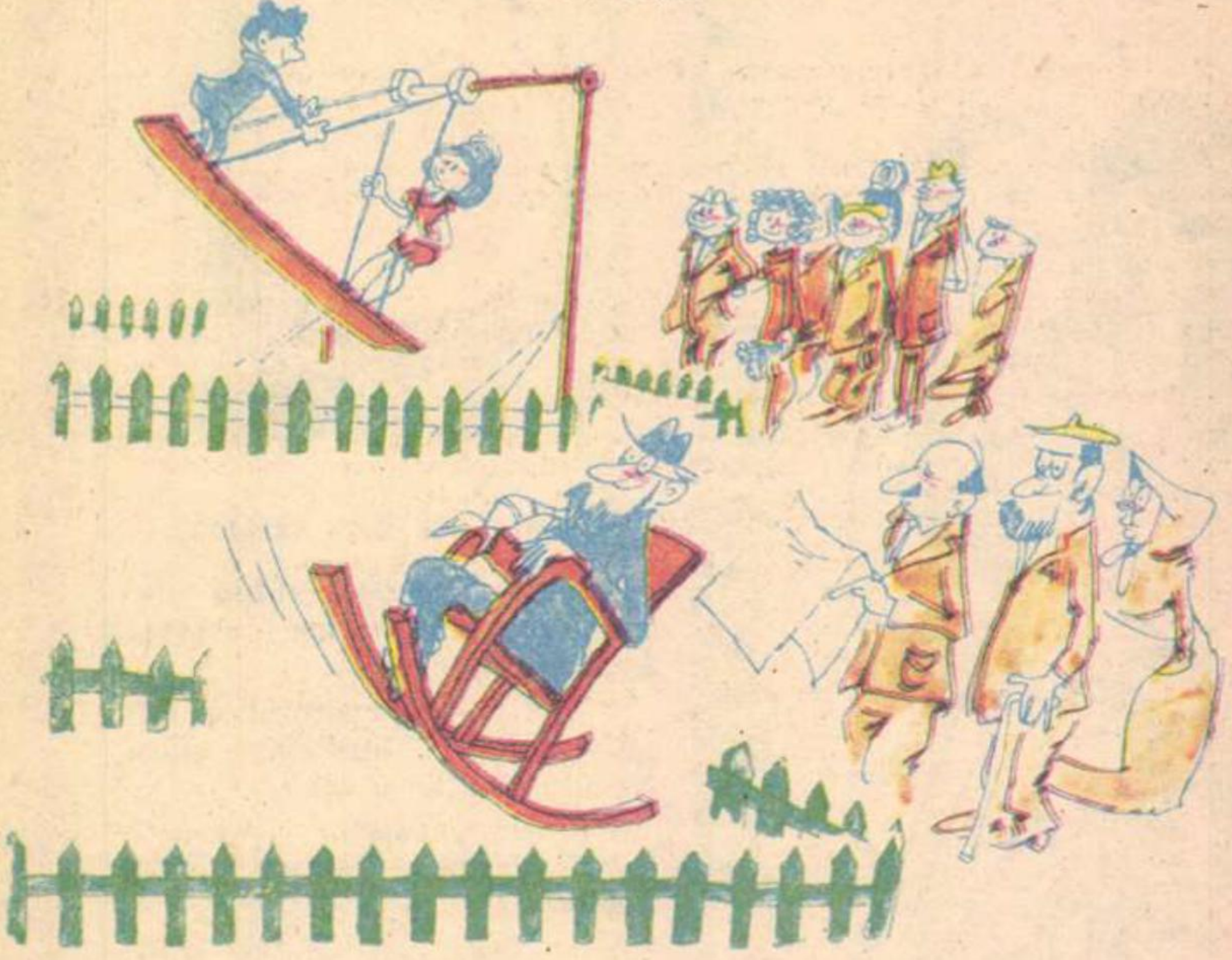

CSINOS KIS NŐ...

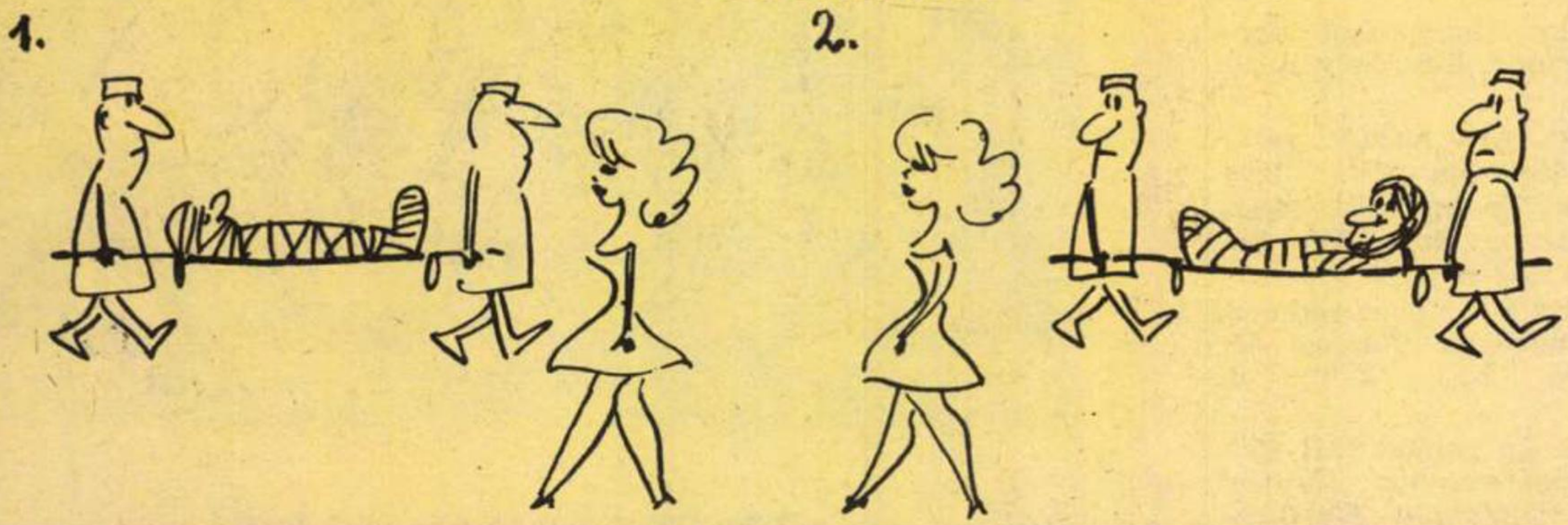

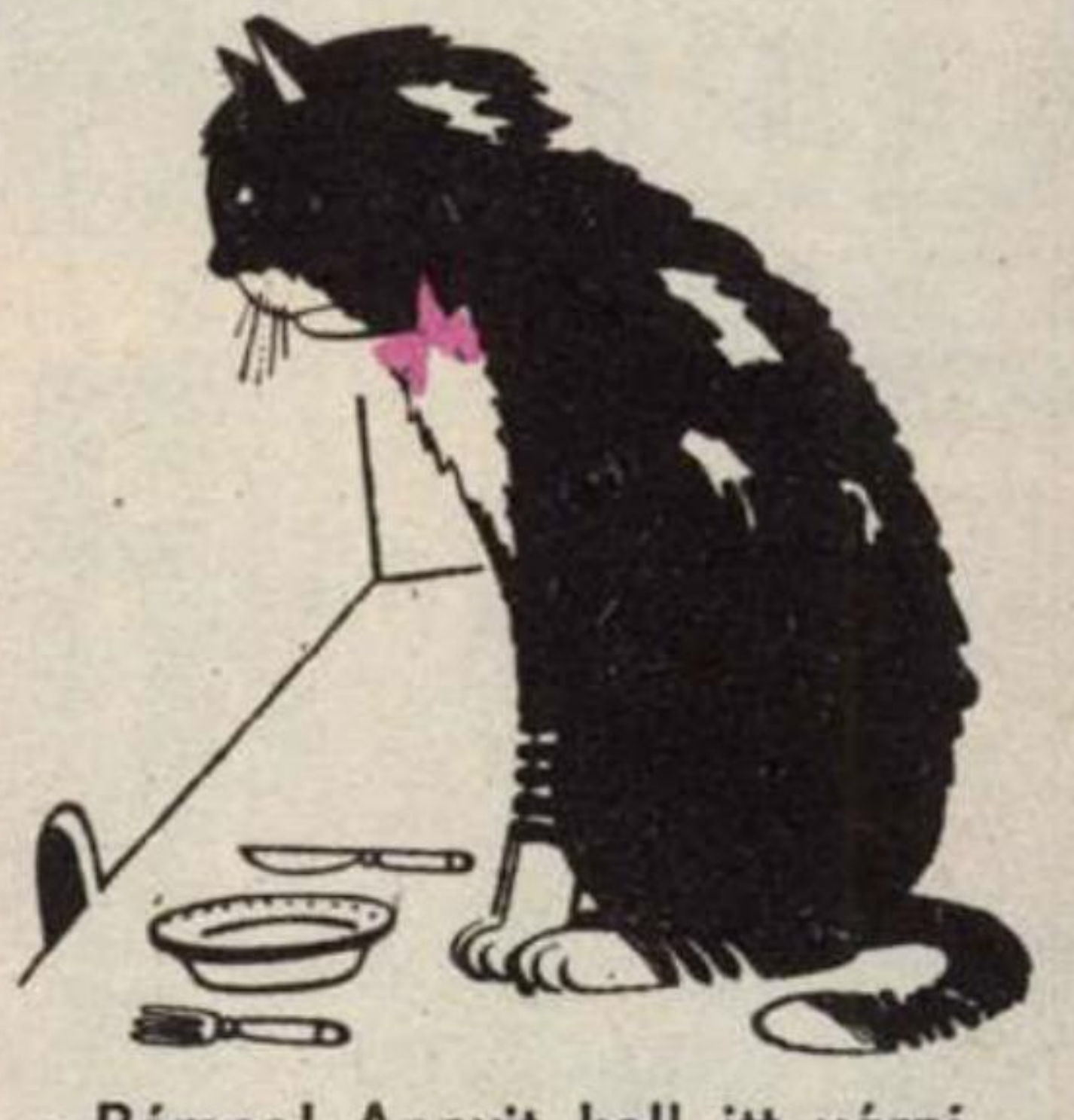

– Rémes! Annyit kell itt várni, mint egy jobb vendéglőben!

KORAI ÖRÖM

Régi órám megrokkant mar,
Hol sietett, hol meg késett,
Öreg krumplim helyett – mondtam –
Egy új óra után nézek.

Meglátva egy szép karórát,
Azon nyomban meg is vettem,
Hamarosan kiderült, hogy
Ezt én bizony rosszul tettem

Az óra már aznap megállt,
Kinyílt zsebembe a bicsak,
Az új órám primőr áru:
Új krumpli csak, nicsak, nicsak!

h. f.

VASÁRNAPI SÉTA

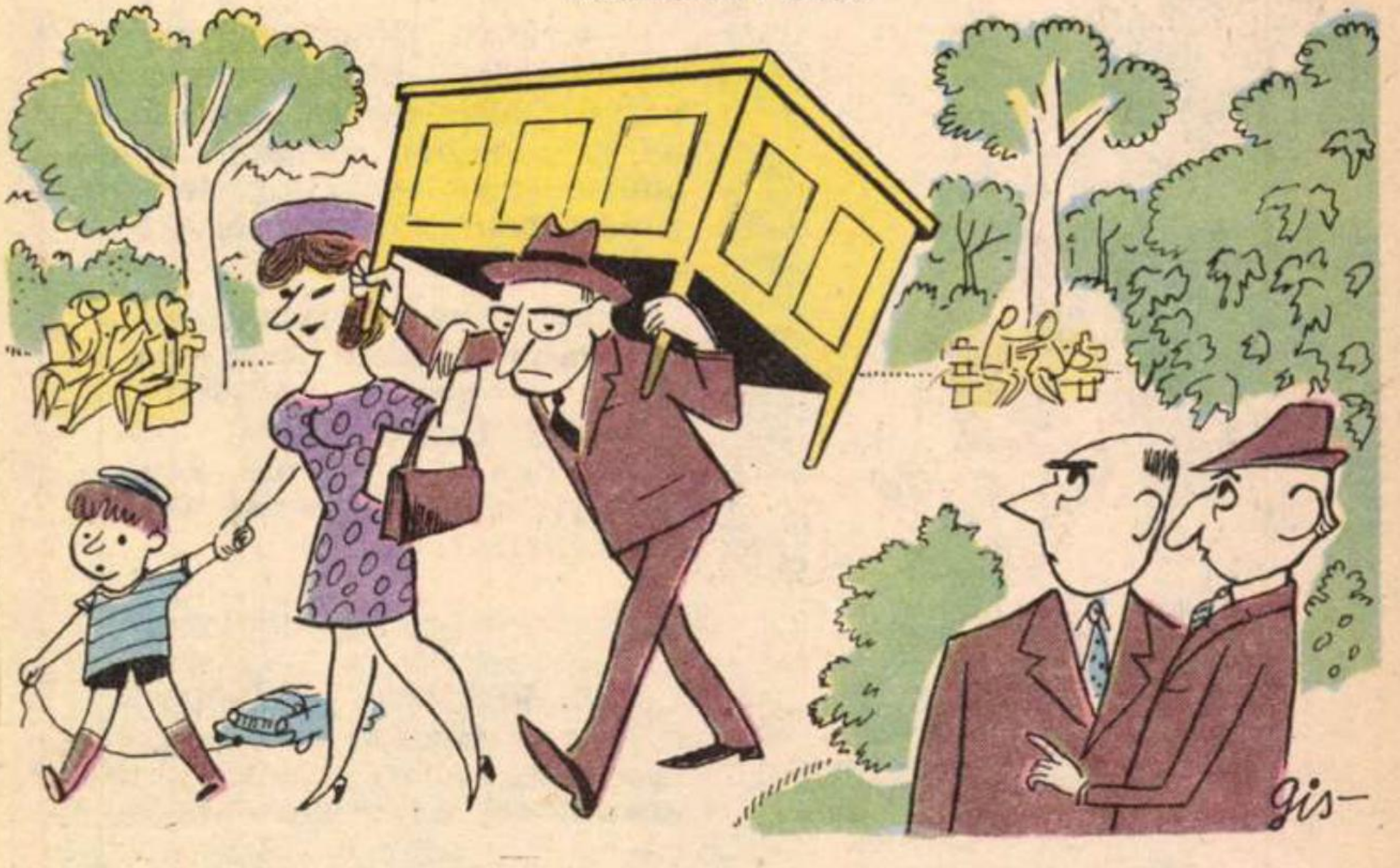

– Nézd a Kovácsot, mennyire ragaszkodik az íróasztalához!

PESTIEK

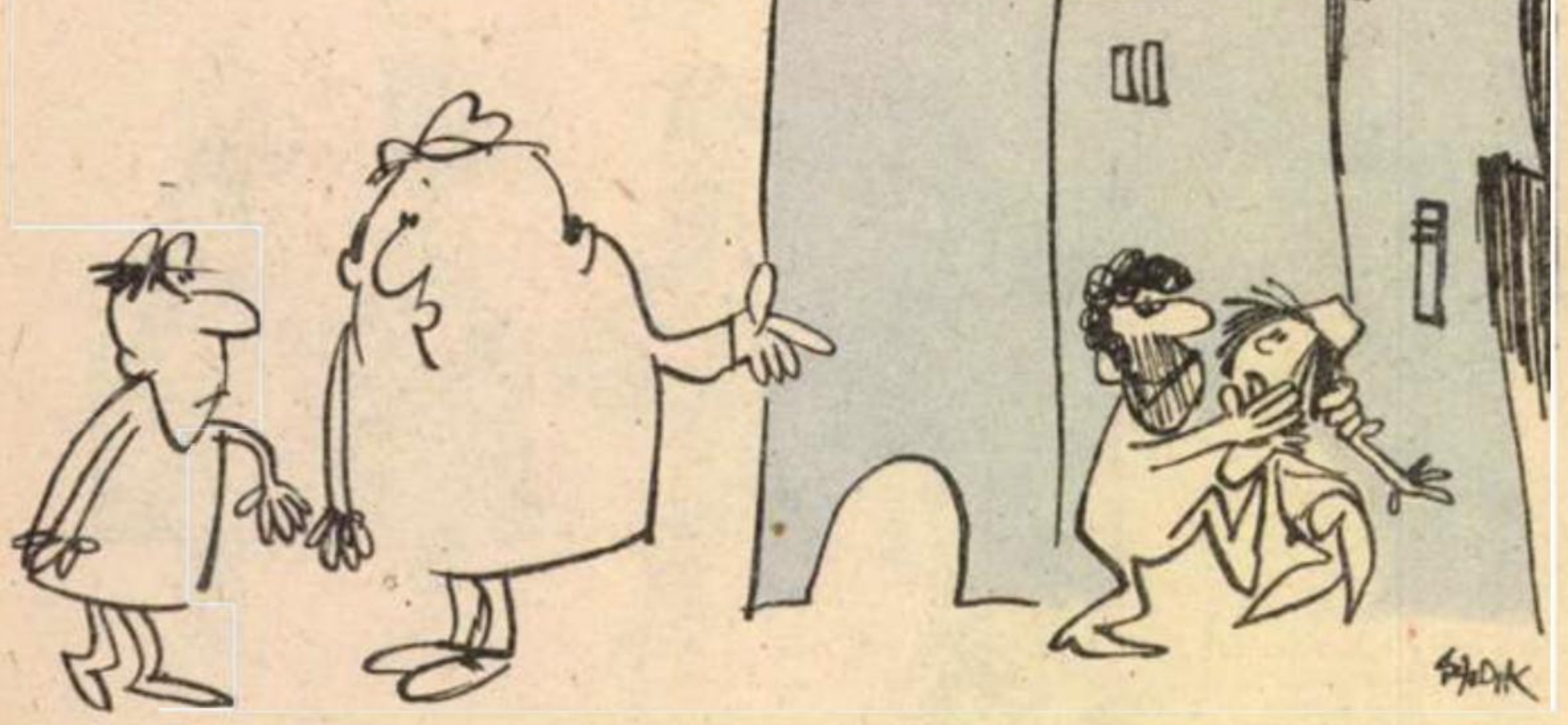

– Ne avatkozzunk bele, majd holnap beírunk az újságnak..

SZÓRAKOZOTT APA

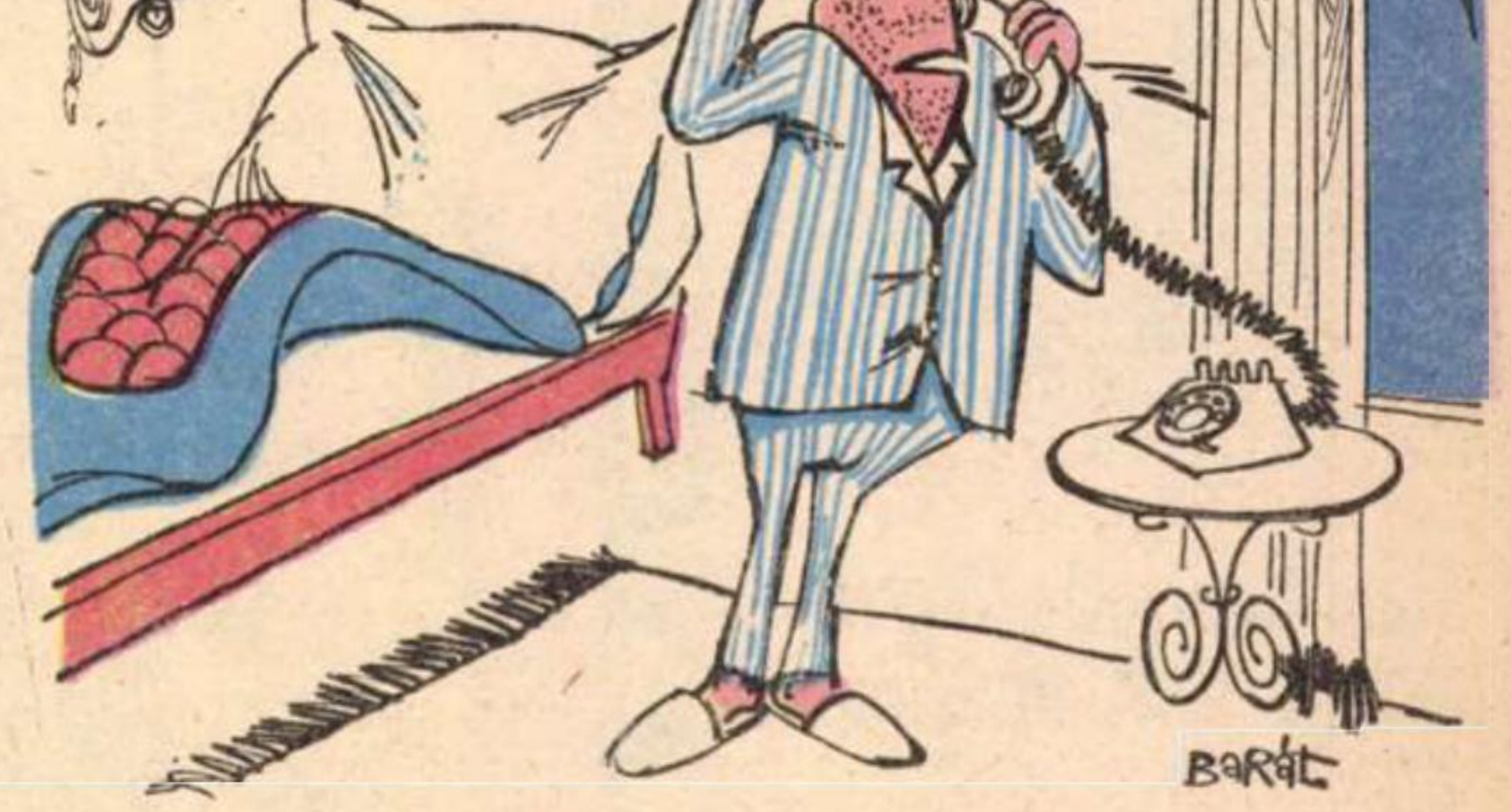

– Fiam született? Milyen számot tetszett hívni?

INTERJÚ A PAMUTNYOMÓIPARI VÁLLALATTAL

Megkérdeztük a fennállásának ötödik évfordulóját ünneplő Pamutnyomóipari Vállalattól (beceneve: Panyova), hogy hogyan érzi magát?

A kicsike elmondta, hogy több mint huszonötezer fős munkáslétszámával ő az elsők között áll a világ legnagyobb textilüzemei között, tehát nem is oly apró.

Ezután a termékei felől faggattuk.

— Háromszáz alapanyagból közel négyezer változat készül itt — felelte. — Nyolcvan-kilencven országba exportálok textilárukat, olykor még a hazai piacra is jut belőlük.

— Mi a véleménye a békés együttélésről?

— Nálunk ez már megvalósult. Némelyik üzemünkben félévszázados masinák dolgoznak a legmodernebb automaták szomszédságában. Aztán meg itt a dolgozók többsége nő, a férfiak még sem panaszkodnak, hogy el vannak nyomva.

Végül az iránt érdeklődtünk, hogy miként vélekedik a honi kereskedelmi szervekről.

— Micsoda?! — kiáltott fel. — Itt nagyon nagy a zaj, egy szót sem értettem ebből a kérdésből. Még mire kíváncsiak?

— Másra nem — feleltük halkan. — Csak őszintén gratulálni szeretnénk a szép termékeihez, gyors és eredményes fejlődéséhez.

— Köszönöm — mondta meghatottan.

Rajzolta: Endrődi István
Szöveg: Kürti András

KEVÉS A BELKER-RENDELÉS

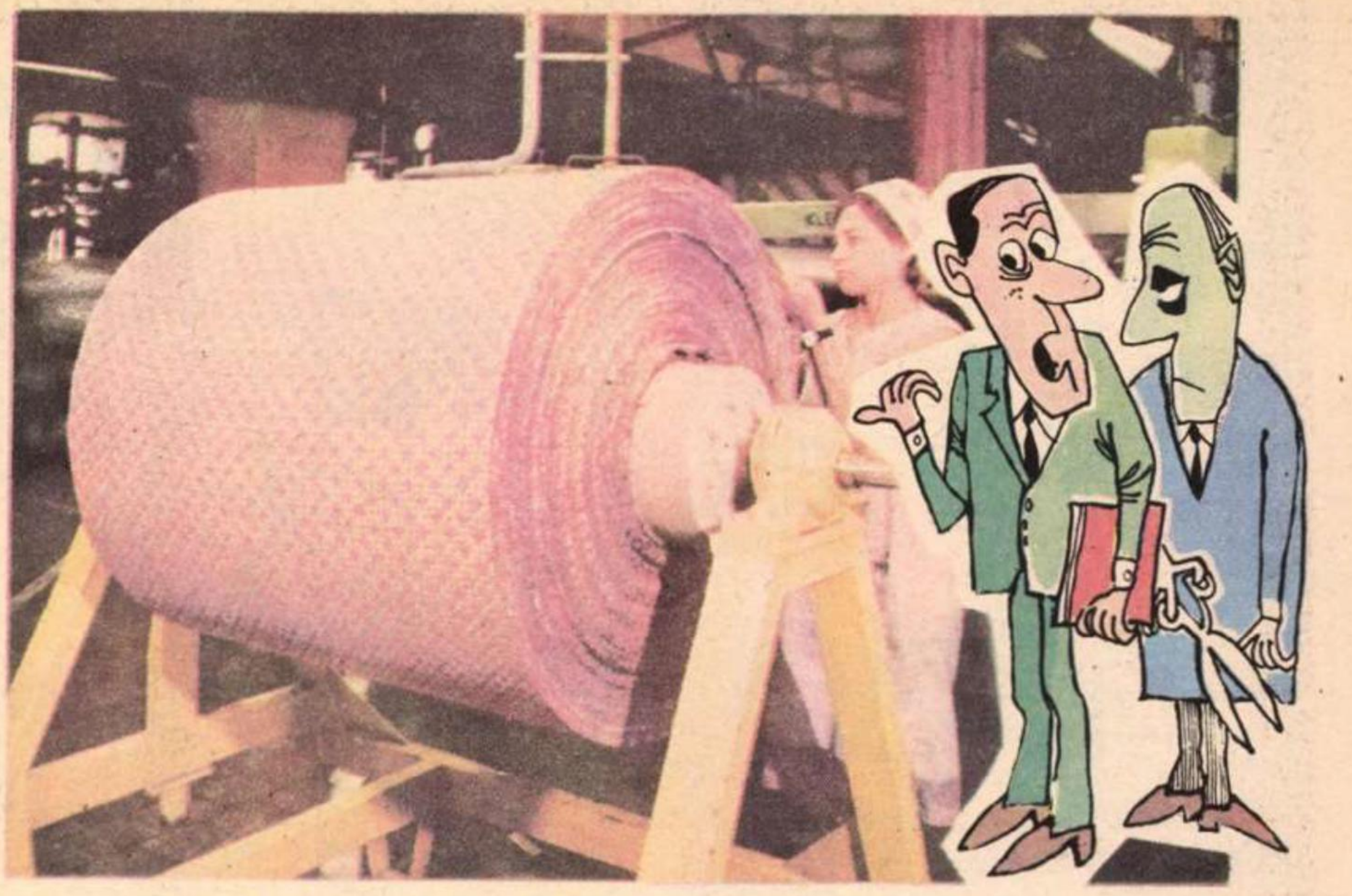

– Ebből vágjon le húsz centit a belkereskedelem részére!

EGYÉNI SZEMPONT

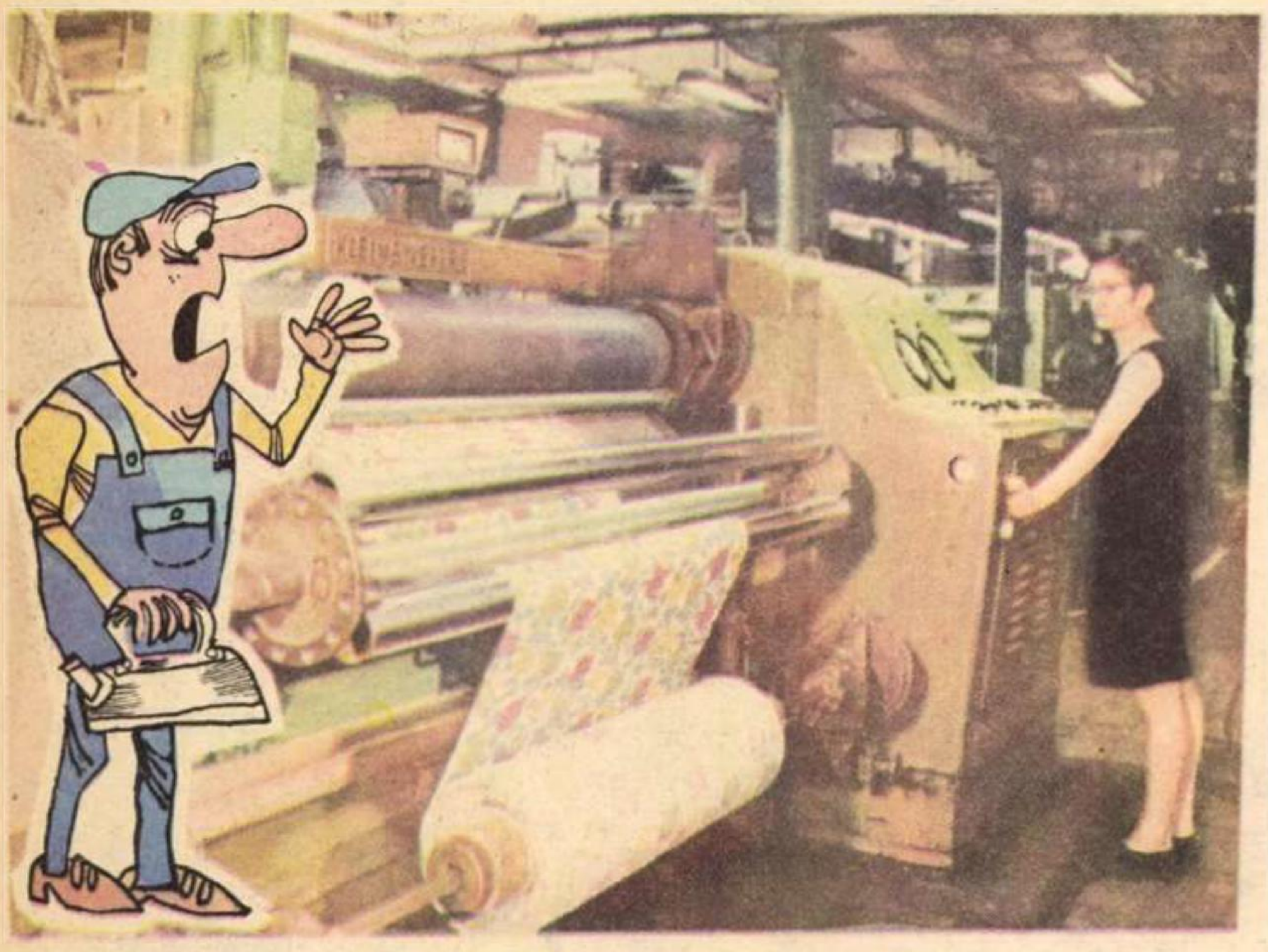

– Ne gyártsanak annyi gyűrhetetlen anyagot, tönkre megy a vasalógyártó részlegünk!...

BALSZERENCSE

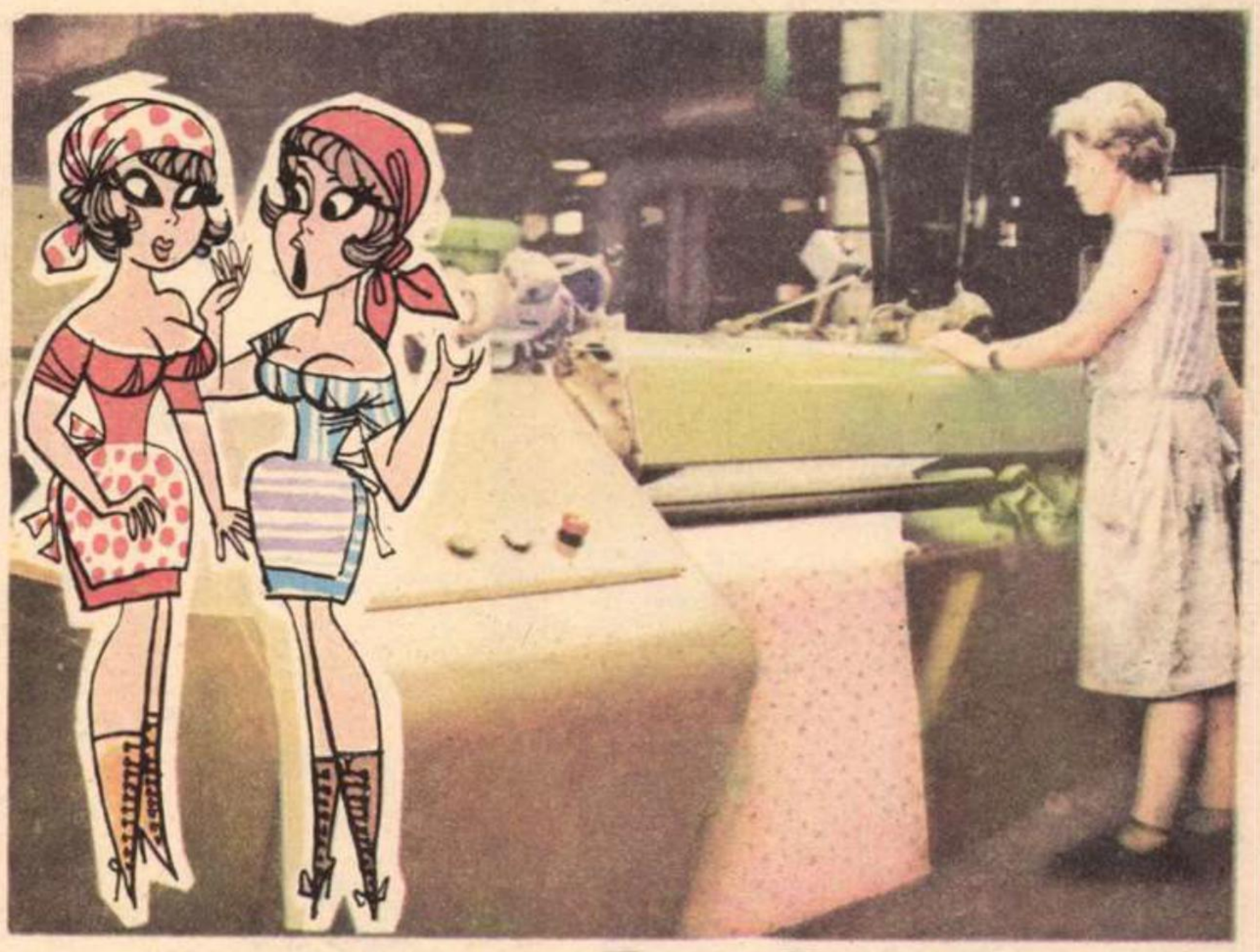

– A múltkor is a saját gyártmányunkat kaptam külföldi csomagból...

RÉBUSZ

A 19. sz. rejtvényünk megfejtése:

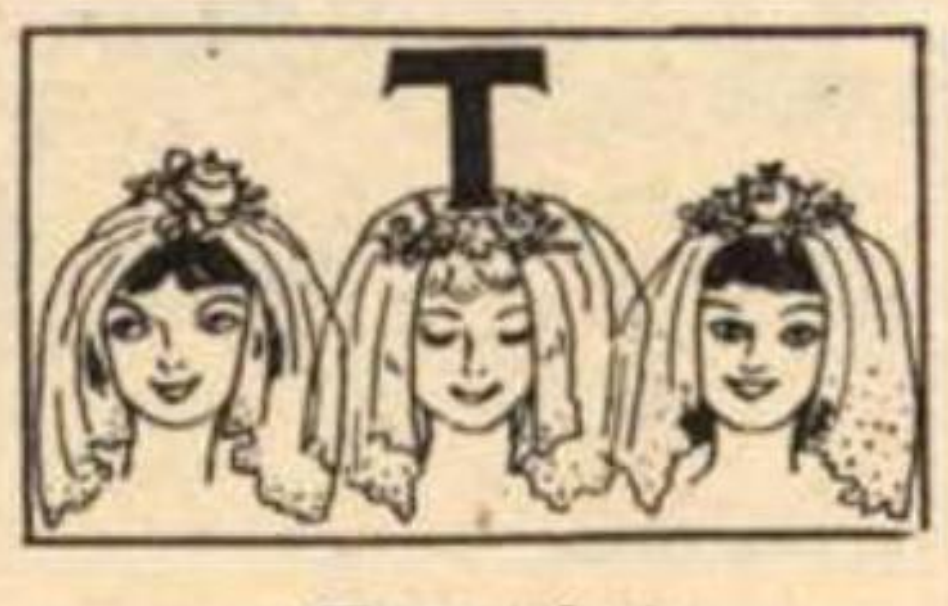

Egyaránt

A 100 forintos díjak nyertesei:

Sipos Margit, Zalaszentiván, Csány L. u. 14.
Budavári Ilona, Budapest, VIII., Nagyfuvaros u. 3/b
Kelety Károly, Szeged, Gutenberg u. 30.

21. SZ. REJTVÉNYÜNK

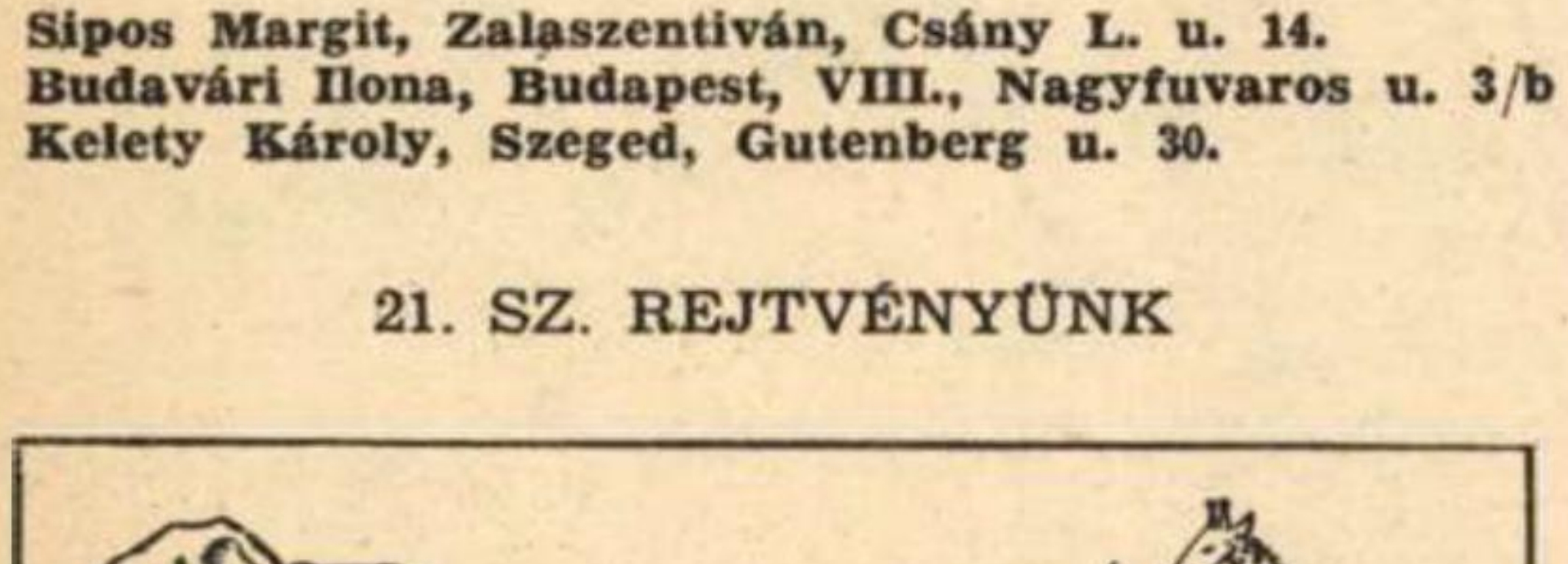

A helyes megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb május 31-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

A KÉT SZOMSZÉDVÁR

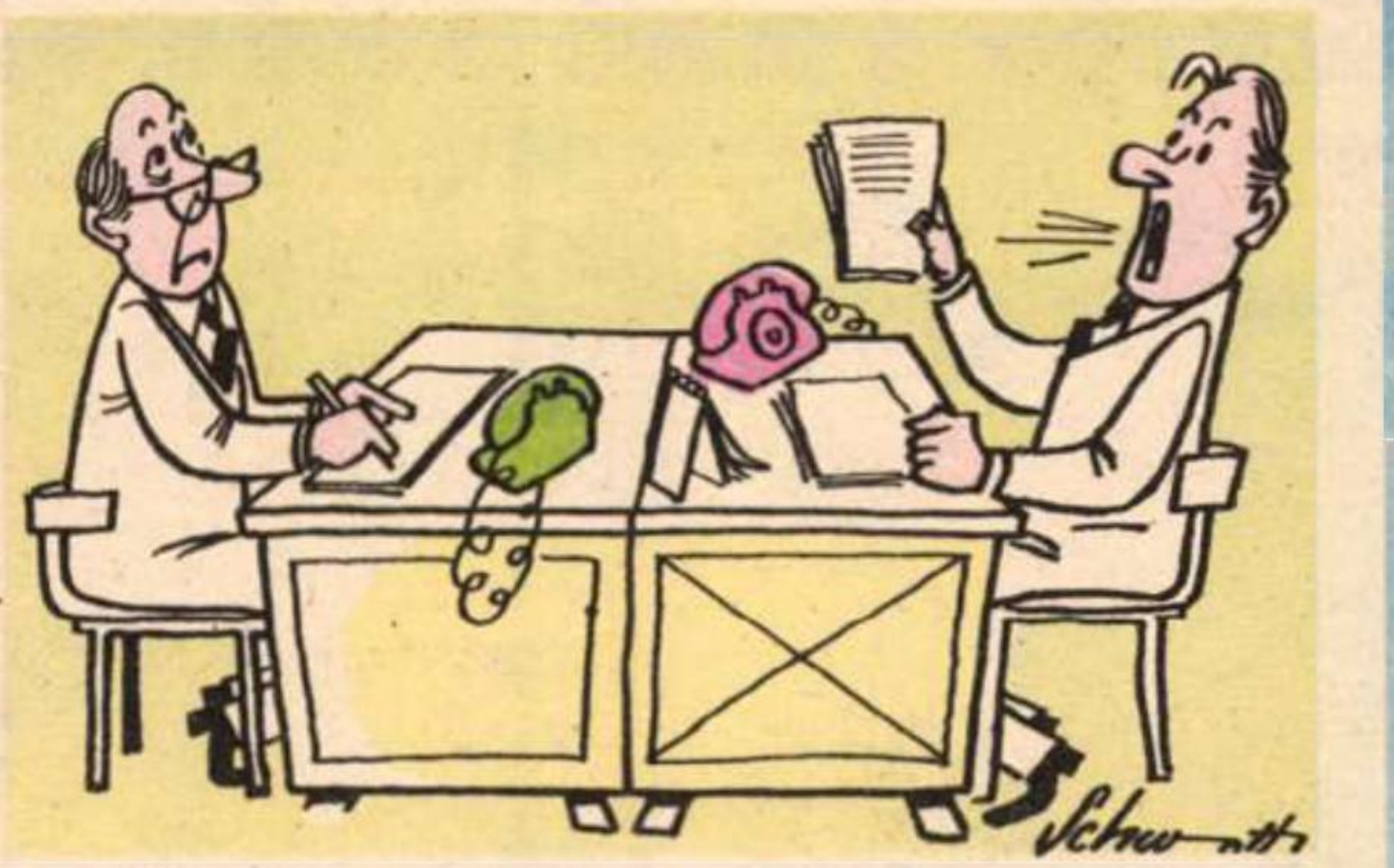

– Mondja, miért tárgyal velem írásban, amikor telefonon is felhívhatna?

MŰÉRTŐ OLAJMÁGNÁS...

Humphrey Large, az egyik dúsgazdag texasi olajmágnás általános meglepetésre rengeteg értékes festményt vásárolt össze.

Amikor megkérdezték az olajkirályt, hogy tulajdonképpen mi jutott eszébe, miért adott ki hirtelen milliókat festményekre, így válaszolt:

– Csakis olajfestményeket vásároltam. Érdekel, hogyan tudnak emberek néhány deka olajból vagyonokat keresni.

NIKOTINMENTES DOHÁNY

A legnagyobb lelkesedéssel üdvözöljük a szófiai Genetikai és Növénynemesítő Tudományos Kutató Intézet egyik dolgozóját, Kriszto Georgiev professzort, akinek vezetésével sikerült kitenyészteni a nikotinmentes dohányt.

Most már csak az alkoholmentes pálinka kikísérletezése van hátra.

A KRITIKUS REGGELIJE

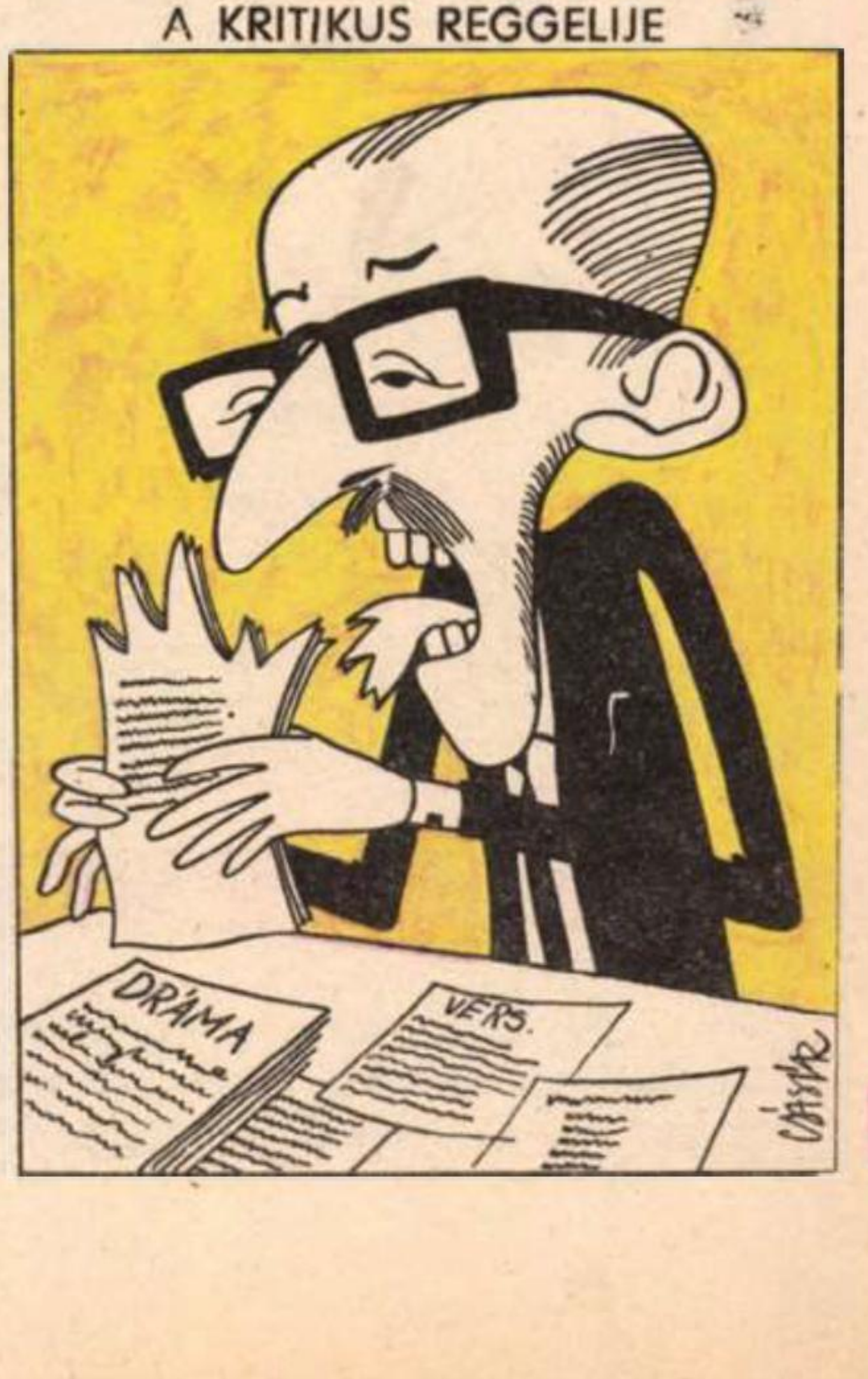

Pesti tudósítónktól

Barátom rosszul ugrott le a villamosról és eltörte a lábát. Szemrehányóan mondtam neki betegágyánál:

— Hányszor mondtam már, hogy ne ugrálj?

Az illető legyintett.

— Több, mint ezerszer ugrottam már le és csak egyszer jártam szerencsétlenül. Tudod, milyen jó arány ez?

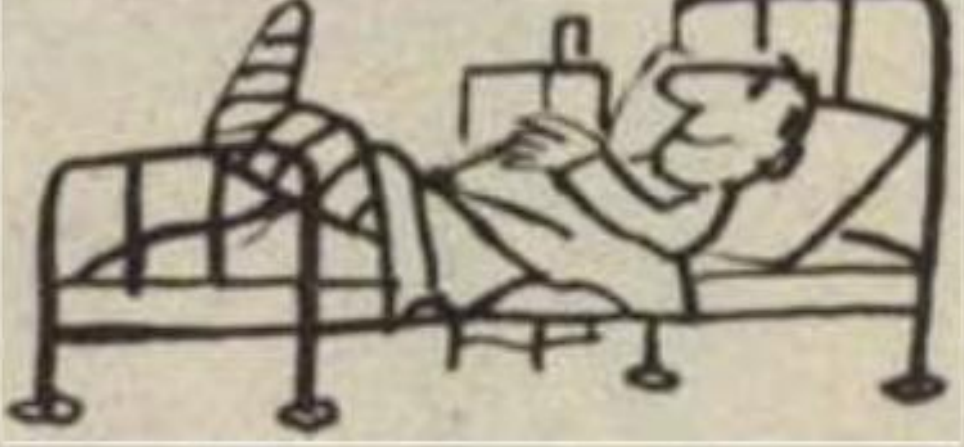

„Megnyílt a kongresszus...”

Manapság megnyílnak a kongresszusok.

Nem inkább megkezdődnek?

Megnyílik a teljesen helyreállított Rába Szálloda, új vezetéssel, olcsó árakkal és fajborokkal. Elelmes ember előtt minden ajtó megnyílik, megnyílnak a zsilipek, megnyílnak az ég csatornái. És megnyílik alattunk a föld, főként ha minduntalan támadások érik nyelvünket.

Mikor kezdődik meg végre az Országos Nyelvvédő Kongresszus?

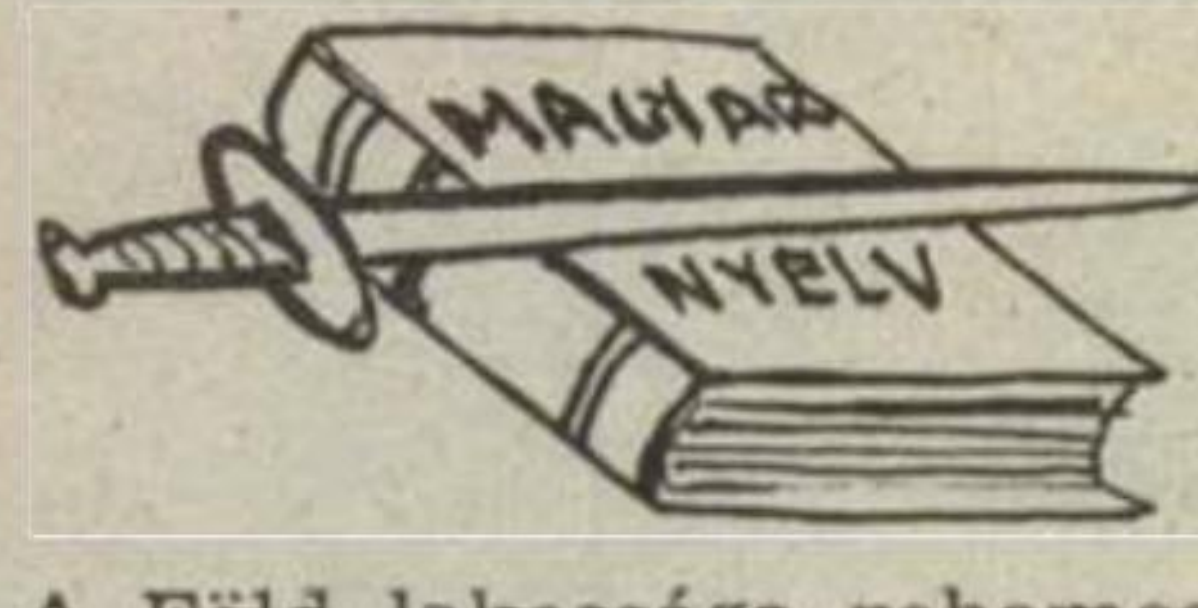

A Föld lakossága rohamosan szaporodik, s ha az eddigi iramban folyik az egyke elleni küzdelem, ezer év múlva már mindenkinek csak állóhely jut.

Vannak persze biztató jelenségek is. Mint ismeretes, földünkre állandóan hull meteor-por. Tudósok kiszámították, hogy ha ez így folytatódik, háromtrillió év múlva bolygónk kétszeresére nő. Ilyen módon lényegesen több ember találhat elhelyezkedést. Mindössze 3 000 000 000 000 000 000 évig kell várni, vagyis mint minden, ez is csak türelem kérdése.

f. l.

VASGYŰJTŐ HETEK

Pusztai Pál rajza

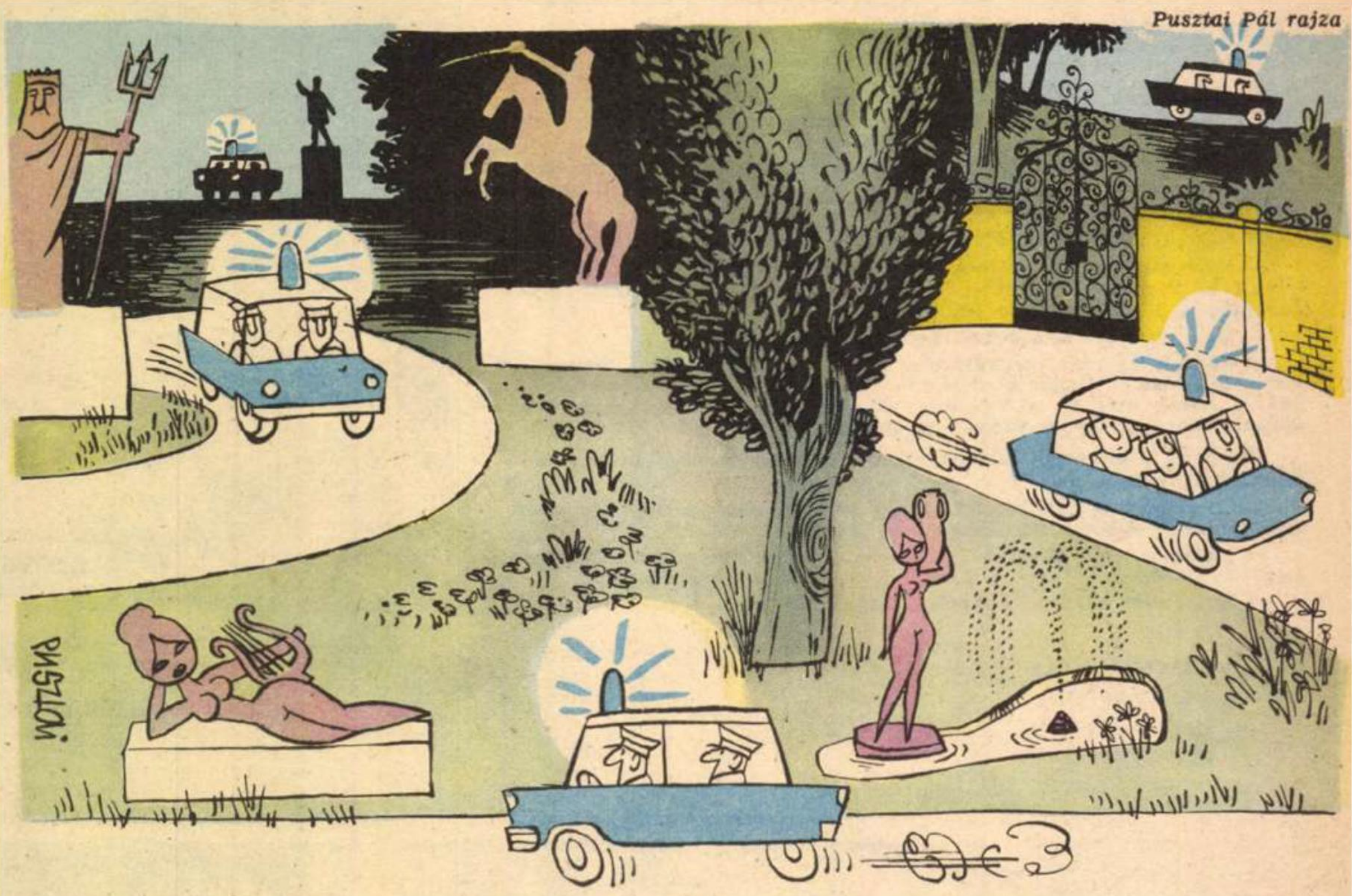

– Figyelem! Teljes készültség a műemlékek környékén!

EMBEREK VAGYUNK

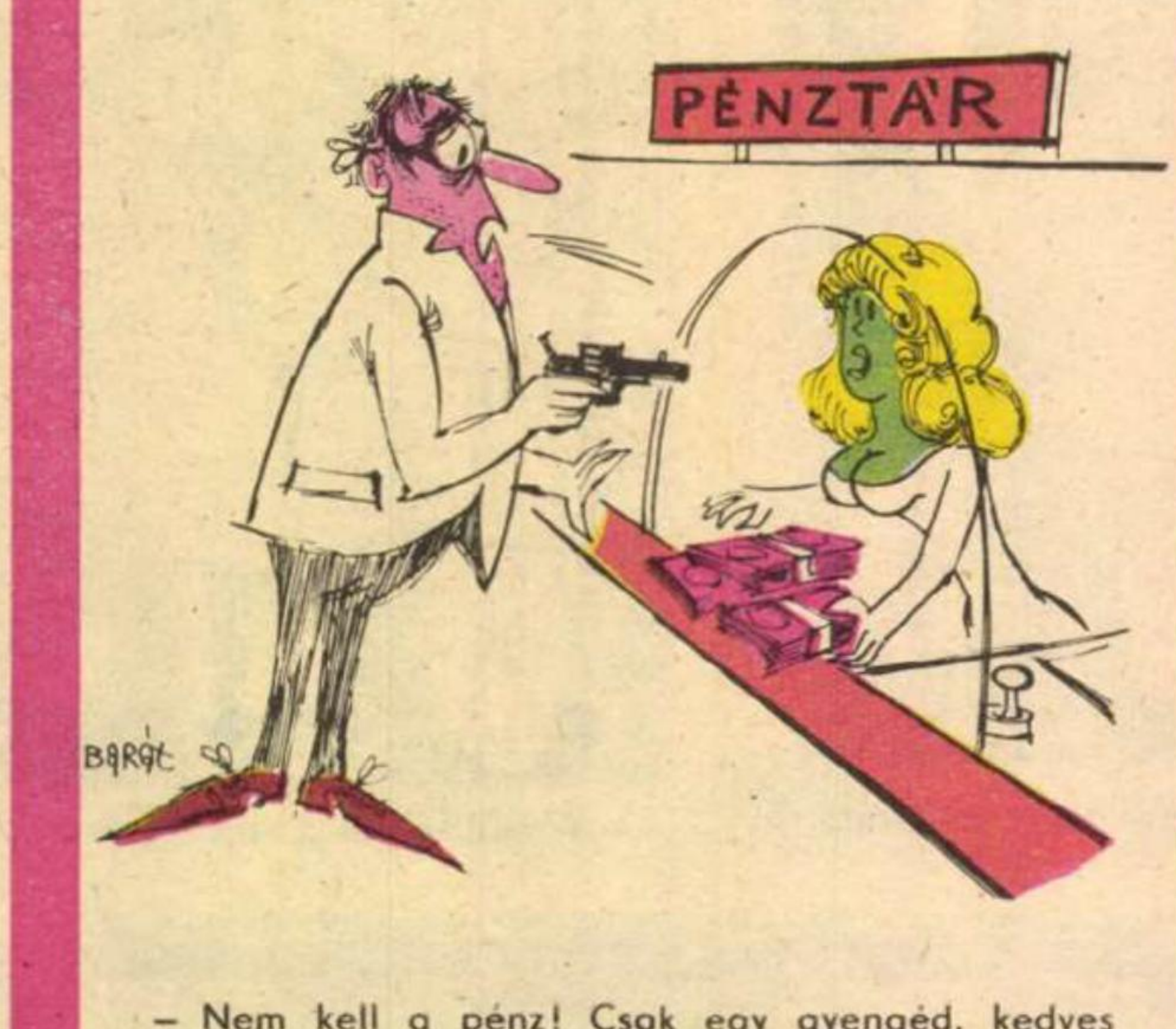

– Nem kell a pénz! Csak egy gyengéd, kedves szóra várok . . .

SZEMTELENSÉG

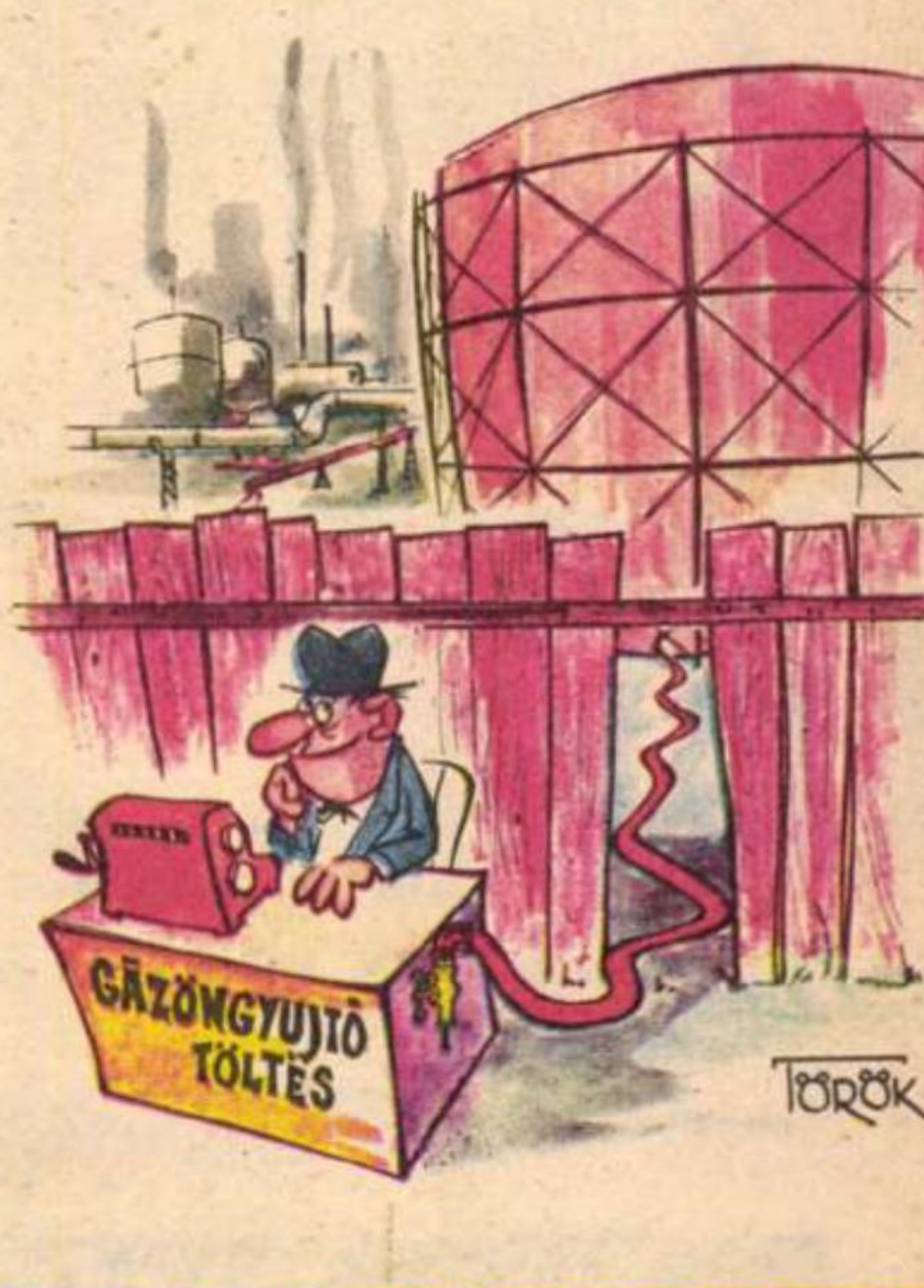

TAVASZI ZSÁKMÁNY

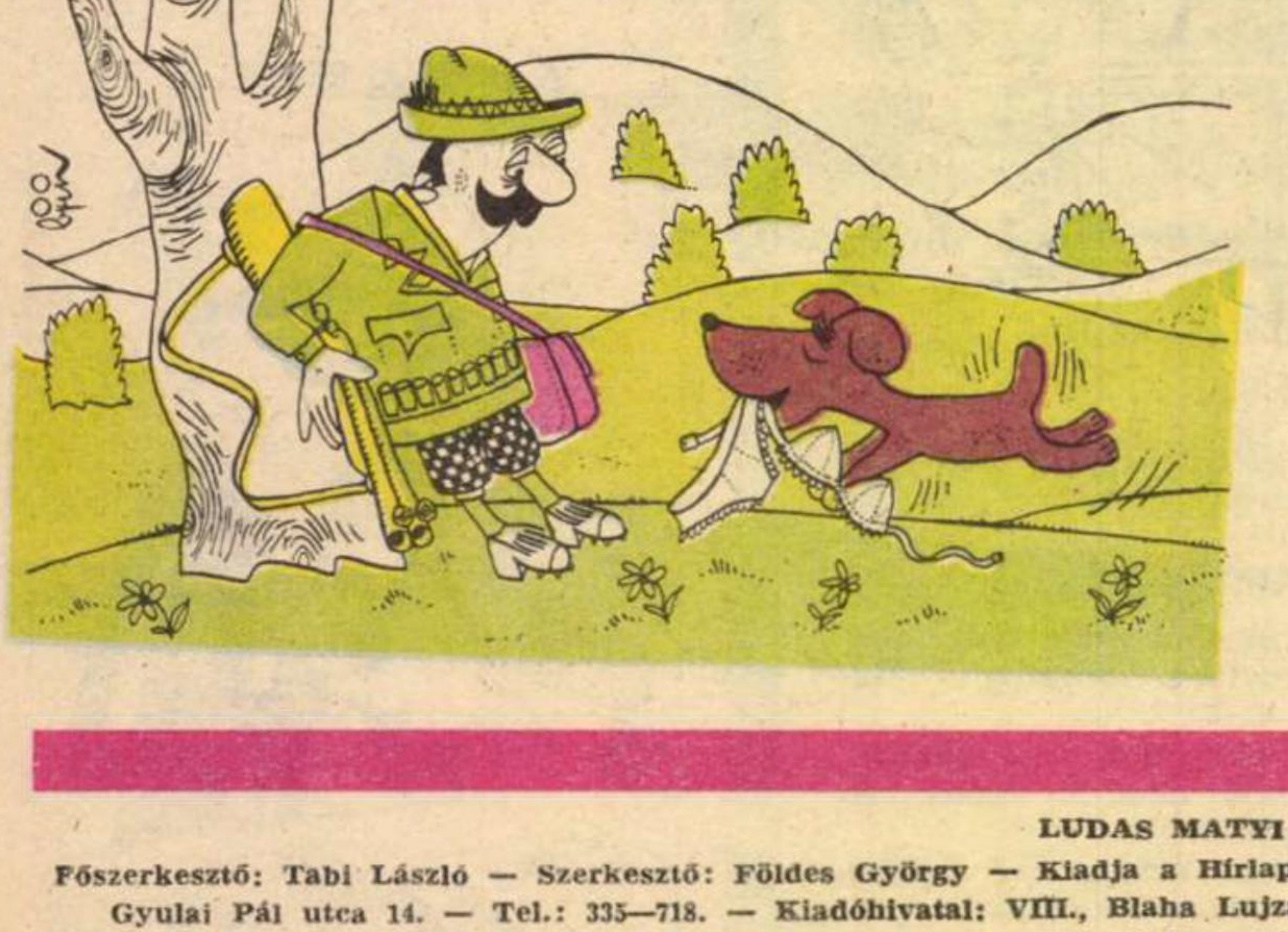

KIRANDULÓK

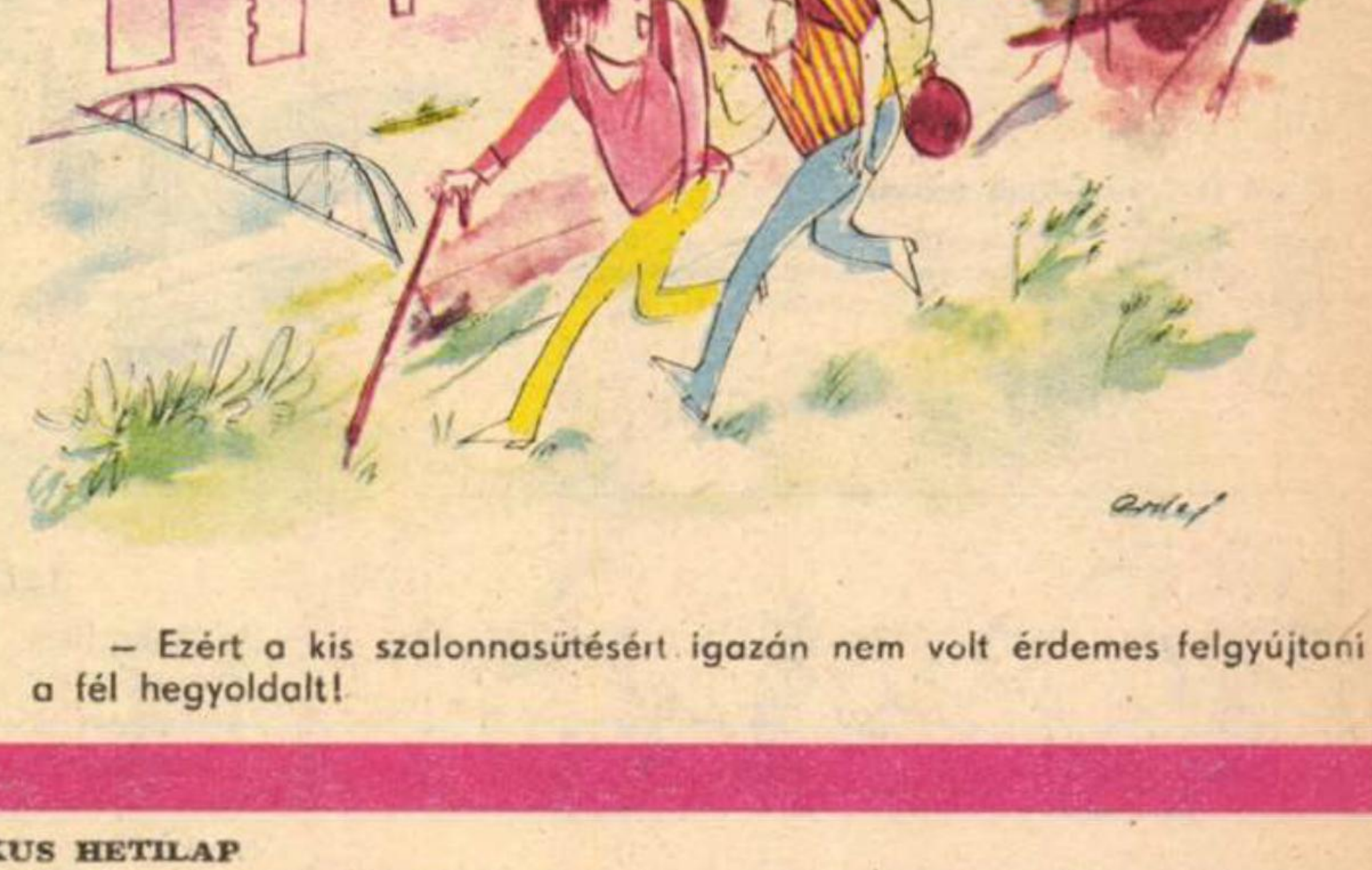

– Ezért a kis szalonnasütésért igazán nem volt érdemes felgyújtani a fél hegyoldalt!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.02081/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre